

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

1.ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1.1 Αντικειμενικός Σκοπός της εργασίας	4
1.2 Μεθοδολογία.....	4
1.3 Χρησιμότητα.....	4
1.4 Διάρθρωση	5

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

2.Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

2.1 Σύσταση	7
2.2 Σύνθεση και Νομική μορφή.....	9
2.3 Έργο και Στόχοι.....	13
2.2.1 Άξονες της Διεθνούς Συνεργασίας	14
2.2.2 Μέσα Υλοποίησης	14
2.3.3 Έλεγχος και Αποκατάστασης Πίστωσης	14

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

3.ΣΥΜΦΩΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΑΙΑΚΗ ΕΠΑΡΚΕΙΑ

3.1 Έννοια και Σημασία	15
3.2 Θέματα Διατάξεων	16
3.3 Δείκτης Κεφαλαιακής Επάρκειας	
3.3.1 Προτάσεις της Βασιλείας και εφαρμογή του νέου πλαισίου.....	18
3.3.2 Πυλώνας Ι.....	18
3.3.3 Πυλώνας ΙΙ.....	20
3.3.3 Πυλώνας ΙΙΙ.....	20

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

4.ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

4.1 Οδηγίες για τις Εμπορικές Τράπεζες.....	24
4.2 Διαχείριση Πιστωτικού Κινδύνου.....	38
4.3 Διαχείριση Κινδύνου Αγοράς	57
4.4 Λειτουργικός Κίνδυνος στα πλαίσια της Βασιλείας ΙΙ.....	75
4.5 Διαχείριση Κινδύνου Ρευστότητας.....	95

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

5. ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ 'MILLENNIUM BANK'

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

6.ΕΠΙΛΟΓΟΣ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

6.1 Συμπεράσματα	126
6.2 Εκτιμήσεις	130

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ-ΠΗΓΕΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΙΝΑΚΩΝ

- Πίνακας 1. Μέλη της Επιτροπής της Βασιλείας
- Πίνακας 2. Οργανωτικές μονάδες χρηματοοικονομικών ιδρυμάτων
- Πίνακας 3. Τρόποι Μέτρησης Κινδύνου της Αγοράς
- Πίνακας 4. Κατηγορίες Έκθεσης
- Πίνακας 5.Κατηγορίες πιστωτικών συναλλαγών
- Πίνακας 6. Δομή Νέου Συμφώνου

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

- Διάγραμμα 1. BASEL II CAPITAL REQUIREMENTS
- Διάγραμμα 2. BASEL II & MILLENNIUM BANK
- Διάγραμμα 3. INTERNAL RATINGS BASED ADVANCED APPROACH
- Διάγραμμα 4. CREDIT RISK SEGMENTATION
- Διάγραμμα 5. CUSTOMER RATINGS (SMALL BUSINESS & CORPORATE)
- Διάγραμμα 6. MASTER SCALE (CUSTOMER PD RATING)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1.1 Αντικειμενικός Σκοπός της Εργασίας

Η παρούσα μελέτη έχει ως απώτερο σκοπό να παρουσιάσει το έργο και τις δραστηριότητες της Επιτροπής της Βασιλείας και τους κινδύνους που προκύπτουν από την τραπεζική εποπτεία. Η μελέτη καθορίζει τις κύριες οδηγίες, τις διαδικασίες και τις αρμοδιότητες του κάθε πιστωτικού ιδρύματος με σκοπό τη χορήγηση, τον έλεγχο και την αποκατάσταση της Πίστωσης.

Η πιστωτική διαδικασία για τις Τράπεζες συγκεντρώνεται και διαχειρίζεται από τον ίδιο τον οργανισμό και παράλληλα ορίζεται και ελέγχεται από τους 'Διεθνείς Πιστωτικούς Κανονισμούς'.

1.2 Μεθοδολογία

Η συγκεκριμένη μελέτη στηρίζεται αποκλειστικά στα δελτία Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών, σε δελτία Τραπεζών (κυρίως Ιδιωτικού δικαίου) που συντάχθηκαν από το Διοικητικό Συμβούλιο τους σε συνεργασία με τα τμήματα Διαχείρισης Κινδύνου και τέλος από συγγράμματα ξένων και Ελλήνων επιστημόνων.

1.3 Χρησιμότητα

Παρουσιάζεται συνοπτικά το έργο της Επιτροπής της Βασιλείας ως προς την τραπεζική εποπτεία και παραθέτονται οι βασικές αρχές Πίστωσης και οδηγίες Διαχείρισης Κινδύνου από την πλευρά των Τραπεζών και των στελεχών τους.

1.4 Διάρθρωση

Το πρώτο κεφάλαιο αποτελεί την εισαγωγή της παρούσας μελέτης, παρουσιάζεται ο αντικειμενικός σκοπός της εργασίας και η μεθοδολογία που χρησιμοποιήθηκε. Ακολουθεί η χρησιμότητα της παρούσας ανάλυσης καθώς και η διάρθρωση των κεφαλαίων προκειμένου να διευκολυνθεί ο αναγνώστης.

Στο δεύτερο κεφάλαιο παρατίθενται συνοπτικά οι παράγοντες που συνέβαλλαν στην αφερεγγυότητα των Τραπεζών και τους λόγους δημιουργίας της Επιτροπής της Βασιλείας. Παρουσιάζεται, επίσης, η σύνθεση της επιτροπής της Βασιλείας με παράθεση του αναλυτικού πίνακα των μελών της και των δραστηριοτήτων τους, καθώς και η νομική μορφή της και το πεδίο εφαρμογής της. Παράλληλα, παρουσιάζονται εκτενώς οι αντικειμενικοί στόχοι της και τα μέσα υλοποίησης της.

Στο τρίτο κεφάλαιο γίνεται μία συνοπτική παρουσίαση των εκθέσεων της Επιτροπής της Βασιλείας που έχει εκδώσει από την αρχή της λειτουργίας της. Εξετάζεται το Σύμφωνο για την Κεφαλαιακή Επάρκεια (Basel Capital Accord, 1988). Συγκεκριμένα, αναλύονται τα θέματα των Διατάξεων του συγκεκριμένου Συμφώνου καθώς και οι σχετικές τροποποιήσεις που ακολούθησαν. Σημαντικά στοιχεία του κεφαλαίου θεωρούνται η Επάρκεια των Κεφαλαίων των Πιστωτικών Ιδρυμάτων, η μέτρηση της Κεφαλαιακής Επάρκειας, ο συντελεστής Φερεγγυότητας και η Μεθοδολογία Μέγιστης Δυνητικής Ζημιάς (Value at Risk, VAR). Σημαντικό κομμάτι του εν λόγω κεφαλαίου, είναι οι προτάσεις της Βασιλείας, το νέο πλαίσιο, και οι τρεις Πυλώνες μέσα από τους οποίους διαμορφώνεται το πλαίσιο αυτό.

Στο τέταρτο κεφάλαιο παρουσιάζονται οι οδηγίες που έχουν δοθεί για τις Εμπορικές Τράπεζες, στηριζόμενες στο Σύμφωνο. Επιπροσθέτως, διατυπώνονται αναλυτικά η διαχείριση του λειτουργικού και πιστωτικού κινδύνου, του κινδύνου αγοράς και του κινδύνου της ρευστότητας μέσα στα πλαίσια του Συμφώνου της Βασιλείας. Οι κίνδυνοι

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ & ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ 'ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ II'

αυτοί, με τις ανάλογες κατηγοριοποιήσεις τους αποτιμώνται σταδιακά και ορίζεται παράλληλα και ο τρόπος διαχείρισης τους από τη διοίκηση των Τραπεζών.

Στο πέμπτο κεφάλαιο γίνεται συνοπτική παρουσίαση της περίπτωσης, των αποφάσεων και οδηγιών που δόθηκαν από το διοικητικό συμβούλιο της Τράπεζας Millennium, με σκοπό την διαχείριση και αποτίμηση του κινδύνου, σύμφωνα με τους όρους του συμφώνου της βασιλείας II'.

Το έκτο και τελευταίο κεφάλαιο ολοκληρώνεται με συμπεράσματα σχετικά με το έργο της Επιτροπής της Βασιλείας για την διαχείριση και αποτίμηση του κινδύνου στις Τράπεζες , καθώς και με κατευθύνσεις για περαιτέρω έρευνα.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

2.1 Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Η Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών (Bank of International Settlements) ιδρύθηκε το 1930 και αποτελεί τον παλαιότερο χρηματοοικονομικό θεσμό. Η Bank of International Settlements εκφράζει τη διεθνή συνεργασία όλων των κεντρικών τραπεζών, προωθώντας τη διεθνή νομισματική πολιτική, την πιστωτική τους πολιτική και τον διακανονισμό των διεθνών χρηματοπιστωτικών συναλλαγών. (Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος 2007).

Η Επιτροπή της Βασιλείας, η οποία εδρεύει στην ομώνυμη πόλη της Ελβετίας, αποτελεί μία de facto άτυπη οργάνωση κεντρικών Τραπεζών και εποπτικών αρχών των χωρών του G10. Ιδρύθηκε σε μία περίοδο που το διεθνές νομισματικό σύστημα μετέβη από το καθεστώς των σταθερών συναλλαγματικών ισοτιμιών στο καθεστώς της ελεύθερης διακύμανσης των συναλλαγματικών ισοτιμιών και τους συνεπαγόμενους κινδύνους. Έχει αποτελέσει για δεκαετίες το κατεξοχήν forum διαμόρφωσης των κανόνων υπολογισμού και εκπλήρωσης των κεφαλαιακών απαιτήσεων των διεθνών Τραπεζών.

Το έργο της Επιτροπής της Βασιλείας αποβλέπει:

- Στη διασφάλιση της σταθερότητας του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος
- Στη διαμόρφωση ισοδύναμων όρων ανταγωνισμού, κυρίως σε διεθνές επίπεδο, αφενός μεν μεταξύ των διεθνών δραστηριοποιούμενων τραπεζών και αφετέρου μεταξύ των τραπεζών και των εταιρειών παροχής επενδυτικών υπηρεσιών
- Στη λογιστική απεικόνιση των τραπεζικών συναλλαγών
- Στην παροχή πληροφοριών στις εποπτικές αρχές τους και στο επενδυτικό και καταθετικό κοινό

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ & ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ 'ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ II'

Το βασικότερο αντικείμενο δραστηριότητας της Επιτροπής από το 1988 έως και σήμερα είναι η κεφαλαιακή επάρκεια των διεθνών Τραπεζών, ειδικότερα από τον Ιούλιο του 1988, όταν δημοσιεύθηκε το Σύμφωνο της Βασιλείας,(International Convergence of Capital Measurement and Capital Standards) το οποίο αργότερα το 1996 τροποποιήθηκε.

Πίνακας 1: Μέλη Επιτροπή της Βασιλείας

ΒΕΛΓΙΟ	National Bank of Belgium Banking and Financial Commission
Γαλλία	Bank of France Banking Commission
Γερμανία	Deutsche Bundesbank Federal Banking Supervisory Office
Ελβετία	Swiss National Bank Swiss Federal Supervisory Office
Ηνωμένο Βασίλειο	Bank of England Financial Services Authority
Η.Π.Α	Federal Reserve Board Federal Reserve Bank of New York Office of the Controller of the Currency Federal Deposit Insurance Corporation
Ιαπωνία	Bank of Japan Financial Supervisory Agency
Ισπανία	Bank of Spain
Ιταλία	Bank of Italy
Καναδάς	Bank of Canada
Λουξεμβούργο	Surveillance Commission of the Financial Sector
Ολλανδία	The Netherlands Bank
Σουηδία	Sveriges Risksbank The Swedish Financial Supervisory Authority

Ο λόγος συμμετοχής όλων αυτών των νομισματικών και εποπτικών αρχών στην Επιτροπή της Βασιλείας οφείλεται στο γεγονός ότι στα κράτη που έχουν υιοθετήσει την αρχή του διαχωρισμού, έχουν αρμοδιότητα αναφορικά με την διασφάλιση του τραπεζικού συστήματος, η οποία αποτελεί το βασικό στόχο της Επιτροπής της Βασιλείας.

Η επιτροπή της Βασιλείας αναλαμβάνει θέματα που αφορούν την προληπτική εποπτεία των Τραπεζών, καθώς δεν έχει αρμοδιότητα να ασκεί προληπτική εποπτεία στις τράπεζες που έχουν στην επικράτεια των κρατών που εκπροσωπούνται απ' αυτήν. Πιο αναλυτικά, σύμφωνα με το ισχύον διεθνές νομισματικό δίκαιο, κανένας οργανισμός ή υπερεθνικό όργανο δεν έχει την εξουσία άσκησης προληπτικής εποπτείας στις Τράπεζες.

2.2 Η ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΗΣ & ΝΟΜΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗ

Η BRI απασχολεί αυτήν την περίοδο 557 προσωπικό από 48 χώρες. Όλα τα μέλη του προσωπικού πρέπει για να συμπεριφερθούν σύμφωνα με τις γενικές αρχές να ακολουθήσουν τον κώδικα προσωπικού δεοντολογίας. Ο χάρτης συμμόρφωσης BRI περιγράφει τις κατευθυντήριες αρχές για τη συμμόρφωση στην τράπεζα.

Δομές διακυβέρνησης: Η διακυβέρνηση της τράπεζας καθορίζεται από τα καταστατικά της, τα οποία αναθεωρήθηκαν στο τέλος Ιουνίου 2005 μετά από μια αναθεώρηση της διακυβέρνησης της τράπεζας από τρεις κορυφαίους ανεξάρτητους νομικούς ειδικούς.

Τα τρία σημαντικότερα όργανα λήψης αποφάσεων μέσα στην τράπεζα είναι:

- η γενική συνέλευση των κεντρικών τραπεζών μελών
- το διοικητικό συμβούλιο
- η διαχείριση της τράπεζας

Οι αποφάσεις που λαμβάνονται σε κάθε ένα από αυτά τα επίπεδα αφορούν τη διαχείριση της τράπεζας και δεδομένου ότι τέτοια είναι κυρίως διοικητικής και οικονομικής φύσης, σχετικής με τις τραπεζικές διαδικασίες, οι πολιτικές που κυβερνούν την εσωτερική διαχείριση της BRI και την κατανομή των δημοσιονομικών πόρων στις διαφορετικές επιχειρησιακές περιοχές. Οι διοικητικοί και δημοσιονομικοί κανόνες του ισχύουν για τις επιτροπές που φιλοξενούνται από τη BRI. Άλλες πτυχές του της διακυβέρνησης είναι η ευθύνη του σώματος στο οποίο κάθε ένα υποβάλλει έκθεση.

Γενικές συναντήσεις η BRI έχει αυτήν την περίοδο με 55 κεντρικές τράπεζες μελών, οι οποίες έχουν δικαίωμα για να αντιπροσωπευθούν και ψηφοφορία στις γενικές συναντήσεις. Η δύναμη ψηφοφορίας είναι ανάλογη με τον αριθμό μετοχών BRI που εκδίδονται στη χώρα κάθε μέλους που αντιπροσωπεύεται στη συνεδρίαση. Στην ετήσια γενική συνάντηση, οι βασικές αποφάσεις από τις κεντρικές τράπεζες μελών εστιάζουν στη διανομή του μερίσματος και του κέρδους, την έγκριση της ετήσια έκθεσης και των απολογισμών της τράπεζας, τις ρυθμίσεις των επιδομάτων που καταβάλλονται στα μέλη συμβουλίων, και την επιλογή των εξωτερικών ελεγκτών τους. Η ετήσια γενική συνάντηση πραγματοποιείται στα τέλη Ιουνίου, αρχές Ιουλίου. Οι έκτακτες γενικές συναντήσεις πρέπει να κληθούν προκειμένου να τροποποιηθούν τα καταστατικά της τράπεζας, να αλλαχτεί το κεφάλαιο δικαιοσύνης της ή να εκκαθαριστεί η τράπεζα.

Κεντρικές τράπεζες- μέλη: Τα μέλη είναι οι κεντρικές τράπεζες ή οι νομισματικές αρχές: Αλγερία, Αργεντινή, Αυστραλία, Αυστρία, Βέλγιο, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Βραζιλία, Βουλγαρία, Καναδάς, Χιλή, Κίνα, Κροατία, η Δημοκρατία της Τσεχίας, Δανία, Εσθονία, Φινλανδία, Γαλλία, Γερμανία, Ελλάδα, Χονγκ Κονγκ SAR, Ουγγαρία, Ισλανδία, Ινδία, Ινδονησία, Ιρλανδία, Ισραήλ, Ιταλία, Ιαπωνία, Κορέα, Λετονία, Λιθουανία, Δημοκρατία της Μακεδονίας, της Μαλαισίας, του Μεξικού, των Κάτω Χωρών, Νέα Ζηλανδία, της Νορβηγίας, των Φιλιππίνων, Πολωνία, της Πορτογαλίας, της Ρουμανίας, της Ρωσίας, της Σαουδικής Αραβίας, της Σιγκαπούρης, της Σλοβακίας, της Σλοβενίας, της Νότιας Αφρικής, της Ισπανίας, της Σουηδίας, της Ελβετίας, της Ταϊλάνδης, της Τουρκίας, του Ηνωμένου Βασιλείου και των Ηνωμένων Πολιτειών, συν Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Το νομικό καθεστώς του γιουγκοσλαβικού ζητήματος του κεφαλαίου της BRI είναι αυτήν την περίοδο υπό αναθεώρηση.

Η καθιέρωση της BRI

Η τράπεζα για τις διεθνείς τακτοποιήσεις καθιερώθηκε το 1930. Είναι το Διεθνές Χρηματοπιστωτικό Ίδρυμα. Η BRI καθιερώθηκε στα πλαίσια του νέου σχεδίου (1930), το οποίο εξέτασε το ζήτημα των πληρωμών επιδιόρθωσης που επιβλήθηκαν στη Γερμανία από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών μετά από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Η νέα τράπεζα επρόκειτο να αναλάβει τις λειτουργίες που εκτελέστηκαν προηγουμένως για τις επιδιορθώσεις στο Βερολίνο: συλλογή, διοίκηση και διανομή των ετήσιων επιδομάτων πληρωτέων ως επιδιορθώσεις. Το Bank' το όνομα του προέρχεται από αυτόν τον αρχικό ρόλο.

Η BRI δημιουργήθηκε επίσης για να ενεργήσει ως επίτροπος για το Dawes και τα νέα δάνεια (διεθνή δάνεια που διανέμονται στις επιδιορθώσεις χρηματοδότησης) και για να προωθήσει τη συνεργασία κεντρικών τραπεζών γενικά. Το ζήτημα επιδιορθώσεων ασθένησε γρήγορα, στρέφοντας το Bank' εξ ολοκλήρου στη συνεργασία μεταξύ των κεντρικών τραπεζών και, όλο και περισσότερο, άλλων αντιπροσωπειών στην αναζήτηση της νομισματικής και οικονομικής σταθερότητας. Από το 1930, η συνεργασία κεντρικών τραπεζών στη BRI έχει πραγματοποιηθεί μέσω των τακτικών συνεδριάσεων στη Βασιλεία των Διοικητών Κεντρικής Τράπεζας και των εμπειρογνομόνων από τις κεντρικές τράπεζες και άλλες αντιπροσωπείες. Υπέρ αυτής της συνεργασίας, η τράπεζα έχει αναπτύξει την έρευνά της στα οικονομικά και νομισματικά οικονομικά και έχει μια σημαντική συμβολή στη συλλογή, τη σύνταξη και τη διάδοση των οικονομικών και χρηματικών στατιστικών. Στον τομέα νομισματικής πολιτικής, η συνεργασία στη BRI στο άμεσο επακόλουθο του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου και μέχρι το αρχές της δεκαετίας του '70 εστίασε στην εφαρμογή και την υπεράσπιση του συστήματος του Bretton Woods. Στη δεκαετία του '70 και τη δεκαετία του '80, η εστίαση ήταν στη διαχείριση των διασυνοριακών ροών κεφαλαίου μετά από τις κρίσεις πετρελαίου και τη διεθνή κρίση χρέους.

Η κρίση της δεκαετίας του '70 έφερε στο προσκήνιο επίσης το ζήτημα της ρυθμιστικής επίβλεψης των διεθνώς ενεργών τραπεζών, με συνέπεια την κύρια συμφωνία της Βασιλείας του 1988 και " της Βασιλεία ΙΙ " αναθεώρηση του 2001-06. Πιο πρόσφατα, το ζήτημα της οικονομικής σταθερότητας αμέσως μετά τη οικονομική ένταξη και την παγκοσμιοποίηση, όπως τονίζεται από την ασιατική κρίση του 1997, έχει λάβει πολλή προσοχή. Εκτός από την ενθάρρυνση της συνεργασίας νομισματικής πολιτικής, η BRI έχει εκτελέσει πάντα " traditional" οι τραπεζικές εργασίες λειτουργούν για την κοινότητα κεντρικών τραπεζών (π.χ. συναλλαγές χρυσού και συναλλάγματος), καθώς επίσης και τις λειτουργίες επιτρόπων και αντιπροσωπειών. Η BRI ήταν ο πράκτορας για την ευρωπαϊκή ένωση πληρωμών (EPU, 1950-58), βοηθώντας τα ευρωπαϊκά νομίσματα να αποκαταστήσουν τη μετατρέψιμότητα μετά από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ομοίως, η BRI έχει ενεργήσει ως πράκτορας για τις διάφορες ευρωπαϊκές ρυθμίσεις συναλλαγματικής ισοτιμίας, συμπεριλαμβανομένου του ευρωπαϊκού νομισματικού συστήματος (EMS, 1979-94) που προηγήθηκε της κίνησης σε ένα ενιαίο νόμισμα. Τέλος, η BRI έχει παράσχει επίσης και έχει οργανώσει τη χρηματοδότηση έκτακτης ανάγκης για να υποστηρίξει το διεθνές νομισματικό σύστημα όταν απαιτείται. Κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης του 1931-33, η BRI οργάνωσε τις πιστώσεις υποστήριξης και για τις αυστριακές και γερμανικές κεντρικές τράπεζες. Στη δεκαετία του '60, η BRI όρισε πρόσθετες πιστώσεις υποστήριξης για το γαλλικό φράγκο (1968), και δύο αποκαλούμενες ρυθμίσεις ομάδας (1966 και 1968). Πιο πρόσφατα, η BRI έχει παράσχει τη χρηματοδότηση στα πλαίσια των οδηγημένων προγραμμάτων σταθεροποίησης (π.χ. για το Μεξικό το 1982 και τη Βραζιλία το 1998). Τα αρχεία BRI είναι ανοικτά στο κοινό. Σύμφωνα με τους ανοικτούς κανόνες αρχείων BRI, όλα τα αρχεία σχετικά με την Τράπεζα και οι λειτουργικές δραστηριότητες που είναι πάνω από 30 χρονών είναι διαθέσιμες για τις διαβουλεύσεις, με εξαίρεση έναν περιορισμένο αριθμό αρχείων.

2.3 ΤΟ ΕΡΓΟ & ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ

Αυτήν την περίοδο περισσότεροι από 5.000 ανώτερα στελέχη και ανώτεροι υπάλληλοι από τις κεντρικές τράπεζες και τις εποπτικές αντιπροσωπείες συμμετέχουν στις συνεδριάσεις που οργανώνονται από τη BRI κάθε έτος. Οι σημαντικότερες συνεδριάσεις που πραγματοποιούνται στη BRI είναι οι τακτικές συνεδριάσεις των κυβερνητών και των ανώτερων υπαλλήλων των κεντρικών τραπεζών μελών. Οι συνεδριάσεις λαμβάνουν χώρα κάθε δύο μήνες στη Βασιλεία, και παρέχουν μια ευκαιρία για τους συμμετέχοντες να συζητηθεί η παγκόσμια οικονομία και οι χρηματοοικονομικές αγορές, και να ανταλλάξουν οι απόψεις σχετικά με τα επίκαιρα ζητήματα του κεντρικού τραπεζικού επιτοκίου ή της ανησυχίας.

Το κύριο αποτέλεσμα αυτών των συνεδριάσεων είναι μια βελτιωμένη κατανόηση από τους συμμετέχοντες των εξελίξεων, των προκλήσεων και των πολιτικών που έχουν επιπτώσεις στις διάφορες χώρες ή τις αγορές. Η ειλικρινής στάση και πολιτική των συμμετεχόντων είναι κρίσιμη για την επιτυχία των συνεδριάσεων της BRI. Άλλες συνεδριάσεις των ανώτερων υπαλλήλων κεντρικών τραπεζών εστιάζουν στο χειρισμό της νομισματικής πολιτικής, η επιτήρηση των διεθνών χρηματοοικονομικών αγορών και των ζητημάτων διακυβέρνησης κεντρικών τραπεζών.

Επιπλέον, η BRI οργανώνει τις συχνές συνεδριάσεις των εμπειρογνομόνων στα νομισματικά και οικονομικά ζητήματα σταθερότητας καθώς επίσης και στα πιο τεχνικά ζητήματα όπως τα νομικά θέματα, η διαχείριση επιφύλαξης, τα συστήματα, ο εσωτερικός λογιστικός έλεγχος και η τεχνική συνεργασία. Εν τούτοις στοχοθετημένες συνήθως στις κεντρικές τράπεζες, οι συνεδριάσεις της BRI περιλαμβάνουν μερικές φορές τους ανώτερους υπαλλήλους και τους εμπειρογνώμονες από άλλες αρχές χρηματοοικονομικών αγορών, την ακαδημαϊκή κοινότητα και τους συμμετέχοντες αγοράς.

Έρευνα και στατιστικές Η οικονομική, νομισματική, χρηματική και νομική έρευνα της BRI υποστηρίζει τις συνεδριάσεις της και τις δραστηριότητες των επιτροπών. Η BRI είναι επίσης μια υπεύθυνη για τη διανομή των στατιστικών πληροφοριών μεταξύ των κεντρικών τραπεζών, και για την έκδοση των στατιστικών όσον αφορά τις σφαιρικές τραπεζικές εργασίες, τους τίτλους, το συνάλλαγμα και τις αγορές παραγώγων. Η έρευνα διεξάγεται πρώτιστα από το προσωπικό BRI, που συμπληρώνεται με την επίσκεψη των ερευνητών από τις κεντρικές τράπεζες και την ακαδημαϊκή κοινότητα. Κατά χρονικά διαστήματα, η BRI οργανώνει τις ειδικές συναντήσεις και τις διασκέψεις με τους ερευνητές και τους ακαδημαϊκούς κεντρικών τραπεζών. Αυτή η έρευνα δημοσιεύεται, όπως η ετήσια έκθεση και η τριμηνιαία αναθεώρηση, και στις σειρές του εγγράφων BRI και εγγράφων εργασίας, καθώς επίσης και τις εξωτερικές δημοσιεύσεις όπως τα επαγγελματικά περιοδικά.

Μέσω των σεμιναρίων και των εργαστηρίων που οργανώνονται από το οικονομικό ίδρυμα σταθερότητάς της (FSI), η BRI προωθεί τη διάδοση της εργασίας που αναλαμβάνεται από την εποπτική κοινότητα. Το FSI όχι μόνο εξοικειώνει τους επόπτες οικονομικών τομέων παγκοσμίως με τις συστάσεις της Επιτροπής της Βασιλείας σχετικά με την τραπεζική επίβλεψη, αλλά και παρέχει την πρακτική κατάρτιση για τους ανώτερους συμμετέχοντες. Η συνεργασία με τους περιφερειακούς σχηματισμούς ομάδας κεντρικών τραπεζών βοηθά επίσης να κάνει τις πληροφορίες για τις δραστηριότητες BRI γνωστές ευρύτερα. Αυτή η συνεργασία λαμβάνει τη μορφή συμμετοχής στις συνεδριάσεις από τις περιφερειακές ομάδες κεντρικών τραπεζών και την οργάνωση των ειδικών κοινών συνεδριάσεων ή των εργαστηρίων. Η BRI προσφέρει ένα ευρύ φάσμα των οικονομικών υπηρεσιών για να βοηθήσει τις κεντρικές τράπεζες και άλλα επίσημα νομισματικά όργανα στη διαχείριση των ξένων επιφυλάξεών τους. Περίπου 140 πελάτες, συμπεριλαμβανομένων των διάφορων Διεθνών Χρηματοπιστωτικών Ιδρυμάτων, χρησιμοποιούν αυτήν την περίοδο αυτές τις υπηρεσίες. Οι οικονομικές υπηρεσίες BRI παρέχονται από τα δύο συνδεδεμένα τμήματα εμπορικών συναλλαγών: ένας στο κεντρικό γραφείο της Βασιλείας του και ένας στο γραφείο του στο Χονγκ Κονγκ SAR.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

3.1 ΕΝΝΟΙΑ ΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑ

Το Σύμφωνο της Βασιλείας σήμερα περιέχει κανόνες οι οποίοι αφορούν:

- τον υπολογισμό των κεφαλαιακών απαιτήσεων που επιβάλλονται στις τράπεζες για κάλυψη έναντι του πιστωτικού κινδύνου στον οποίο εκτίθενται από στοιχεία που περιλαμβάνονται στο επενδυτικό τους χαρτοφυλάκιο, αφενός, και αφετέρου, των κινδύνων αγοράς στους οποίους εκτίθενται από στοιχεία που περιλαμβάνονται στο χαρτοφυλάκιο συναλλαγών τους, και
- τον προσδιορισμό των στοιχείων των ιδίων κεφαλαίων μέσω των οποίων οφείλουν οι τράπεζες να εκπληρώνουν τις προαναφερθείσες κεφαλαιακές απαιτήσεις.

Το σύμφωνο για την κεφαλαιακή επάρκεια του 1988 αποτέλεσε κατά το παρελθόν αντικείμενο έντονης κριτικής. Η εν λόγω κριτική προερχόταν

- τόσο από τις εποπτικές αρχές (υπό α),
- όσο και από τις εποπτευόμενες τράπεζες (υπό β).

Η κριτική των εποπτικών αρχών εστίαζε στα εξής σημεία:

- στην απουσία κεφαλαιακών απαιτήσεων για άλλους κινδύνους πέραν του πιστωτικού και του κινδύνου αγοράς, και
- στην παροχή δυνατότητας αποφυγής κεφαλαιακών απαιτήσεων (regulatory capital arbitrage).

Η κριτική των τραπεζών αφορούσε τα εξής:

- την περιορισμένη «ευαισθησία» των συντελεστών στάθμισης πιστωτικού κινδύνου σε σχέση με τον πραγματικά αναλαμβανόμενο κίνδυνο,
- την, ως απόρροια του προηγούμενου, μη σύγκλιση του ύψους των εποπτικών ιδίων κεφαλαίων (regulatory capital) με τα ίδια κεφάλαια που παρακρατούν οι τράπεζες για προληπτικούς λόγους, και
- τη μη ευρεία αναγνώριση των αποτελεσμάτων των τεχνικών μείωσης του πιστωτικού κινδύνου.

3.2 Το νέο Σύμφωνο της Επιτροπής της Βασιλείας του 2004

Η Επιτροπή της Βασιλείας, έχοντας εντοπίσει την ανάγκη τροποποίησης των διατάξεων του αρχικού Συμφώνου, προκειμένου να εναρμονιστεί με τις τρέχουσες πρακτικές της τραπεζικής αγοράς προχώρησε από το 1999 σε εκτεταμένες διαβουλεύσεις με τους φορείς της αγοράς για την τροποποίηση του αρχικού Συμφώνου. Η έκδοση του τελικού κειμένου πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο του 2004. Ανάλογη ήταν και η εξέλιξη των διαπραγματεύσεων σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Οι βασικοί στόχοι του νέου Συμφώνου συνίστανται στα ακόλουθα:

- απόδοση έμφασης στη διαδικασία εποπτικής εξέτασης και στη διαφάνεια της αγοράς,
- επαρκή κάλυψη του συνόλου των χρηματοοικονομικών και μη κινδύνων βάσει των διατάξεων του 1ου και 2ου πυλώνα, και
- σταδιακή σύγκλιση του ύψους των εποπτικών ιδίων κεφαλαίων με το οικονομικό κεφάλαιο μέσω της αναγνώρισης από τις εποπτικές αρχές της αποτίμησης του κινδύνου που πραγματοποιούν οι ίδιες οι τράπεζες.

Ο τελευταίος στόχος, δηλαδή η επίτευξη μεγαλύτερης ευαισθησίας ως προς τον κίνδυνο των μεθόδων υπολογισμού κεφαλαιακών απαιτήσεων, δεν θα έχει ως αποτέλεσμα τη μείωση των συνολικών κεφαλαιακών απαιτήσεων αλλά την ορθότερη ανακατανομή τους. Ειδικότερα, η όποια μείωση κεφαλαιακών υποχρεώσεων για τον πιστωτικό κίνδυνο αντισταθμίζεται από τη νέα απαίτηση για το λειτουργικό κίνδυνο, ενώ ταυτόχρονα τίθενται ελάχιστα όρια κεφαλαιακών υποχρεώσεων τα πρώτα έτη εφαρμογής σε σχέση με το ισχύον πλαίσιο.

Η διάρθρωση του νέου Συμφώνου

Οι νέες προτάσεις της Επιτροπής της Βασιλείας διακρίνονται σε τρεις θεματικές ενότητες ή, κατά τη φρασεολογία της Επιτροπής της Βασιλείας, πυλώνες:

- τροποποίηση του πλαισίου υπολογισμού ελάχιστων κεφαλαιακών υποχρεώσεων έναντι του πιστωτικού κινδύνου –με την προσθήκη απαιτήσεων για κάλυψη έναντι του λειτουργικού κινδύνου
- καθιέρωση διαδικασιών για τον έλεγχο σε μόνιμη βάση της επάρκειας των ιδίων κεφαλαίων των τραπεζών από τις εποπτικές αρχές και
- ενδυνάμωση της πειθαρχίας που επιβάλλει η αγορά στις τράπεζες μέσω της καθιέρωσης κανόνων δημοσίευσης οικονομικών και άλλων στοιχείων

Οι τρεις αυτοί πυλώνες του νέου Συμφώνου είναι αμοιβαίως αλληλοενισχυόμενοι: αναμφίβολα, η αποτελεσματικότητα των κανόνων του πρώτου πυλώνα εξαρτάται καθοριστικά από την ικανότητα των εποπτικών αρχών να ελέγχουν την ορθή εφαρμογή τους μέσω των εξουσιών του 2ου πυλώνα. Επίσης, οι αυξημένες υποχρεώσεις γνωστοποίησης στοιχείων του 3ου πυλώνα διαμορφώνουν τα κατάλληλα κίνητρα για τη βελτίωση των διαδικασιών διαχείρισης κινδύνων που αναπτύσσουν οι τράπεζες.

Ο πρώτος πυλώνας του νέου Σύμφωνου επιφέρει τις εξής αλλαγές στο ισχύον πλαίσιο:

(α) Τροποποιεί την ισχύουσα τυποποιημένη μέθοδο (standardized approach) για τον υπολογισμό των κεφαλαιακών απαιτήσεων. Η νέα τυποποιημένη μέθοδος διατηρεί τη λογική της υφιστάμενης μεθόδου με την απόδοση προκαθορισμένων συντελεστών στάθμισης κινδύνου. Εντούτοις επιτυγχάνει μεγαλύτερη ευαισθησία ως προς τον κίνδυνο, στο μέτρο που οι συντελεστές κινδύνου προσδιορίζονται ανάλογα με τη διαβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας του αντισυμβαλλομένου.

(β) Αναγνωρίζει τη μέθοδο υπολογισμού βάσει εσωτερικών συστημάτων διαβάθμισης (internal ratings based approach), μέθοδο η οποία παρέχει στις τράπεζες δύο εναλλακτικούς τρόπους υπολογισμού, ανάλογα με το βαθμό εξέλιξης των εσωτερικών τους συστημάτων διαβάθμισης κινδύνου:

- τη θεμελιώδη μέθοδο (foundation approach) και,
- την προηγμένη μέθοδο (advanced approach).

Επισημαίνεται στο πλαίσιο αυτό ότι για το χαρτοφυλάκιο λιανικής (καταναλωτικά και στεγαστικά δάνεια) τα πιστωτικά ιδρύματα μπορούν να χρησιμοποιήσουν μόνο την προηγμένη μέθοδο.

Για κάθε άνοιγμα οι τράπεζες θα χρησιμοποιούν συγκεκριμένες παραμέτρους-εισροές πιστωτικού κινδύνου. Αναλυτικά οι εν λόγω παράμετροι περιλαμβάνουν:

- την πιθανότητα αθέτησης υποχρέωσης αντισυμβαλλομένου (Probability of Default - PD),
- τη ζημιά σε περίπτωση αδυναμίας εκπλήρωσης υποχρέωσης αντισυμβαλλομένου (Loss Given Default - LGD), την έκθεση έναντι του αντισυμβαλλομένου (Exposure At Default - EAD), και
- την εναπομείνασα διάρκεια έως τη λήξη (Maturity - M).

Στην περίπτωση της θεμελιώδους μεθόδου, οι τράπεζες προσδιορίζουν μόνον την παράμετρο της αθέτησης υποχρεώσεων (PD) – ενώ στην εξελιγμένη προσέγγιση το σύνολο των παραμέτρων.

(γ) Διαμορφώνεται αναλυτικό πλαίσιο για την εποπτική μεταχείριση των τιτλοποιημένων απαιτήσεων (πλαίσιο που εξέλιπε εντελώς από το αρχικό Σύμφωνο).

(δ) Οι τράπεζες που πληρούν προϋποθέσεις θα μπορούν να χρησιμοποιούν μεθόδους άμβλυνσης του κινδύνου για να μειώσουν τις κεφαλαιακές επιβαρύνσεις τους, όπως:

- τις εξασφαλίσεις,
- τις εγγυήσεις και τα πιστωτικά παράγωγα, και
- το συμψηφισμό στοιχείων εντός ισολογισμού.

(ε) Τέλος, εισάγονται για πρώτη φορά κεφαλαιακές απαιτήσεις έναντι του λειτουργικού κινδύνου. Στην έννοια του εν λόγω κινδύνου εμπίπτουν οι ζημιές που οφείλονται:

- στην ανεπάρκεια /ακαταλληλότητα των εσωτερικών διαδικασιών και συστημάτων,
- σε ανθρώπινο παράγοντα, ή
- σε εξωτερικά αίτια.

3.3 ΔΕΙΚΤΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑΚΗΣ ΕΠΑΡΚΕΙΑΣ

Η Επιτροπή της Βασιλείας προτείνει τρεις εναλλακτικές μεθόδους για τον υπολογισμό των κεφαλαιακών υποχρεώσεων έναντι του λειτουργικού κινδύνου:

- τη μέθοδο του βασικού δείκτη (basic indicator approach),
- την τυποποιημένη μέθοδο (standardized approach) καθώς και εναλλακτική τυποποιημένη μέθοδο μόνο για τις δραστηριότητες λιανικής τραπεζικής και χορηγήσεων, και
- τη μέθοδο της προηγμένης μέτρησης (advanced measurement approach).

Η διαδικασία της εποπτικής εξέτασης (supervisory review process) του δεύτερου πυλώνα αποτελεί μία από τις βασικές καινοτομίες του Νέου Συμφώνου. Αντανακλά τη μετατόπιση του ενδιαφέροντος των εποπτικών αρχών από το επίπεδο της μακροπροληπτικής εποπτείας σε εκείνο της μικροπροληπτικής –παρέχοντας τη

δυνατότητα προσωποποιημένης εποπτείας των ιδρυμάτων οι δραστηριότητες των οποίων ενέχουν μεγαλύτερο συστημικό κίνδυνο.

Ο δεύτερος πυλώνας αρθρώνεται γύρω από τέσσερις βασικές αρχές:

- Πρόβλεψη διαδικασιών από τα πιστωτικά ιδρύματα για την εσωτερική αξιολόγηση της κεφαλαιακής τους επάρκειας και τη διαμόρφωση στρατηγικής για τη διατήρηση του επιπέδου ιδίων κεφαλαίων.
- Καθιέρωση της εξουσίας εποπτικού ελέγχου της αρτιότητας των διαδικασιών διαχείρισης κινδύνων των τραπεζών.
- Δυνατότητα επιβολής από την αρμόδια εποπτική αρχή κεφαλαιακής απαίτησης για κάλυψη έναντι του πιστωτικού κινδύνου καθ' υπέρβαση του ελαχίστου ορίου (8%) σε συγκεκριμένα πιστωτικά ιδρύματα.
- Καθιέρωση της εξουσίας έγκαιρης παρέμβασης των εποπτικών αρχών σε περίπτωση επιδείνωσης του δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας ενός πιστωτικού ιδρύματος.

Οι διατάξεις του δεύτερου πυλώνα εστιάζουν στις εξής θεματικές ενότητες:

- μεταχείριση κινδύνων που δεν αντιμετωπίζονται στο πλαίσιο του πρώτου πυλώνα (π.χ. κίνδυνος εισοδήματος επιτοκίων, μεγάλα χρηματοδοτικά ανοίγματα, κίνδυνος ρευστότητας, στρατηγικός κίνδυνος κ.λ.),
- αντιμετώπιση παραγόντων που δεν τελούν υπό τον έλεγχο του πιστωτικού ιδρύματος (διακυμάνσεις οικονομικού κύκλου), και
- έλεγχο της πλήρωσης των προϋποθέσεων για την υιοθέτηση των εξελιγμένων μεθόδων.

Ο τρίτος πυλώνας του νέου Συμφώνου αφορά την υποχρέωση των τραπεζών να προβαίνουν σε γνωστοποίηση στοιχείων –τόσο ποιοτικού όσο και ποσοτικού χαρακτήρα– με σκοπό την ενίσχυση της επιβαλλόμενης από την αγορά πειθαρχίας προς τους κανόνες ορθής διαχείρισης των κινδύνων.

Σκοπός του πυλώνα III είναι να παρέχονται στους συμμετέχοντες στην αγορά οι αναγκαίες πληροφορίες για τους κινδύνους στους οποίους εκτίθενται τα πιστωτικά ιδρύματα και για τις διαδικασίες διαχείρισής τους. Η αιτιολογική βάση των ρυθμίσεων του τρίτου πυλώνα στηρίζεται και στην εκτεταμένη ευχέρεια που παρέχει το νέο Σύμφωνο στις τράπεζες αναφορικά με τις μεθόδους εσωτερικών διαβαθμίσεων. Άλλωστε κάποιες εκ των υποχρεώσεων δημοσιοποίησης αποτελούν προϋπόθεση για τη χρήση ορισμένων μεθόδων.

Οι υποχρεώσεις δημοσιοποίησης αφορούν σε γενικές γραμμές:

- τους κινδύνους στους οποίους εκτίθενται τα πιστωτικά ιδρύματα,
- τις διαδικασίες διαχείρισής τους, και
- την ποιότητα των στοιχείων των ιδίων κεφαλαίων που χρησιμοποιούνται για την κάλυψη των κινδύνων.

Επιπτώσεις του νέου Συμφώνου της Επιτροπής της Βασιλείας

Οι επιπτώσεις του νέου Συμφώνου διακρίνονται, για αναλυτικούς λόγους, σε δυο βασικές κατηγορίες:

- Επιπτώσεις σε συστημικό επίπεδο (υπό α), και
- Επιπτώσεις σε επίπεδο λειτουργίας των τραπεζών (υπό β)

(α) Σε συστημικό επίπεδο η συζήτηση για τις επιπτώσεις από την εφαρμογή του νέου Συμφώνου επικεντρώνεται στην επίδραση επί της πολιτικής για τη διασφάλιση της σταθερότητας του τραπεζικού συστήματος.

Η διασφάλιση της σταθερότητας του χρηματοπιστωτικού συστήματος, αν και θεωρείται μέσο επιβολής κεφαλαιακών απαιτήσεων στις τράπεζες ως μέτρο προληπτικής εποπτείας, θεωρείται από πολλούς ότι τίθεται εν αμφιβόλων στο νέο Σύμφωνο. Η χρήση, διαφορετικής ως προς τον κίνδυνο ευαισθησίας, μεθοδολογιών από τράπεζες που δραστηριοποιούνται στην ίδια τραπεζική αγορά, δημιουργεί ισχυρά κίνητρα για τον

«sophisticated», χαμηλής πιστοληπτικής ικανότητας, πιστούχο να προσφύγει για χρηματοδότηση στις τράπεζες που εφαρμόζουν την τυποποιημένη μέθοδο. Τούτο θα έχει το παράδοξο αποτέλεσμα οι τράπεζες με τις λιγότερο ανεπτυγμένες διαδικασίες διαχείρισης κινδύνων να συγκεντρώνουν τις πλέον επικίνδυνες χορηγήσεις.

Οι επιπτώσεις σε ατομικό επίπεδο θα μπορούσαν να ταξινομηθούν σε τρεις ενότητες:

- Επιπτώσεις στη διάρθρωση της αγοράς [υπό (i)],
- Επιπτώσεις στη λειτουργία των τραπεζών [υπό (ii)], και
- Επιπτώσεις στους πελάτες των τραπεζών [υπό (iii)]

(i) Όσον αφορά τις επιπτώσεις στη διάρθρωση της αγοράς πολλοί είναι αυτοί που ισχυρίζονται ότι οι τράπεζες που θα υιοθετήσουν την εξελιγμένη προσέγγιση τόσο για τον πιστωτικό όσο και για τον λειτουργικό κίνδυνο θα αποκτήσουν συγκριτικό πλεονέκτημα έναντι των λοιπών τραπεζών λόγω μειούμενων κεφαλαιακών απαιτήσεων (relative capital advantage).

(ii) Βάσει των αποτελεσμάτων της τρίτης διερευνητικής των επιπτώσεων άσκησης (QIS 3) της Επιτροπής της Βασιλείας εξάγονται τα εξής συμπεράσματα:

- Οι τράπεζες που θα υιοθετήσουν τις τυποποιημένες μεθόδους για τον υπολογισμό των κεφαλαιακών απαιτήσεων θα προχωρήσουν, ανάλογα και με την ποιότητα του χαρτοφυλακίου τους, σε αύξηση των εποπτικών ιδίων κεφαλαίων τους.
- Εν αντιθέσει, τράπεζες που θα εφαρμόσουν τις εξελιγμένες μεθόδους των εσωτερικών διαβαθμίσεων θα τύχουν κεφαλαιακής ελάφρυνσης.

Άλλωστε αυτή η διαφοροποίηση αποτέλεσε λανθάνοντα στόχο της Επιτροπής της Βασιλείας, προκειμένου να διαμορφωθούν κίνητρα για τη σταδιακή μετάβαση στις εξελιγμένες μεθόδους, και κυρίως για την υιοθέτηση επαρκών συστημάτων διαχείρισης κινδύνων. Σε γενικές γραμμές οι τράπεζες που ειδικεύονται στις επενδυτικές υπηρεσίες (διαχείριση περιουσιακών στοιχείων, υπηρεσίες θεματοφυλακής) θα βρεθούν ζημιωμένες στο μέτρο που η επιβολή κεφαλαιακών απαιτήσεων για το λειτουργικό κίνδυνο έχει αποτέλεσμα οι εν λόγω υπηρεσίες να πάντουν να θεωρούνται δραστηριότητες χωρίς κεφαλαιακό κόστος.

Από την άλλη πλευρά η λιανική τραπεζική θα ευνοηθεί περισσότερο από κάθε άλλο τομέα δραστηριότητας. Οι συντελεστές στάθμισης στην τυποποιημένη προσέγγιση για τα προσωπικά/καταναλωτικά δάνεια και, υπό προϋποθέσεις για δάνεια προς ΜΜΕ, μειώνονται από το 100% στο 75%. Μείωση της τάξης του 15% (από 50% σε 35%) προβλέπεται και για τα στεγαστικά δάνεια.

Η χρηματοδότηση μικρομεσαίων επιχειρήσεων αποτελεί επίσης έναν από τους τομείς δραστηριότητας που θα καταστεί περισσότερο επικερδής για τις τράπεζες λόγω της μείωσης των σχετικών κεφαλαιακών υποχρεώσεων.

(iii) Τέλος διακριτά αναφέρονται, αν και αποτελούν την άλλη όψη του νομίσματος, οι επιπτώσεις στους πελάτες των τραπεζών. Η αυξημένη ευαισθησία των νέων μεθόδων – ιδιαίτερα, δε, της μεθόδου των εσωτερικών διαβαθμίσεων– θα έχει ως αποτέλεσμα:

- τη διαφοροποίηση του κόστους του τραπεζικού δανεισμού ανάλογα με τη φερεγγυότητα του αντισυμβαλλομένου και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της συναλλαγής, καθώς επίσης και
- το βέλτιστο σχηματισμό προβλέψεων έναντι επισφαλών απαιτήσεων.

Καθίσταται εμφανές, λοιπόν, ότι το νέο Σύμφωνο επιτρέπει στις τράπεζες να τιμολογούν τα χορηγητικά προϊόντα τους με ορθολογικότερο τρόπο, γεγονός που μεταφράζεται σε μείωση του κόστους τραπεζικού δανεισμού για τους φερέγγυους πελάτες.

Σε γενικές γραμμές μεταξύ των ωφελημένων, από το νέο Σύμφωνο, πελατών των τραπεζών περιλαμβάνονται:

- οι καταναλωτές,
- οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις,
- οι επιχειρήσεις με υψηλή πιστοληπτική ικανότητα, και
- οι αντισυμβαλλόμενοι που θα παρέχουν επαρκείς εξασφαλίσεις /εγγυήσεις στις τράπεζες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

4.1 ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Η σημερινή έννοια της διαχείρισης κινδύνου(risk management) είναι το αποτέλεσμα μίας εντυπωσιακής εξελικτικής διαδικασίας που άρχισε τη δεκαετία του '70. Σήμερα, η διαχείριση κινδύνου έχει πλέον αναδειχθεί σε κομβικό σημείο αναφοράς για όλους του συμμετέχοντες στις αγορές χρήματος και κεφαλαίου. Βρίσκεται στην καρδιά πολλών αποφάσεων κρίσιμης σημασίας όπως η διαχείριση διαθεσίμων, ο στρατηγικός σχεδιασμός, η κεφαλαιακή διάρθρωση, η μέτρηση και η αναπροσαρμογή αποδόσεων κλπ. Ολοένα και περισσότερο, η επιτυχία (εταιρική ή ατομική) εξαρτάται από την αναγνώριση, την ποσοτικοποίηση και την διαχείριση μιας πλειάδας πολύπλοκων κινδύνων, τα τρία στάδια του σύγχρονου πλαισίου διαχείρισης κινδύνου.

Το σύγχρονο πλαίσιο διαχείρισης κινδύνου θεμελιώνεται πάνω στην έννοια της πιθανότητας. Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι το αποτέλεσμα της ρίψης των ζαριών οφειλόταν σε θεϊκή παρέμβαση. Χρειάστηκε να φτάσουμε στην Αναγέννηση ώστε να ανατραπεί αυτή η θεώρηση για πρώτη φορά οι νόμοι των πιθανοτήτων, το πρώτο και ίσως το σπουδαιότερο βήμα προς την διαμόρφωση του σύγχρονου πλαισίου διαχείρισης κινδύνου. Η κατάκτηση των νόμων των πιθανοτήτων βελτίωσε δραματικά την ικανότητα μας να συμβιώνουμε την αβεβαιότητα, καθώς μας παρέχει ένα εκλογικευμένο πλαίσιο λήψης αποφάσεων. Σήμερα έχουμε πλέον τη δυνατότητα αφενός να ποσοτικοποιούμε, δηλαδή να μετράμε τον κίνδυνο και αφετέρου να αποφασίζουμε τι είδους και πόσο κίνδυνο είμαστε διατεθειμένοι να αναλάβουμε. Ουσιαστικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι με την διαχείριση κινδύνου εννοούμε ένα εκλογικευμένο πλαίσιο διαχείρισης της αβεβαιότητας, όπου συλλαμβάνεται όλο το εύρος των πιθανών αποτελεσμάτων, μετρούνται οι πιθανές επιπτώσεις τους και λαμβάνονται αποφάσεις με βάση αυτή την πληροφόρηση.

Στη περίπτωση των αγορών χρήματος και κεφαλαίου, ο κίνδυνος της αγοράς δεν είναι απαραίτητα μία αρνητική έννοια. Αντιθέτως, εκλαμβάνεται ως η άλλη όψη της ευκαιρίας που μπορεί να ανταμείψει αυτόν που γνωρίζει να τον διαχειρίζεται. Η ολοκληρωτική αποφυγή του κινδύνου της αγοράς εκτός από αδύνατη θα μπορούσε να θεωρηθεί ως λανθασμένη επιδίωξη. Από την άλλη, η σωστή επιδίωξη είναι η διεύρυνση της κατανόησης των διαφόρων κινδύνων ώστε οι μελλοντικές παγίδες να μετατραπούν σε ευκαιρίες.

Η διαχείριση κινδύνου λειτουργεί και περιλαμβάνει τη χρήση επίκαιρης πληροφόρησης για τη λήψη των αποφάσεων. Δεν αφορά αποκλειστικά στην εξέταση του λάθους μετά το γεγονός αλλά είναι μία διαρκής διαδικασία που προσπαθεί να εντοπίσει και να κάνει διαυγείς τους διάφορους κινδύνους. Οπότε η διαχείριση κινδύνου είναι ένα διαρκής κύκλος μάθησης και λήψης αποφάσεων.

Μέσα στο χρηματοοικονομικό σύστημα αποφάσεων παράλληλα με τη διαχείριση κινδύνου λειτουργεί και η προσπάθεια πρόβλεψης κατανομών πυκνότητας πιθανότητας και διακυμάνσεων, ακολουθώντας τη χρήση στοχαστικών και οικονομετρικών μοντέλων, όπως και τεχνικών προσομοίωσης (simulation) και του δένδρου αποφάσεων (decision tree). Η πιο διαδεδομένη προσέγγιση θεωρείται πλέον αυτή της Αξίας σε Κίνδυνο (Value at Risk), η οποία έχει ως στόχο τη μεγιστοποίηση της τρέχουσας αξίας του χαρτοφυλακίου μέσω ελέγχου της διακύμανσης των εισροών που συνδέονται με το συγκεκριμένο χαρτοφυλάκιο. Μία διαφορετική προσέγγιση είναι αυτή που παράγει το αποτελεσματικό σύνορο (efficient frontier) στη διαχείριση χαρτοφυλακίου με τη διαφοροποίηση του κινδύνου. Γενικά, ο κίνδυνος μπορεί να μειωθεί συνδυάζοντας διαφορετικές υπενδύσεις στο ίδιο χαρτοφυλάκιο. Ο βαθμός μείωσης του κινδύνου εξαρτάται από τον βαθμό συσχέτισης των αποδόσεων. Το αποτελεσματικό μέτρο χρησιμοποιείται από τις εταιρείες για να ελέγξουν τους κινδύνους που προκύπτουν από προβλήματα ρευστότητας, διαφορές στην κατανομή της απόδοσης, μεγάλες επιτοκιακές διαφορές, διακυμάνσεις στις τρέχουσες και προθεσμιακές τιμές.

Μία πολύ σημαντική συνεισφορά στη διαμόρφωση του σύγχρονου πλαισίου διαχείρισης κινδύνου αποτέλεσε το μοντέλο τιμολόγησης κεφαλαιουχικών αγαθών (capital asset pricing model), το οποίο βασίστηκε πάνω στη διχοτόμηση του κινδύνου σε 'μη-συστηματικό', που μπορεί να εξαλειφθεί με τη διαφοροποίηση των επενδύσεων και σε 'συστηματικό' που προκύπτει από μη ελεγχόμενους εξωγενείς παράγοντες. Η θεωρία του χάους (chaos theory) κινείται προς την μη γραμμική δυναμική και εστιάζεται στην εξαιρετικά ευαίσθητη εξάρτηση της πορείας από το σημείο εκκίνησης, όπου πολύ μικρές αλλαγές στα αίτια οδηγούν σε πολύ μεγάλες στα αποτελέσματα. Οι προσπάθειες της τελευταίας δεκαετίας έχουν επικεντρωθεί στην ανάπτυξη προηγμένων εργαλείων όπως τα artificial neural networks και τα hybrid systems, τα οποία αυξάνουν την αποτελεσματικότητα της διαχείρισης κεφαλαίων, την ικανότητα αποτίμησης και τη δυνατότητα πρόβλεψης τιμών.

Σήμερα, ο χρηματοοικονομικός χώρος διαθέτει σε μία σωρεία εργαλείων για τη καλύτερη μέτρηση και διαχείριση κινδύνου. Η υλοποίηση της προσέγγισης της Αξίας σε Κίνδυνο σε λογισμικό, επιτρέπει στον χρήστη να υπολογίσει τον αναμενόμενο κίνδυνο ενός χαρτοφυλακίου από τις μεταβολές που προκύπτουν σε τιμές, επιτόκια με ένα υψηλό επίπεδο εγκυρότητας από μία έως δέκα μέρες. Άλλες εφαρμογές λογισμικού εκτιμούν τις επιπτώσεις από το διεθνή συναλλαγματικό κίνδυνο και τη συνδρομή του στον συνολικό κίνδυνο και την απόδοση του χαρτοφυλακίου, ενώ επιτρέπουν στον χρήστη να δημιουργήσει ένα διεθνές επενδυτικό σχήμα από ομόλογα, μετοχές, καταθέσεις, εισροές να υπολογίσει τον κίνδυνο του χαρτοφυλακίου και να συγκρίνει την απόδοσή του έναντι ενός δείκτη αναφοράς.

Όμως, η διαχείριση κινδύνου είναι κάτι περισσότερο από αριθμούς, τεχνικές και τεχνολογία. Αφορά αφενός στη συστηματική χρήση των διαθέσιμων ποσοτικών εργαλείων διαχείρισης κινδύνου και αφετέρου στην εξάπλωση μιας νοοτροπίας σεβασμού του κινδύνου σε όλα τα επίπεδα οργάνωσης. Τα αποτελέσματα των ποσοτικών εργαλείων θα πρέπει να αξιολογούνται μέσα από το πρίσμα της κριτικής θεώρησης και του ελέγχου των παραδοχών και των υποθέσεων.

Καθορισμός του κινδύνου:

Ο οικονομικός κίνδυνος σε μια τραπεζική οργάνωση αποτελεί τη δυνατότητα ότι η έκβαση μιας δράσης ή μιας εκδήλωσης θα μπορούσε να φέρει δυσμενείς επιδράσεις. Τέτοιες εκβάσεις θα μπορούσαν είτε να οδηγήσουν σε μια άμεση απώλεια αποδοχών /κεφάλαιο είτε μπορούν να οδηγήσουν στην επιβολή των περιορισμών στη δυνατότητα της τράπεζας να επιτευχθούν οι επιχειρησιακοί στόχοι της. Τέτοιοι περιορισμοί θέτουν έναν κίνδυνο δεδομένου ότι αυτοί μπόρεσαν να εμποδίσουν τη δυνατότητα μιας τράπεζας να διευθυνθεί η τρέχουσα επιχείρησή ή να ληφθεί το όφελος των ευκαιριών να ενισχυθεί η επιχείρηση.

Ανεξάρτητα από την εκτέλεση των μέτρων, οι τράπεζες διακρίνονται συχνά μεταξύ των αναμενόμενων και απροσδόκητων απωλειών. Οι αναμενόμενες απώλειες είναι εκείνες για τις οποίες η τράπεζα ξέρει ότι με τη λογική βεβαιότητα θα εμφανιστεί (π.χ., το αναμενόμενο ποσοστό μη αποπληρωμής εταιρικού χαρτοφυλακίου δανείου ή χαρτοφυλακίου πιστωτικών καρτών). Οι απροσδόκητες απώλειες είναι εκείνες που συνδέονται με τα απρόβλεπτα γεγονότα (π.χ. απώλειες που σημειώνονται στις τράπεζες στη συνέπεια των πυρηνικών δοκιμών, απώλειες λόγω σε μια ξαφνική κάτω στροφή στην οικονομία ή μειωμένα επιτόκια). Οι τράπεζες στηρίζονται στο κεφάλαιό τους ως απομονωτής για να απορροφήσουν τέτοιες απώλειες.

Οι κίνδυνοι καθορίζονται συνήθως από το δυσμενή αντίκτυπο στην αποδοτικότητα διάφορων ευδιάκριτων πηγών αβεβαιότητας. Ενώ οι τύποι και ο βαθμός κινδύνων μιας οργάνωσης μπορούν να εκτεθούν για να εξαρτηθούν από διάφορους παράγοντες όπως το μέγεθος, οι επιχειρησιακές δραστηριότητες πολυπλοκότητας, ο όγκος του κ.λπ.... Θεωρείται ότι γενικά οι τράπεζες βρίσκονται αντιμέτωπες με την πίστωση, αγορά, ρευστότητα, συμμόρφωση/νομικοί/ρυθμιστικοί και κίνδυνοι φήμης. Οι κατηγορίες, που παρουσιάζονται κατωτέρω είναι μερικά βασικά συστατικά για τη διαχείριση κινδύνου και μερικές κατευθυντήριες αρχές για να διαχειριστούν τους κινδύνους της μία τράπεζα-οργάνωση.

Είδη Κινδύνων

Οι εταιρείες είναι εκτεθειμένες σε τρία είδη κινδύνων: τους επιχειρηματικούς κινδύνους, τους στρατηγικούς κινδύνους και τους χρηματοοικονομικούς κινδύνους.

Επιχειρηματικοί κίνδυνοι (business risks) είναι αυτοί που λαμβάνονται από μία Τράπεζα όταν προσπαθεί να δημιουργήσει ένα ανταγωνιστικό πλεονέκτημα και με αυτό τον τρόπο να αυξήσει την αξία και το σύνολο των μετοχών της. Οι κίνδυνοι αυτοί περιλαμβάνουν το σχεδιασμό των προϊόντων και των υπηρεσιών, το μάρκετινγκ και μανάτζμεντ και τις τεχνολογικές εξελίξεις.

Στρατηγικοί κίνδυνοι (strategic risks) είναι αυτοί οι κίνδυνοι που προέρχονται από αλλαγές και ξαφνικές εξελίξεις στην οικονομία.

Χρηματοοικονομικοί κίνδυνοι (financial risks) είναι αυτοί που αφορούν δυνητικές απώλειες στις αγορές χρήματος και κεφαλαίου. Χρηματοοικονομικοί κίνδυνοι είναι απαραίτητοι για τη διαχείριση της αβεβαιότητας και η διαχείριση τους θεωρείται αναγκαία και απαραίτητη για την επιβίωση κάθε επιχειρηματικής δραστηριότητας. Οι χρηματοοικονομικοί δείκτες αφορούν όλες εκείνες τις διακυμάνσεις των επιτοκίων και των συναλλαγματικών ισοτιμιών.

Γενικότερα, οι χρηματοοικονομικοί κίνδυνοι κατατάσσονται σε πέντε μεγάλες κατηγορίες: σε κινδύνους αγοράς, πιστωτικούς κινδύνους, λειτουργικούς κινδύνους, σε νομικούς και τέλος σε κινδύνους ρευστότητας. Οι κίνδυνοι της αγοράς αφορούν κινδύνους συναλλαγματικών ισοτιμιών (currency risks), κινδύνους μετοχών (equity risks), επιτοκίων (interest rates risks), και κινδύνους εμπορευμάτων (commodity risks).

Οι πιστωτικοί κίνδυνοι αφορούν απώλειες λόγω αποτυχίας και μη συνέπειας και μη φερεγγυότητας του αντισυμβαλλόμενου μέρους να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του. Ο κίνδυνος αυτός μετριέται με βάση το κόστος αντικατάστασης των χρηματορροών. Περιπτώσεις παρουσίασης πιστωτικών κινδύνων μπορούν να παρουσιαστούν σε διάφορα πιστωτικά προϊόντα. Σε εμπορικά ομόλογα και αμοιβαία κεφάλαια και τραπεζικά δάνεια, ο πιστωτής είναι εκτεθειμένος στο κίνδυνο απώλειας ολόκληρης της ονομαστικής αξίας.

Ο κίνδυνος χώρας(country risk) αποτελεί μία κατηγορία πιστωτικού κινδύνου , ο οποίος παρουσιάζεται από τους περιορισμούς εξαγωγής συναλλάγματος. Ο κίνδυνος διακανονισμού (settlement risk) αναφέρεται στην περίπτωση ο ένας αντισυμβαλλόμενος να μην είναι σε θέση να τηρήσει τις υποχρεώσεις του, ενώ ο άλλος συμβαλλόμενος έχει κάνει τις συμφωνημένες πληρωμές εις το ολόκληρο.

Οι νομικοί κίνδυνοι αφορούν την αμφισβήτηση των συμβάσεων που έχουν υπογραφεί, τα πληρεξούσια των συμβαλλομένων μερών, των συμβολαίων ακινήτων και κινητών αξιών. Βάση του νομοθετικού πλαισίου, όταν υπάρξει αμφισβήτηση σε συμβάσεις ανταλλαγής τότε μπορεί να υπάρξουν μεγάλες χρηματικές απώλειες. Αυτό το νομοθετικό πλαίσιο θα πρέπει να χειραγωγεί τις τιμές , να δίνει εσωτερική πληροφόρηση, Αν δεν υπάρξει συμμόρφωση, τότε ακολουθούν ποινές σε εταιρικό και προσωπικό επίπεδο.

Οι λειτουργικοί κίνδυνοι απευθύνονται σε απώλειες λόγω ανεπαρκών συστημάτων, αποτυχιών της διοίκησης, ελλιπών διαδικασιών εσωτερικού ελέγχου ή και ανθρώπινου σφάλματος. Μία σημαντική κατηγορία λειτουργικού κινδύνου είναι ο κίνδυνος εκτέλεσης που αναφέρεται στην λανθασμένη εκτέλεση εντολών αγοραπωλησίας και στον λανθασμένο διακανονισμό των συναλλαγών. Όταν ο οργανισμός θέσει τις ανάλογες αρμοδιότητες και τα καθήκοντα στα άξια και ικανά άτομα, τα οποία μπορούν να θέσουν σε ισχύ αποτελεσματικά τα συστήματα εσωτερικού ελέγχου και να τα διαχειριστούν επιτυχώς, μπορούν να αντιμετωπιστούν οι λειτουργικοί κίνδυνοι. Όταν πάλι ορίζεται από τον οργανισμό η τιμολογιακή πολιτική αλλά και προβλέψεις (provisions) μπορεί να εμφανιστεί ο κίνδυνος υποδείγματος(model risk).

Οι κίνδυνοι ρευστότητας αφορούν αγορά ή προϊόν και χρηματορροές. Όταν μία συναλλαγή δεν μπορεί να εκτελεστεί στην τρέχουσα τιμή, το οποίο συμβαίνει ειδικότερα σε τυποποιημένα συμβόλαια που δεν μπορούν να διαπραγματευτούν στο χρηματιστήριο, οφείλεται στην ρευστότητα της αγοράς. Η ρευστοποίηση θέσεων σε δυσμενείς τιμές, η οποία θα οδηγήσει σε ζημίες στα χρηματιστηριακά χαρτιά , μπορεί να διαχειρισθεί θέτοντας όρια μεταξύ εκροών και εισροών.

Διαχείριση κινδύνου

Η διαχείριση κινδύνου είναι μια πειθαρχία στον πυρήνα κάθε οικονομικού οργάνου και καλύπτει όλες τις δραστηριότητες που έχουν επιπτώσεις στο σχεδιάγραμμα κινδύνου της. Περιλαμβάνει τον προσδιορισμό, τη μέτρηση, την παρακολούθηση και ελέγχει τους κινδύνους για να εξασφαλίσει τα άτομα που διατρέχουν ή διαχειρίζονται τους κινδύνους. Η έκθεση κινδύνου της οργάνωσης είναι μέσα στα όρια που καθιερώνονται από το διοικητικό συμβούλιο. Ο κίνδυνος συμφωνεί με την επιχειρησιακή στρατηγική και τους στόχους που τίθενται από το Διοικητικό Συμβούλιο. Οι αναμενόμενες εξοφλήσεις αντισταθμίζουν το προβλεπόμενο κίνδυνο, ο οποίος ακολουθεί ανέκκλητα ρητές και σαφείς διαδικασίες.

Το ικανοποιητικό κεφάλαιο ως απομονωτής είναι διαθέσιμο για να διατρέξει τον κίνδυνο. Η αποδοχή και η διαχείριση του οικονομικού κινδύνου είναι έμφυτη στην επιχείρηση των τραπεζικών εργασιών και τους ρόλους των τραπεζών ως οικονομικούς μεσάζοντες. Η διαχείριση κινδύνου όπως γίνεται αντιληπτή αφορά τη βελτιστοποίηση της ανταμοιβής. Παρά το γεγονός ότι οι τράπεζες λειτουργούν μέσα σε ένα πλαίσιο λήψης του κινδύνου, πρέπει να αναγνωριστεί ότι ένα όργανο δεν χρειάζεται να συμμετέχει στην επιχείρηση με έναν τρόπο που επιβάλλει όχι απαραίτητα τον κίνδυνο επάνω σε αυτήν, ούτε πρέπει να απορροφήσει τον κίνδυνο που μπορεί να μεταφερθεί σε άλλους συμμετέχοντες. Μάλλον πρέπει να δεχτεί εκείνους τους κινδύνους που είναι μεμονωμένα μέρος της σειράς υπηρεσιών της τράπεζας.

Σε κάθε οικονομικό όργανο, οι διοικητικές δραστηριότητες κινδύνου πραγματοποιούνται ευρέως ταυτόχρονα στην ακολουθία των διαφορετικών επιπέδων ιεραρχίας.

α) Στρατηγικό επίπεδο: Καλύπτει τις διοικητικές λειτουργίες κινδύνου που εκτελούνται από την ανώτερη διαχείριση και το Διοικητικό Συμβούλιο. Παραδείγματος χάριν ο καθορισμός των κινδύνων, εξακριβώνοντας τα όργανα διακινδυνεύει την φιλοδοξία που διατυπώνει τη στρατηγική και τις πολιτικές για τη διαχείριση των κινδύνων και καθιερώνει τα επαρκείς συστήματα και τους ελέγχους για να εξασφαλίσει ότι ο γενικός

κίνδυνος παραμένει μέσα στο αποδεκτό επίπεδο και η ανταμοιβή αντισταθμίζει τον κίνδυνο που διατρέχεται.

β)Μακρο επίπεδο: Καλύπτει τη διαχείριση κινδύνου μέσα σε μια επιχειρησιακή περιοχή ή στις επιχειρησιακές γραμμές. Γενικά οι διοικητικές δραστηριότητες κινδύνου που εκτελούνται από τα μεσαία στελέχη ή οι μονάδες που αφιερώνονται στις αναθεωρήσεις κινδύνου εμπίπτουν σε αυτήν την κατηγορία.

γ)Επίπεδο μικροϋπολογιστών: Η Διαχείριση κινδύνου περιλαμβάνει το πλαίσιο εκείνο όπου οι κίνδυνοι δημιουργούνται πραγματικά. Αυτά είναι οι διοικητικές δραστηριότητες κινδύνου που εκτελούνται από τα άτομα που διατρέχουν τον κίνδυνο εκ μέρους της οργάνωσης όπως οι μπροστινές λειτουργίες αρχικής σύνταξης γραφείων και δανείου. Η διαχείριση κινδύνου σε εκείνες τις περιοχές είναι περιορισμένη στην ακολουθία των λειτουργικών διαδικασιών και των οδηγιών που τίθενται από τη διαχείριση.

Η οργανωτική δομή ενός χρηματοοικονομικού ιδρύματος περιλαμβάνει το front office, middle office και το back office. Το middle office περιλαμβάνει τα επιμέρους τμήματα που ασχολούνται με τη διαχείριση κινδύνου, τον εσωτερικό έλεγχο, τις οικονομικές υπηρεσίες και των έλεγχο των προϊόντων. Το back office ασχολείται με το διακανονισμό των συναλλαγών και με την αναπροσαρμογή των αποδόσεων. Η διαχείριση του κινδύνου στο front office αφορά στην διασφάλιση, ότι κατά τη διάρκεια της ημέρας, οι συναλλαγές διενεργούνται με τρόπο ώστε να τηρούνται τα προκαθορισμένα όρια ανάληψης κινδύνου. Το front office χρειάζεται μετρήσεις του κινδύνου σε πραγματικό χρόνο, οι οποίες εξαρτώνται από το είδος κάθε χρεογράφου, ενώ το middle office απαιτεί μετρήσεις που δεν εξαρτώνται από το συγκεκριμένο χρηματοοικονομικό προϊόν και δεν υπολογίζονται σε πραγματικό χρόνο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2.

Οργανωτικές μονάδες χρηματοοικονομικών ιδρυμάτων

ΤΜΗΜΑ	ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ
Front Office	Τιμολόγηση Προϊόντων
	Μέτρηση κινδύνου με ποσοτικοποιήσεις όπως convexity, delta
Middle Office	Μέτρηση κινδύνου με ποσοτικοποιήσεις όπως value at risk
	Επάρκεια Κεφαλαίων
	Stress Testing
Back Office	Αναπροσαρμογή αποδόσεων
Διοίκηση	Διάθεση Κεφαλαίων

Η διαδικασία του stress testing είναι μία ειδική περίπτωση όπου εξετάζονται οι πιθανές ζημιές ή κέρδη. Η value at risk εκφράζει τη μέγιστη δυνατή απώλεια που ένα χαρτοφυλάκιο ή κατ'επέκταση ένα χρηματοοικονομικό ίδρυμα μπορεί να υποστεί, σε δεδομένη χρονική περίοδο και με δεδομένο επίπεδο εμπιστοσύνης.

Αναπτυσσόμενη στους επιχειρησιακούς χώρους, η άρση των ελέγχων και η παγκοσμιοποίηση της οικονομικής εμφάνισης δραστηριοτήτων των νέων οικονομικών προϊόντων και του αυξανόμενου επιπέδου ανταγωνισμού έχουν απαιτήσει μια ανάγκη για μια αποτελεσματική και δομημένη διαχείριση κινδύνου στα οικονομικά όργανα. Η δυνατότητα μιας τράπεζας ως πιστωτικό ίδρυμα να μετρήσει, να ελέγξει τους κινδύνους αποτελεί μία αποφασιστική παράμετρος για τον προσδιορισμό της στρατηγικής της θέσης. Το διοικητικό πλαίσιο κινδύνου και η εκλέπτυνση της διαδικασίας, και οι εσωτερικοί έλεγχοι, που χρησιμοποιούνται για να διαχειριστούν τους κινδύνους,

εξαρτώνται από τη φύση, το μέγεθος και την πολυπλοκότητα των δραστηριοτήτων των οργάνων. Εντούτοις, υπάρχουν μερικές βασικές αρχές που ισχύουν για όλα τα οικονομικά όργανα ανεξάρτητα από το μέγεθος και την πολυπλοκότητα της επιχείρησής ενώ παράλληλα αποτελούν αντανάκλαση της δύναμης των διοικητικών πρακτικών κινδύνου μιας μεμονωμένης τράπεζας.

Η ανάγκη θέσπισης κανόνων διαχείρισης κινδύνου αλλά και η συστηματική εφαρμογή τους είναι αποτέλεσμα κάποιων αποτυχιών που έχουν παρατηρηθεί σε κάποιους οργανισμούς. Για παράδειγμα ένας οργανισμός θεωρεί αναποτελεσματική τη διαχείριση του κινδύνου, όταν επενδύσει μεγάλο μέρος από τα διαθέσιμά του σε παράγωγα με πολύ μεγάλη μόχλευση, θεωρώντας ότι τα επιτόκια θα παραμείνουν χαμηλά. Η αύξηση όμως των επιτοκίων μπορεί να οδηγήσει σε πτώχευση της εταιρείας.

Συμβούλιο και παράλειψη ανώτερης Διοίκησης

Η γενική ευθύνη της διαχείρισης κινδύνου στηρίζεται στις αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου. Αποτελεί καθήκον της ανώτερης διαχείρισης να μετασχηματίσει τη στρατηγική κατεύθυνση ανάλογα τα πολιτικά δρώμενα και τις διαδικασίες και να καθιερώσει μια αποτελεσματική ιεραρχία για να εκτελέσει και να εφαρμόσει εκείνες τις πολιτικές. Για να εξασφαλίσει ότι οι πολιτικές είναι σύμφωνες με τις ανοχές κινδύνου των μετόχων, θα πρέπει να εξασφαλίσει ότι αυτές ενσωματώνονται στον πολιτισμό της οργάνωσης. Οι ανοχές κινδύνου σχετικά με τους ποσοτικά προσδιορίσιμους κινδύνους κοινοποιούνται γενικά όπως τα όρια ή υπό-όρια σε εκείνους που δέχονται τους κινδύνους εξ ονόματος της οργάνωσης. Εντούτοις δεν είναι όλοι οι κίνδυνοι ποσοτικά προσδιορίσιμοι. Τα ποιοτικά μέτρα κινδύνου θα μπορούσαν να κοινοποιηθούν ως οδηγίες και να προκύψουν από τις αποφάσεις των διοικητικών επιχειρήσεων. Για να εξασφαλιστεί ότι η λήψη κινδύνου παραμένει μέσα στο σύνολο ορίων από την ανώτερη διαχείριση, οποιαδήποτε υλική εξαίρεση στις διοικητικές πολιτικές κινδύνου και οι ανοχές πρέπει να αναφερθούν στην ανώτερη διαχείριση ώστε στη συνέχεια να

προκαλέσουν τα κατάλληλα διορθωτικά μέτρα. Αυτές οι εξαιρέσεις χρησιμεύουν επίσης ως μια εισαγωγή να κρίνουν την καταλληλότητα των συστημάτων και των διαδικασιών σχετικά με τη διαχείριση κινδύνου.

Για να κρατήσει αυτές τις πολιτικές σύμφωνα με τις σημαντικές αλλαγές στο εσωτερικό και εξωτερικό περιβάλλον, η Διοίκηση αναμένεται να αναθεωρήσει αυτές τις πολιτικές και να κάνει τις κατάλληλες αλλαγές όταν και όπως κρίνεται απαραίτητο. Ενώ μια σημαντική αλλαγή στον εσωτερικό ή εξωτερικό παράγοντα μπορεί να απαιτήσει τη συχνή αναθεώρηση, καθορίζοντας με αυτό τον τρόπο την αρμοδιότητα της Διοίκησης να επαναξιολογεί αυτές τις πολιτικές κάθε έτος.

Διοικητικό πλαίσιο κινδύνου.

Ένα διοικητικό πλαίσιο κινδύνου καλύπτει το πεδίο των κινδύνων που ορίζονται από τις διαδικασίες των συστημάτων και των διαδικασιών, για να διαχειριστεί τον κίνδυνο και τους ρόλους και τις ευθύνες ατόμων που συμμετέχουν στη διαχείριση κινδύνου. Το πλαίσιο πρέπει να είναι αρκετά περιεκτικό για να συλλάβει όλους τους κινδύνους που μια τράπεζα εκτίθεται και να έχει την ευελιξία να προσαρμόσει οποιαδήποτε αλλαγή στις επιχειρησιακές δραστηριότητες. Ένα αποτελεσματικό διοικητικό πλαίσιο κινδύνου περιλαμβάνει α) σαφώς καθορισμένες τις διοικητικές πολιτικές και τις διαδικασίες κινδύνου που καλύπτουν τον προσδιορισμό κινδύνου, την αποδοχή, τη μέτρηση, την παρακολούθηση, την υποβολή έκθεσης και τον έλεγχο. β) μια καλά αποτελεσματική οργανωτική δομή καθορίζει σαφώς τους ρόλους και τις ευθύνες των ατόμων που συμμετέχουν στον κίνδυνο. Οι τράπεζες, εκτός από τις διοικητικές λειτουργίες κινδύνου για τις διάφορες κατηγορίες κινδύνου μπορούν να καθιερώσουν μια οργάνωση που εποπτεύει τη γενική διαχείριση κινδύνου στην τράπεζα. Μια τέτοια οργάνωση θα μπορούσε να είναι υπό μορφή χωριστού τμήματος ή η διαχειριστική επιτροπή κινδύνου της τράπεζας (RMC) θα μπορούσε να εκτελέσει τέτοια λειτουργία. Η δομή πρέπει να είναι τέτοια που εξασφαλίζει αποτελεσματικά την παρακολούθηση και τον έλεγχο των κινδύνων που διατρέχονται.

Τα άτομα αρμόδια για τη λειτουργία αναθεώρησης (αναθεώρηση κινδύνου, εσωτερικός λογιστικός έλεγχος, συμμόρφωση κ.λπ...) πρέπει να είναι ανεξάρτητα από τον κίνδυνο που παίρνει τις μονάδες και να αναφερθούν άμεσα στην ανώτερη διαχείριση. Πρέπει να υπάρξει ένα αποτελεσματικό σύστημα διοικητικών πληροφοριών που εξασφαλίζει ροή των πληροφοριών από το λειτουργικό επίπεδο στην κορυφαία διαχείριση και ένα σύστημα για να εξετάσει οποιεσδήποτε εξαιρέσεις οι οποίες παρατηρηθούν.

Ωστόσο, είναι αναγκαίο να υπάρξει μια ρητή διαδικασία σχετικά με τα μέτρα που λαμβάνονται για να εξετάσει τέτοιες αποκλίσεις. Το πλαίσιο πρέπει να έχει έναν μηχανισμό για να εξασφαλίσει μια τρέχουσα αναθεώρηση των συστημάτων, των πολιτικών και των διαδικασιών για τη διαχείριση και τη διαδικασία κινδύνου για να υιοθετήσει τις αλλαγές. Η ολοκλήρωση των διοικητικών κινδύνων κινδύνου δεν πρέπει να αντιμετωπισθεί και να αξιολογηθεί μεμονωμένα, όχι μόνο επειδή μια ενιαία συναλλαγή να έχει διάφορους κινδύνους αλλά και ένας τύπος κινδύνου μπορεί να προκαλέσει άλλους κινδύνους. Δεδομένου ότι η αλληλεπίδραση των διάφορων κινδύνων μπόρεσε να οδηγήσει στη μείωση ή στην αύξηση του ποσοστού του κινδύνου, η διοικητική διαδικασία κινδύνου πρέπει να αναγνωρίσει και να απεικονίσει τις αλληλεπιδράσεις κινδύνου σε όλες τις επιχειρησιακές δραστηριότητες ανάλογα με την περίπτωση. Ενώ η αξιολόγηση και η διαχείριση διακινδυνεύουν ότι η διαχείριση πρέπει να έχει μια γενική άποψη των κινδύνων το όργανο εκτίθεται. Αυτό απαιτεί μια δομή σε ισχύ για να εξετάσει τις αλληλεξαρτήσεις κινδύνου σε ολόκληρη την οργάνωση.

Αξιολόγηση /μέτρηση κινδύνου

Αν οι κίνδυνοι δεν αξιολογηθούν και μετρηθούν δεν θα είναι δυνατό να ελεγχθούν. Περαιτέρω μια αληθινή αξιολόγηση του κινδύνου δίνει στη διαχείριση μια σαφή άποψη της στάσης και του μελλοντικού προγράμματος δράσης. Για να συλλάβει επαρκώς την έκθεση κινδύνου οργάνων, η μέτρηση κινδύνου πρέπει να αντιπροσωπεύσει τη συνολική έκθεση του τύπου κινδύνου οργάνου και της επιχειρησιακής γραμμής και να καλύψει τον απότομα οργανωμένο καθώς επίσης και μακροχρόνιο αντίκτυπο στο όργανο.

Στη μέγιστη πιθανή έκταση τα όργανα πρέπει να καθιερώσουν τα συστήματα /τα πρότυπα που ποσοτικοποιούν το σχεδιάγραμμα κινδύνου τους, εντούτοις, σε μερικές κατηγορίες κινδύνου όπως ο λειτουργικός κίνδυνος, ο προσδιορισμός της ποσότητας είναι αρκετά δύσκολος και σύνθετος. Οποδήποτε δεν είναι δυνατό να ποσοτικοποιηθούν οι κίνδυνοι, τα ποιοτικά μέτρα πρέπει να εγκριθούν για να συλλάβουν εκείνους τους κινδύνους.

Ενώ τα ποσοτικά συστήματα μέτρησης υποστηρίζουν την αποτελεσματική λήψη αποφάσεων, η καλύτερη μέτρηση δεν προλαμβάνει την ανάγκη για την καλά πληροφορημένη, ποιοτική κρίση. Συνεπώς η σημασία του προσωπικού που έχει τη σχετική γνώση και την πείρα δεν μπορεί να υπονομευθεί. Τελικά οποιοδήποτε πλαίσιο μέτρησης κινδύνου, ειδικά εκείνοι που υιοθετούν τις ποσοτικές τεχνικές/ πρότυπο, είναι αναγκασμένο να περιλαμβάνει την ακαμψία και ευρωστία των αναλυτικών μεθοδολογιών του, τους ελέγχους που περιβάλλουν τις εισαγωγές στοιχείων. Εάν και στη καθημερινή πρακτική με τον κίνδυνο της αγοράς συνήθως εννοούμε τον κίνδυνο χρηματικών απωλειών, στη χρηματοοικονομική θεωρία ο κίνδυνος αντιμετωπίζεται ως η διασπορά μελλοντικών αποτελεσμάτων εξαιτίας των κινήσεων των χρηματοοικονομικών μεταβλητών (εκτιμώνται από στοιχεία του παρελθόντος).

Έτσι, οι θετικές και οι αρνητικές αποκλίσεις μπορούν να θεωρηθούν ως πηγές κινδύνου. Οι απώλειες της αγοράς είναι το αποτέλεσμα του συνδυασμού δύο παραγόντων: της τυπικής απόκλισης της υποκείμενης χρηματοοικονομικής μεταβλητής (τιμές, επιτόκια, συναλλαγματικές ισοτιμίες) και του βαθμού της έκθεσης αυτής της μεταβλητής. Στα περισσότερα χρηματοοικονομικά ιδρύματα οι traders (=οι άνθρωποι που είναι υπεύθυνοι για την εκτέλεση των συναλλαγών και μέσα σε καθορισμένα πλαίσια αποφασίζουν μόνοι τους για το μέγεθος και το είδος των θέσεων που παίρνουν) είναι οργανωμένοι σε ομάδες με βάση το είδος των χρηματοοικονομικών εργαλείων πάνω στα οποία εκτελούν συναλλαγές. Κάθε τύπος χρηματοοικονομικών εργαλείων εκτός από την δική του ορολογία και πρακτικές συναλλαγών, διαθέτει και τους δικούς του τρόπους μέτρησης των κινδύνων της αγοράς.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3

ΤΡΟΠΟΙ ΜΕΤΡΗΣΗΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

ΕΙΔΟΣ ΧΡΕΟΓΡΑΦΟΥ	ΜΕΤΡΗΣΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΑΓΟΡΑΣ
Τίτλοι Σταθερού Εισοδήματος	Κυρτότητα(Convexity)
	Διάρκεια(Duration)
	Αξία σημείου βάσης(PVBP)
Παράγωγα	Δέλτα(Delta)
	Γάμμα(Gamma)
	Vega
	Θήτα(Theta)
Μετοχές	Βήτα

Οι traders κατά την εκτέλεση των συναλλαγών, χρειάζεται να γνωρίζουν σε πραγματικό χρόνο τις ευαισθησίες των θέσεων και τη δυνατότητα να πραγματοποιούν υποτιθέμενα σενάρια, προβλέποντας την επίδραση υποθετικών συναλλαγών. Επειδή τα όρια των συναλλαγών εκφράζονται ως ευαισθησίες, οι traders χρειάζονται τη δυνατότητα να βλέπουν τα όρια τους και την επίδρασή των συναλλαγών πάνω σε αυτά.

Μια από τις σημαντικότερες πτυχές στη διοικητική φιλοσοφία κινδύνου είναι να σιγουρευτεί ότι εκείνοι που παίρνουν ή δέχονται ότι ο κίνδυνος εξ ονόματος του οργάνου δεν είναι αυτός που μετρά, ελέγχουν και αξιολογούν τους κινδύνους. Πάλι η διευθυντική δομή και η ιεραρχία της λειτουργίας αναθεώρησης κινδύνου μπορούν να ποικίλουν στις τράπεζες ανάλογα με το μέγεθός τους και τη φύση της επιχείρησης. Για να είναι αποτελεσματικές οι λειτουργίες αναθεώρησης πρέπει να έχουν την αρχή, την πείρα και το εταιρικό ανάστημα έτσι ώστε ο προσδιορισμός και η υποβολή έκθεσης των συμπερασμάτων τους να μπορούν να ολοκληρωθούν χωρίς οποιοδήποτε εμπόδιο. Τα συμπεράσματα των αναθεωρήσεών τους πρέπει να αναφερθούν στις επιχειρησιακές μονάδες, την ανώτερη διαχείριση και, όπου απαιτείται, την επιτροπή.

Τα Όργανα πρέπει να έχουν έναν μηχανισμό για να προσδιορίσουν τις καταστάσεις πίεσης μπροστά από το χρόνο και προγραμματίζουν να εξετάσουν τέτοιες ασυνήθιστες καταστάσεις κατά τρόπο έγκαιρο και αποτελεσματικό. Οι καταστάσεις πίεσης για τις οποίες αυτή η αρχή ισχύει περιλαμβάνουν όλους τους κινδύνους όλων των τύπων. Παραδείγματος χάριν οι δραστηριότητες προγραμματισμού πιθανότητας που μπορεί να περιλαμβάνουν τον προγραμματισμό αποκατάστασης καταστροφής, έλεγχο ζημίας δημόσιων σχέσεων, στρατηγική προσφυγής στο δικαστήριο, κ.λπ. πρέπει να αναθεωρούνται τακτικά για να εξασφαλίσουν ότι καλύπτουν τις εύλογα πιθανές εκδηλώσεις που θα μπορούσαν να προσκρούσουν στην οργάνωση. Τα σχέδια πρέπει να εξεταστούν ως προς την καταλληλότητα των απαντήσεων, των καναλιών κλιμάκωσης και επικοινωνίας και του αντίκτυπου σε άλλα μέρη του οργάνου.

4.2 ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ο πιστωτικός κίνδυνος προκύπτει από τη δυνατότητα ότι ένας παράγοντας είναι είτε απρόθυμος να αποδώσει σε μια υποχρέωση είτε τη δυνατότητά του να εκτελέσει τέτοια υποχρέωση είναι εξασθενημένος με συνέπεια την οικονομική απώλεια στην τράπεζα. Στο χαρτοφυλάκιο μιας τράπεζας, οι απώλειες προέρχονται από την ολοκληρωτική προεπιλογή λόγω στην ανικανότητα ή την απροθυμία ενός πελάτη ή ενός αντίθετου συμβαλλόμενου μέρους για να συναντήσουν τις υποχρεώσεις σε σχέση με το δανεισμό, τις εμπορικές συναλλαγές, την τακτοποίηση και άλλες οικονομικές συναλλαγές. Εναλλακτικά οι απώλειες μπορούν να προκύψουν από τη μείωση της αξίας χαρτοφυλακίων λόγω της πραγματικής ή ονομαστικής αλλαγής στην πιστωτική ποιότητα. Ο πιστωτικός κίνδυνος καθορίζεται από τα άτομα μιας τράπεζας, τα εταιρικά, οικονομικά όργανα ή έναν κυρίαρχο οργανισμό. Για τις περισσότερες τράπεζες, τα δάνεια είναι η μεγαλύτερη και προφανέστερη πηγή πιστωτικού κινδύνου εντούτοις, ο πιστωτικός κίνδυνος θα μπορούσε να προέλθει από τις δραστηριότητες και από τον ισολογισμό.

Εκτός από την άμεση απώλεια λογιστικής, ο πιστωτικός κίνδυνος πρέπει να αντιμετωπισθεί στα πλαίσια των οικονομικών εκθέσεων. Αυτό καλύπτει τις δαπάνες ευκαιρίας, τις δαπάνες συναλλαγής και τις δαπάνες που συνδέονται με ένα προτέρημα μη-εκτέλεσης επιπλέον της απώλειας λογιστικής. Ο πιστωτικός κίνδυνος μπορεί να ταξινομηθεί περαιτέρω βάσει των λόγων της προεπιλογής. Παραδείγματος χάριν η προεπιλογή θα μπορούσε να οφείλεται στη χώρα στην οποία υπάρχει έκθεση ή προβλήματα στη διευθέτηση μιας συναλλαγής. Ο πιστωτικός κίνδυνος εμφανίζεται όχι απαραίτητα μεμονωμένα. Η ίδια πηγή που διακινδυνεύει τον πιστωτικό κίνδυνο για το όργανο μπορεί επίσης να το εκθέσει σε άλλο κίνδυνο. Παραδείγματος χάριν ένα κακό χαρτοφυλάκιο μπορεί να προσελκύσει το πρόβλημα ρευστότητας.

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ένα χαρακτηριστικό διοικητικό πλαίσιο πιστωτικού κινδύνου σε ένα οικονομικό όργανο μπορεί να ταξινομηθεί ευρέως στην ακολουθία των κύριων συστατικών. α) Οργανωτικά συστήματα και διαδικασίες δομών παράλειψης πινάκων και της ανώτερης διαχείρισης β) γ) για τους κινδύνους προσδιορισμού, αποδοχής, μέτρησης, παρακολούθησης και ελέγχου. Η γενική ευθύνη του πίνακα της τράπεζας να εγκρίνει τη στρατηγική πιστωτικού κινδύνου της τράπεζας και τις σημαντικές πολιτικές σχετικά με τον πιστωτικό κίνδυνο και τη διαχείρισή του που πρέπει να βασιστούν στη γενική επιχειρησιακή στρατηγική της τράπεζας. Η γενική στρατηγική πρέπει να αναθεωρηθεί από τον πίνακα, κατά προτίμηση ετησίως. Οι ευθύνες της επιτροπής όσον αφορά τη διαχείριση πιστωτικού κινδύνου, μεταξύ άλλων, θα περιλάβουν τη σκιαγράφηση της γενικής ανοχής κινδύνου της τράπεζας σε σχέση με τον πιστωτικό κίνδυνο.

Εξασφαλίζοντας ότι η γενική έκθεση πιστωτικού κινδύνου της τράπεζας διατηρείται σε συνετά επίπεδα, εξασφαλίζεται ότι η κορυφαία διαχείριση καθώς επίσης και τα άτομα αρμόδιες για τη διαχείριση πιστωτικού κινδύνου κατέχουν την υγιή πείρα και την γνώση για να ολοκληρώσουν τη διοικητική λειτουργία κινδύνου, ότι η τράπεζα εφαρμόζει τις υγιείς θεμελιώδεις αρχές που διευκολύνουν τον προσδιορισμό, τη μέτρηση, την

παρακολούθηση και τον έλεγχο του πιστωτικού κινδύνου και ότι τα κατάλληλα σχέδια και οι διαδικασίες για τη διαχείριση πιστωτικού κινδύνου είναι σε ισχύ.

Ο πρωταρχικός σκοπός της πιστωτικής στρατηγικής της τράπεζας είναι να καθοριστεί το εύρος του κινδύνου της τράπεζας. Μόλις καθοριστεί αυτό, η τράπεζα θα μπορούσε να αναπτύξει ένα σχέδιο για να βελτιστοποιήσει την επιστροφή κρατώντας τον πιστωτικό κίνδυνο μέσα στα προκαθορισμένα όρια. Η στρατηγική πιστωτικού κινδύνου της τράπεζας πρέπει έτσι να εξηγήσει α) το σχέδιο οργάνου για να χορηγήσει την πίστωση βασισμένη στα διάφορα τμήματα πελατών και τα προϊόντα, τους οικονομικούς τομείς, τη γεωγραφική αγορά στόχων θέσης, νομίσματος και ωριμότητας β) μέσα σε κάθε δανειζόμενο τομέα, σε κάθε επίπεδο διαφοροποίησης/συγκέντρωσης. γ) τη στρατηγική τιμολόγησης.

Είναι ουσιαστικό ότι οι τράπεζες δίνουν περισσότερη προσοχή στην αγορά στόχων τους επινοώντας τη στρατηγική πιστωτικού κινδύνου. Οι πιστωτικές διαδικασίες πρέπει να στοχεύσουν να λάβουν μια σε βάθος κατανόηση των πελατών της τράπεζας, των πιστοποιητικών τους & των επιχειρήσεών τους προκειμένου να είναι γνωστή πλήρως στους πελάτες τους. Η στρατηγική πρέπει να παρέχει τη συνοχή στην προσέγγιση και να λάβει υπόψη την κυκλική πτυχή της οικονομίας της χώρας και τις προκύπτουσες μετατοπίσεις στη σύνθεση και την ποιότητα του γενικού πιστωτικού χαρτοφυλακίου. Ενώ η στρατηγική θα αναθεωρηθεί περιοδικά και θα τροποποιηθεί, όπως κριθεί απαραίτητο, ώστε να είναι βιώσιμη στο μακροπρόθεσμο μέλλον και μέσω των διάφορων οικονομικών κύκλων.

Η ανώτερη διαχείριση της τράπεζας πρέπει να αναπτύξει και να καθιερώσει τις πιστωτικές πολιτικές και τις διαδικασίες πιστωτικής διοίκησης ως μέρος του γενικού διοικητικού πλαισίου πιστωτικού κινδύνου. Τέτοιες πολιτικές και διαδικασίες θα παρέχουν τις οδηγίες στο προσωπικό όσον αφορά τους διάφορους τύπους δανεισμών συμπεριλαμβανομένου εταιρικού, ΜΜΕ, καταναλωτής, γεωργία, κ.λπ.... Η συγκεκριμένη πολιτική πρέπει να περιλάβει α) λεπτομερή και τυποποιημένη πιστωτική αξιολόγηση ή διαδικασία αξιολόγησης. β) Αρχή πιστωτικής έγκρισης σε διάφορα επίπεδα ιεραρχίας

συμπεριλαμβανομένης της αρχής για την έγκριση των εξαιρέσεων. γ) Ρόλοι διαδικασιών διοίκησης πιστωτικής αρχικής σύνταξης κριτηρίων αποδοχής κινδύνου προσδιορισμού, μέτρησης, παρακολούθησης και ελέγχου κινδύνου Δ) ε) και πίστωσης και τεκμηρίωσης δανείου φ) και ευθύνες των μονάδων/προσωπικό που συμμετέχει στην αρχική σύνταξη και τη διαχείριση της πίστωσης. γ) Οδηγίες για τη διαχείριση των δανείων προβλήματος. Προκειμένου να είναι αποτελεσματικές αυτές οι πολιτικές πρέπει να είναι σαφείς, διαφορετικά οποιοσδήποτε σημαντικές αποκλίσεις /εξαιρέσεις σε αυτές τις πολιτικές πρέπει να κοινοποιηθεί στον κορυφαίο διαχειριστή και τα διορθωτικά μέτρα πρέπει να ληφθούν άμεσα. Είναι ευθύνη της ανώτερης διαχείρισης να εξασφαλιστεί η αποτελεσματική εφαρμογή αυτών των πολιτικών.

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΔΟΜΗ

Για να διατηρήσει τη γενική έκθεση πιστωτικού κινδύνου της τράπεζας μέσα στις παραμέτρους που τίθενται από το διοικητικό συμβούλιο, η σημασία μιας υγιούς διοικητικής δομής κινδύνου είναι σημαντική . Οι Τράπεζες μπορούν να επιλέξουν τις διαφορετικές δομές, είναι σημαντικό ότι τέτοια δομή πρέπει να είναι ισόμετρη με το μέγεθος, την πολυπλοκότητα και τη διαφοροποίηση οργάνου των δραστηριοτήτων της. Πρέπει να διευκολύνει την αποτελεσματική διοικητική παράλειψη και την κατάλληλη εκτέλεση διαδικασιών των διοικητικών και ελέγχου πιστωτικού κινδύνου. Κάθε τράπεζα, ανάλογα με το μέγεθός της, πρέπει να αποτελέσει μια διαχειριστική επιτροπή πιστωτικού κινδύνου (CRMC), ιδανικά να περιλάβει από τον επικεφαλής του διοικητικού τμήματος πιστωτικού κινδύνου, του πιστωτικού τμήματος και του Υπουργείου Οικονομικών. Αυτή η επιτροπή που υποβάλλει έκθεση στη διαχειριστική επιτροπή κινδύνου της τράπεζας πρέπει να εξουσιοδοτηθεί για να επιτηρήσει τον πιστωτικό κίνδυνο που παίρνει τις δραστηριότητες και τη γενική λειτουργία κινδύνου.

Το CRMC πρέπει να είναι κυρίως αρμόδιο για:

α) την εφαρμογή της πολιτικής /της στρατηγικής πιστωτικού κινδύνου που εγκρίνεται από την επιτροπή. β) τον πιστωτικό κίνδυνο οργάνων ελέγχου σε ευρεία βάση και

εξασφαλίζει συμμόρφωση με τα όρια που εγκρίνονται από την επιτροπή. γ) την σύσταση στην επιτροπή, για την έγκρισή του, τις σαφείς πολιτικές για τα πρότυπα για την παρουσίαση των πιστωτικών προτάσεων, των οικονομικών συμβολαίων, των προτύπων εκτίμησης και των συγκριτικών μετρήσεων επιδόσεων. δ) την επιτροπή που εγκρίνει τις δυνάμεις, τα συνετά όρια στις μεγάλες πιστωτικές εκθέσεις, τα πρότυπα για την επιβοηθητική εγγύηση δανείου, διαχείριση χαρτοφυλακίων, τον μηχανισμό αναθεώρησης δανείου, τις συγκεντρώσεις κινδύνου, ελέγχου και αξιολόγησης, τιμολόγησης των δανείων, ρυθμιστικής /νομικής συμμόρφωση, κ.λπ.

Περαιτέρω, για να διατηρήσει την πιστωτική πειθαρχία και για να διατυπώσει τη διαδικασία διαχείρισης και ελέγχου πιστωτικού κινδύνου πρέπει να υπάρξει ένας χωριστός ανεξάρτητος φορέας ο οποίος θα οριστεί υπεύθυνος της λειτουργίας αρχικής σύνταξης δανείου. Η διατύπωση πιστωτικής πολιτικής, πιστωτικό όριο που θέτει, που ελέγχει τις πιστωτικές εξαιρέσεις, τις εκθέσεις αναθεώρησης είναι λειτουργίες που πρέπει να εκτελεστούν ανεξάρτητα από τη λειτουργία αρχικής σύνταξης δανείου. Για τις μικρές τράπεζες όπου δεν είναι εφικτό να καθιερωθεί τέτοια δομική ιεραρχία, πρέπει να υπάρξουν επαρκή μέτρα για να διατηρήσουν ότι η πιστωτική πειθαρχία εισάγει τους επαρκείς ελέγχους και τις ισορροπίες και τα πρότυπα για να εξετάσει τις πιθανές συγκρούσεις συμφερόντων.

Ιδανικά, οι τράπεζες πρέπει να καθιερώσουν ένα διοικητικό τμήμα πιστωτικού κινδύνου (CRMD). Οι χαρακτηριστικές λειτουργίες CRMD περιλαμβάνουν:

α) Για να ακολουθήσει μια ολιστική προσέγγιση στη διαχείριση των κινδύνων έμφυτων στις τράπεζες το χαρτοφυλάκιο και να εξασφαλίσει τους κινδύνους παραμένει μέσα στα όρια που καθιερώνονται από την επιτροπή ή τη διαχειριστική επιτροπή πιστωτικού κινδύνου. β) Το τμήμα επίσης εξασφαλίζει ότι οι επιχειρησιακές γραμμές συμμορφώνονται με τις παραμέτρους κινδύνου και τα συνετά όρια που καθιερώνονται με από την επιτροπή ή το CRMC. γ) Καθιερώστε τα συστήματα και τις διαδικασίες σχετικά με τον προσδιορισμό κινδύνου, το σύστημα διοικητικών πληροφοριών, τον έλεγχο του δανείου, της ποιότητας χαρτοφυλακίων επένδυσης και την έγκαιρη προειδοποίηση. Το τμήμα θα καταφέρει να επιλύσει το επανορθωτικό μέτρο όταν προσδιοριστούν οι

ανεπάρκειες και τα προβλήματα δ) Το τμήμα πρέπει να αναλάβει τις αξιολογήσεις χαρτοφυλακίων και να πραγματοποιήσει τις περιεκτικές μελέτες για το περιβάλλον για να εξετάσει την ανθεκτικότητα του χαρτοφυλακίου δανείου.

Παρά την ανάγκη για μια χωριστή ή ανεξάρτητη παράλειψη, η λειτουργία αρχικής σύνταξης δανείου πρέπει να είναι εν γνώσει του πιστωτικού κινδύνου, και να διατηρεί το υψηλό επίπεδο πιστωτικών προτύπων στην αναζήτηση των επιχειρησιακών ευκαιριών.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ & ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

Οι τράπεζες πρέπει να λειτουργήσουν σύμφωνα με υγιή και καθορισμένα με σαφήνεια κριτήρια για τις νέες πιστώσεις καθώς επίσης και την επέκταση των υπάρχουσών πιστώσεων. Οι πιστώσεις πρέπει να επεκταθούν μέσα στις αγορές στόχων και τη δανειοληπτική στρατηγική του οργάνου. Προτού προχωρήσει στην παροχή κάποιου πιστωτικού προϊόντος, η τράπεζα πρέπει να κάνει μια αξιολόγηση του σχεδιαγράμματος κινδύνου του πελάτη της. Αυτό το σχεδιάγραμμα περιλαμβάνει α) την πιστωτική αξιολόγηση του οφειλέτη και του εγγυητή κατά περίπτωση, και τους μακροοικονομικούς παράγοντες. β) Ο σκοπός της πίστωσης και πηγή επιστροφής. γ) την ιστορία αρχείων /επιστροφής διαδρομής του οφειλέτη δ) την ικανότητα επιστροφής του οφειλέτη. ε) τους προτεινόμενους όρους, τις διατάξεις και συμβόλαια. φ) επάρκεια και δυνατότητα επιβολής των collaterals. γ) Έγκριση από τις αρμόδιες αρχές.

Σε περίπτωση νέων σχέσεων προσοχή πρέπει να δοθεί στην ακεραιότητα και τη φήμη των οφειλετών ή του αντίθετου συμβαλλόμενου μέρους καθώς επίσης και τη νομική ικανότητά της να υποθέσει την ευθύνη. Πριν από την είσοδο σε οποιαδήποτε νέα πιστωτική σχέση οι τράπεζες πρέπει να είναι εξοικειωμένες με τον οφειλέτη ή το αντίθετο συμβαλλόμενο μέρος και να είναι βέβαιες ότι εξετάζουν το άτομο ή την οργάνωση της φήμης και της πιστωτικής αξίας. Εντούτοις, μια τράπεζα δεν πρέπει να χορηγήσει την πίστωση απλά βάσει του γεγονότος ότι ο οφειλέτης γίνεται αντιληπτός για να είναι ιδιαίτερα αξιόπιστος.

Διαμορφώνοντας τις πιστοληπτική ικανότητα του οφειλέτη, τα όργανα πρέπει να αξιολογήσουν το ποσό και το συγχρονισμό των ροών μετρητών τόσο καλά όσο η οικονομική θέση του οφειλέτη και του προοριζόμενου σκοπού των κεφαλαίων. Είναι απώτατο σημαντικό ότι προσεκτική εξέταση πρέπει να δοθεί στην ανταμοιβή κινδύνου - στη χορήγηση μιας πιστωτικής δυνατότητας και μιας πίστωσης πρέπει να διατιμηθεί για να καλύψει όλες τις ενσωματωμένες δαπάνες. Οι σχετικοί όροι και οι διατάξεις πρέπει να καθοριστούν για να προστατεύσουν το συμφέρον και των συμβαλλομένων μερών.

Τα Όργανα πρέπει να σιγουρευτούν ότι η πίστωση χρησιμοποιείται για το σκοπό που δανείστηκε. Όπου ο οφειλέτης έχει χρησιμοποιήσει τα κεφάλαια για λόγους που δεν παρουσιάζονται στην αρχική πρόταση, τα όργανα πρέπει να λάβουν μέτρα για να καθορίσουν τις επιπτώσεις στη δανειοληπτική ικανότητα. Σε περίπτωση εταιρικών δανείων όπου η ομάδα οφειλετών των επιχειρήσεων, τέτοια επιμέλεια γίνεται σημαντικότερη. Τα όργανα πρέπει να ταξινομήσουν τέτοιες συνδεδεμένες επιχειρήσεις και να διευθύνουν την πιστωτική αξιολόγηση.

Το Όργανο δεν πρέπει να στηριχθεί στα collaterals-συμβόλαια. Αν και η σημασία των collaterals που κρατιέται ενάντια στο δάνειο είναι υπεράνω αμφιβολίας, όμως αυτοί πρέπει να θεωρηθούν ως απομονωτής που παρέχει την προστασία σε περίπτωση προεπιλογής, η αρχική εστίαση πρέπει να είναι στο χρέος του οφειλέτη συντηρώντας τη δυνατότητα και τη φήμη στην αγορά.

Τα πιστωτικά όρια πρέπει να αναθεωρηθούν τακτικά τουλάχιστον ετησίως ή συχνότερα εάν η πιστωτική ποιότητα του οφειλέτη επιδεινώνεται. Όλα τα αιτήματα της αύξησης στα πιστωτικά όρια πρέπει να τεκμηριωθούν.

Credit Administration

Η τρέχουσα διοίκηση του πιστωτικού χαρτοφυλακίου είναι ένα ουσιαστικό μέρος της πιστωτικής διαδικασίας. Η λειτουργία πιστωτικής διοίκησης είναι βασικά μια δραστηριότητα υποστήριξης και ελέγχου και συντήρηση της πίστωσης. Μια χαρακτηριστική μονάδα πιστωτικής διοίκησης αποδίδει μετά από τις εξής λειτουργίες:

α. Τεκμηρίωση. Είναι ευθύνη της πιστωτικής διοίκησης να εξασφαλίσει πληρότητα της τεκμηρίωσης (συμφωνίες δανείου, εγγυήσεις, μεταφορά του τίτλου των collaterals κ.λπ...) σύμφωνα με τους εγκεκριμένους όρους και τις διατάξεις. Τα σημαντικά έγγραφα πρέπει να ακολουθηθούν για να εξασφαλίσουν την εκτέλεση και την παραλαβή.

β. Πιστωτική εκταμίευση. Η λειτουργία πιστωτικής διοίκησης πρέπει να εξασφαλίσει ότι η εφαρμογή δανείου έχει την κατάλληλη έγκριση προτού εισάγει τα όρια δυνατότητας στα συγκροτήματα ηλεκτρονικών υπολογιστών. Η εκταμίευση πρέπει να εκτελεσθεί μόνο μετά από την ολοκλήρωση των συμβολαίων, και την παραλαβή των παράλληλων μετοχών. Σε περίπτωση εξαιρέσεων η απαραίτητη έγκριση πρέπει να ληφθεί από τις αρμόδιες αρχές.

γ. Πιστωτικός έλεγχος. Αφότου εγκρίνεται το δάνειο και εκταμιεύεται στον τρεχούμενο λογαριασμό του οφειλέτη, το αιτούμενο ποσό είναι σημαντική η περαιτέρω παρακολούθηση της πορείας του δανείου. Υποχρέωση του πιστωτικού ιδρύματος είναι η παρακολούθηση της συμμόρφωσης των οφειλετών με τους όρους πιστώσεων, που προσδιορίζουν τα πρόωρα σημάδια της παρατυπίας, διευθύνοντας την περιοδική αξιολόγηση των παράλληλων και έγκαιρων επιστροφών ελέγχου.

δ. Επιστροφή δανείου. Τα αρμόδια όργανα πρέπει να λάβουν μέτρα εκ των προτέρων. όταν η κύρια δόση γίνεται οφειλόμενη. Οποιοσδήποτε εξαιρέσεις όπως η μη πληρωμή ή

καθυστέρηση πληρωμής πρέπει να διαβιβαστούν στη διαχείριση. Τα κατάλληλα αρχεία και οι αναπροσαρμογές πρέπει επίσης να γίνουν μετά από την παραλαβή.

ε. Συντήρηση των πιστωτικών αρχείων. Τα όργανα πρέπει να επινοήσουν τις διαδικαστικές οδηγίες και τα πρότυπα για τη συντήρηση των πιστωτικών αρχείων. Τα πιστωτικά αρχεία όχι μόνο περιλαμβάνουν όλη την αλληλογραφία με τον οφειλέτη αλλά πρέπει επίσης να περιέχουν τις ικανοποιητικές πληροφορίες απαραίτητες να αξιολογήσουν την οικονομική υγεία του οφειλέτη και της απόδοσης επιστροφής του. Οι πληροφορίες πρέπει να αρχειοθετούνται με οργανωμένο τρόπο έτσι ώστε οι εξωτερικοί και εσωτερικοί ελεγκτές να μπορούν να τις αναθεωρήσουν εύκολα.

στ. Έγγραφα επιβλητικής εγγύησης και ασφάλειας. Τα όργανα πρέπει να εξασφαλίσουν ότι όλα τα έγγραφα ασφάλειας κρατούνται σε ένα χρηματοκιβώτιο υπό διπλό έλεγχο. Οι κατάλογοι για τα έγγραφα πρέπει να διατηρηθούν για να παρακολουθήσουν της μετακίνησής τους. Οι διαδικασίες πρέπει επίσης να ακολουθηθούν πιστά και η σχετική ασφαλιστική κάλυψη αναθεώρησης για ορισμένους φυσικούς ελέγχους στα έγγραφα ασφάλειας πρέπει να διαχειρίζεται άμεσα από την Τράπεζα.

Measuring credit risk

Η μέτρηση του πιστωτικού κινδύνου είναι ζωτικής σημασίας σπουδαιότητας στη διαχείριση πιστωτικού κινδύνου. Διάφορες ποιοτικές και ποσοτικές τεχνικές για να μετρηθεί ο κίνδυνος στο πιστωτικό χαρτοφυλάκιο εξελίσσονται. Αρχικά, οι τράπεζες πρέπει να θεσπίσουν πιστωτικό πλαίσιο πέρα από όλο τον τύπο πιστωτικών δραστηριοτήτων.

Μεταξύ άλλων, το πλαίσιο εκτίμησης μπορεί, να ενσωματώσει:

Business Risk

- ο Industry Characteristics
- ο Competitive Position (e.g. marketing/technological edge)
- ο Management

Financial Risk

- ο Financial condition
- ο Profitability
- ο Capital Structure
- ο Present and future Cash flows

Internal Risk Rating

Η εκτίμηση πιστωτικού κινδύνου είναι συνοπτικός δείκτης της μεμονωμένης πιστωτικής έκθεσης μιας τράπεζας. Ένα εσωτερικό σύστημα εκτίμησης ταξινομεί όλες τις πιστώσεις στις διάφορες κατηγορίες βάσει της προβλεπόμενης πιστωτικής ποιότητας. Ένα καλά δομημένο πλαίσιο πιστωτικής εκτίμησης είναι ένα σημαντικό εργαλείο για την παρακολούθηση και τον έλεγχο του κινδύνου στις μεμονωμένες πιστώσεις καθώς επίσης και στα πιστωτικά χαρτοφυλάκια μιας τράπεζας ή μιας επιχειρησιακής γραμμής. Η σημασία του εσωτερικού πλαισίου πιστωτικής εκτίμησης γίνεται πιο διαπρεπής οφειλόμενη στο γεγονός ότι ιστορικά σημαντικές απώλειες στις τράπεζες προήλθαν από τη μη αποπληρωμή στα χαρτοφυλάκια δανείου. Ενώ διάφορες τράπεζες έχουν ήδη ένα σύστημα για τις μεμονωμένες πιστώσεις εκτός από τις κατηγορίες κινδύνου, όλες οι

τράπεζες ενθαρρύνονται για να επινοήσουν ένα εσωτερικό πλαίσιο εκτίμησης. Ένα εσωτερικό πλαίσιο εκτίμησης θα διευκόλυνε τις τράπεζες με διάφορους τρόπους όπως α) Ποσό πιστωτικής επιλογής β) διάρκειας αξιώματος έκθεσης γ) και τιμής της συχνότητας δυνατότητας δ) ένταση του ελέγχου ε) της ανάλυσης της μετακίνησης των πιστώσεων και του ακριβέστερου υπολογισμού της μελλοντικής παροχής απώλειας δανείου στ) το επίπεδο έγκρισης της αρχής του δανείου.

The Architecture of internal rating system

Η απόφαση να επεκταθεί οποιαδήποτε αρχιτεκτονική εκτίμησης κινδύνου για τις πιστώσεις εξαρτάται από δύο βασικές πτυχές α) η έννοια απώλειας και ο αριθμός και η έννοια των βαθμών στη συνέχεια εκτίμησης που αντιστοιχεί σε κάθε έννοια απώλειας β) είτε για να εκτιμήσει έναν οφειλέτη βάσει της έγκαιρης φιλοσοφίας σημείου "είτε μέσω της προσέγγισης κύκλων;. Εκτός αν υπάρχουν άλλα ζητήματα όπως εάν για να περιλάβουν τους νομικούς βαθμούς στην κλίμακα, ο τύπος κλίμακας εκτίμησης δηλ. αλφαβητικό αριθμητικό ή αλφανουμερικό κ.λπ. δεν υποστηρίζει οποιοδήποτε ιδιαίτερο σύστημα εκτίμησης πιστωτικού κινδύνου πρέπει να είναι επιλογή τραπεζών. Εντούτοις το σύστημα εάν λειτουργεί ισομετρικά με το μέγεθος, τη φύση και την πολυπλοκότητα της επιχείρησής τους καθώς επίσης και κατέχει την ευελιξία να προσαρμοστεί το παρόν και μελλοντικό σχεδιάγραμμα κινδύνου της τράπεζας, το προσδοκώμενο επίπεδο δανειοδότησης επιτυγχάνεται.

Ένα σύστημα εκτίμησης με το μεγάλο αριθμό βαθμών στην κλίμακα εκτίμησης γίνεται ακριβότερο οφειλόμενο στο γεγονός ότι το κόστος και τις πρόσθετες πληροφορίες για τη λεπτή διαβαθμιστική αύξηση αισθητά. Εντούτοις, είναι σημαντικό ότι πρέπει να υπάρξουν ικανοποιητικές διαβαθμίσεις για να επιτρέψουν τον ακριβή χαρακτηρισμό του κατώτερου σχεδιαγράμματος κινδύνου ενός δανείου ή ενός χαρτοφυλακίου των δανείων.

The operating Design of Rating System

Όταν ληφθεί η απόφαση να χορηγηθεί η πίστωση, η ανάθεση των εκτιμήσεων περιλαμβάνει πάντα το στοιχείο της ανθρώπινης κρίσης. Ούτε τα περίπλοκα πρότυπα εκτίμησης δεν μπορούν να υπερκαλύψουν την εμπειρία και την κρίση, οι τεχνικές βοηθούν και ενισχύουν την υποκειμενική κρίση. Οι τράπεζες σχεδιάζουν έτσι τη λειτουργούσα ροή της διαδικασίας εκτίμησης με έναν τρόπο που στοχεύουν προωθώντας την ακρίβεια και τη συνέπεια του συστήματος εκτίμησης περιορίζοντας όχι αδικαιολόγητα την άσκηση της κρίσης. Τα βασικά ζητήματα σχετικά με το λειτουργούν σχέδιο ενός συστήματος εκτίμησης περιλαμβάνουν τις εκθέσεις, την αναθεώρηση των εκτιμήσεων, την τυπικότητα της διαδικασίας και την ιδιομορφία των επίσημων ορισμών εκτίμησης.

What Exposures are rated?

Ίδανικά σε όλες τις πιστωτικές εκθέσεις της τράπεζας πρέπει να οριστεί μια εκτίμηση κινδύνου. Εντούτοις το στοιχείο του κόστους, είναι ένας σημαντικός παράγοντας ώστε κάποιες από τις τράπεζες να μην ακολουθήσουν. Οι τράπεζες μπορούν να αποφασίσουν από μόνες τους πώς η έκθεση πρέπει να εκτιμηθεί. Η απόφαση να εκτιμηθεί ένα ιδιαίτερο δάνειο θα μπορούσε να βασιστεί στους παράγοντες όπως το ποσό έκθεσης, η επιχειρησιακή γραμμή ή και τα δύο. Οι εταιρικές και εμπορικές εκθέσεις υπόκεινται στα εσωτερικά σημειώνοντας πρότυπα χρήσης εκτιμήσεων και τραπεζών για τον καταναλωτή/τα λιανικά δάνεια.

The rating process in relation to credit approval and review

Οι εκτιμήσεις ορίζονται γενικά/επιβεβαιώνονται κατά την διάρκεια της αρχικής σύνταξης ενός δανείου ή της ανανέωσης/της αύξησής της. Η ανάλυση που υποστηρίζει τις

εκτιμήσεις είναι αδιάσπαστη από αυτήν που απαιτείται για την πιστωτική αξιολόγηση. Επιπλέον η ανάλυση εκτίμησης του δανείου μπορεί να επεξεργαστεί ενώ ξεχωριστά πρέπει να συνδυαστεί και με άλλους παράγοντες. Η διαδικασία για την εκτίμηση και την έγκριση/την επιβεβαίωσή της πηγαιίνει μαζί με την έναρξη μιας πιστωτικής πρότασης και της έγκρισής της. Γενικά η λειτουργία της αρχικής σύνταξης δανείου περιλαμβάνει μια πρόταση δανείου και διαθέτει επίσης μια συγκεκριμένη εκτίμηση. Αυτή η πρόταση περνά μέσω της διαδικασίας πιστωτικής έγκρισης και η εκτίμηση εγκρίνεται επίσης ή επαναρυθμίζεται ταυτόχρονα με την έγκριση της αρχής. Η αναθεώρηση στις εκτιμήσεις μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να αναβαθμίσει το σύστημα εκτίμησης και τις σχετικές οδηγίες.

Η ανάθεση μιας ιδιαίτερης εκτίμησης σε μια έκθεση είναι βασικά μια σύντμηση του γενικού σχεδιαγράμματος κινδύνου της. Θεωρητικά οι εκτιμήσεις είναι βασισμένες στους σημαντικότερους παράγοντες κινδύνου και ειδικότερα με αυτούς που συσχετίζονται με την επιχείρηση του οφειλέτη καθώς επίσης και των βασικών παραμέτρων και την έντασή τους σε εκείνους τους παράγοντες κινδύνου.

Σημαντικοί παράγοντες κινδύνου περιλαμβάνουν το μέγεθος, τον κλάδο της αγοράς και τη θέση των οφειλετών σε αυτήν, την αξιοπιστία των οικονομικών δηλώσεων του οφειλέτη.

α) Οι τράπεζες μπορούν να ποικίλουν κάπως στους ιδιαίτερους παράγοντες εξετάζοντας και το βάρος που δίνουν σε κάθε παράγοντα. β) Δεδομένου ο κριτικός της εκτίμησης πρέπει να βασίζεται στην ίδια βασική σκέψη, για να εξασφαλίσει ομοιομορφία στην ανάθεση και την αναθεώρηση των βαθμών κινδύνου, η πιστωτική πολιτική πρέπει ρητά να καθορίσει κάθε βαθμό κινδύνου περιλαμβάνοντας τα κριτήρια που εκπληρώνονται σε ιδιαίτερο βαθμό, καθώς επίσης και τις αποκλίσεις ώστε κάποια από τα κριτήρια να μην μπορούν να πραγματοποιηθούν. γ) Η πιστωτική πολιτική πρέπει επίσης ρητά να καθορίσει τους ρόλους των διαφορετικών συμβαλλόμενων μερών που συμμετέχουν στη διαδικασία εκτίμησης. Δ) Το όργανο πρέπει να εξασφαλίσει ότι η επαρκής κατάρτιση μεταδίδεται στο προσωπικό για να εξασφαλίσει ότι οι ομοιόμορφες εκτιμήσεις του

ανθρώπινου παράγοντα που ορίζουν μια εκτίμηση είναι βασικά μια κριτική άσκηση και τα πρότυπα, οι εξωτερικές εκτιμήσεις και οι γραπτές οδηγίες/οι συγκριτικές μετρήσεις επιδόσεων χρησιμεύουν ως η εισαγωγή. ε) Τα Όργανα πρέπει να λάβουν τα επαρκή μέτρα για να εξετάσουν ένα σύστημα εκτίμησης κινδύνου πριν από την υιοθέτηση του. Η επαρκής δοκιμή επικύρωσης πρέπει να διευθυνθεί κατά τη διάρκεια της φάσης σχεδίου καθώς επίσης και κατά τη διάρκεια της ζωής του συστήματος για να εξακριβώσει τη δυνατότητα εφαρμογής του συστήματος στο χαρτοφυλάκιο οργάνου.

Τα Όργανα που χρησιμοποιούν τα περίπλοκα στατιστικά πρότυπα για να ορίσουν τις εκτιμήσεις ή για να υπολογίσουν τις πιθανότητες της προεπιλογής, πρέπει να εξακριβώσουν τη δυνατότητα εφαρμογής αυτών των προτύπων στα χαρτοφυλάκιά τους. Ακόμα και όταν τέτοια στατιστικά πρότυπα παρουσιάζονται ικανοποιητικά, τα όργανα δεν πρέπει να χρησιμοποιήσουν την παραγωγή τέτοιων προτύπων όπως τα μόνα κριτήρια για την ανάθεση των εκτιμήσεων ή τον καθορισμό των πιθανοτήτων της προεπιλογής. Θα ήταν ενδεδειγμένο να εξεταστούν άλλες σχετικές εισαγωγές επίσης.

Ratings review

Η αναθεώρηση εκτίμησης μπορεί να είναι διπλή: α) Συνεχής έλεγχος από εκείνους που όρισαν την εκτίμηση. Οι διευθυντές σχέσης (RMs) γενικά έχουν μια στενή επαφή με τον οφειλέτη και αναμένονται για να παρακολουθήσουν την οικονομική σταθερότητα του οφειλέτη. Σε περίπτωση οποιασδήποτε επιδείνωσης οι εκτιμήσεις αναθεωρούνται αμέσως, αφετέρου οι λειτουργίες αναθεώρησης κινδύνου των γραμμών τραπεζών ή επιχειρήσεων διευθύνουν επίσης την περιοδική αναθεώρηση των εκτιμήσεων κατά την διάρκεια της αναθεώρησης κινδύνου του πιστωτικού χαρτοφυλακίου.

Οι εκτιμήσεις κινδύνου πρέπει να οριστούν στην έναρξη του δανεισμού, και να ενημερωθούν τουλάχιστον ετησίως. Τα όργανα πρέπει, εντούτοις, να αναθεωρήσουν τις εκτιμήσεις όταν και όπως εμφανίζονται τα δυσμενή γεγονότα. Ως τμήμα του ελέγχου χαρτοφυλακίων, τα όργανα πρέπει να παραγάγουν τις εκθέσεις σχετικά με την πιστωτική

έκθεση από το βαθμό κινδύνου. Η επαρκής ανάλυση τάσης και μετανάστευσης πρέπει επίσης να διευθυνθεί για να προσδιορίσει οποιαδήποτε επιδείνωση στην πιστωτική ποιότητα. Τα όργανα μπορούν να καθιερώσουν τα όρια για τους βαθμούς κινδύνου για

να δώσουν έμφαση στη συγκέντρωση στις ιδιαίτερες ζώνες εκτίμησης. Είναι σημαντικό ότι η συνέπεια και η ακρίβεια των εκτιμήσεων εξετάζονται περιοδικά από μια λειτουργία όπως μια ανεξάρτητη ομάδα πιστωτικής αναθεώρησης της για τον καταναλωτικό δανεισμό. Τα όργανα μπορούν να υιοθετήσουν τα πρότυπα για την επεξεργασία των εφαρμογών δανείου και τον έλεγχο της πιστωτικής ποιότητας. Τα όργανα πρέπει να εφαρμόσουν τις ανωτέρω αρχές στη διαχείριση της σημείωσης των προτύπων. Όπου το πρότυπο είναι σχετικά νέο, τα όργανα πρέπει να συνεχίσουν να υποβάλλουν τις πιστωτικές εφαρμογές στην αυστηρή αναθεώρηση έως ότου έχει σταθεροποιήσει το πρότυπο.

Credit Risk Monitoring & Control

Ο έλεγχος πιστωτικού κινδύνου αναφέρεται στο συνεχή έλεγχο των μεμονωμένων πιστώσεων συμπεριλαμβανομένων των off-Balance εκθέσεων φύλλων στα obligors καθώς επίσης και το γενικό πιστωτικό χαρτοφυλάκιο της τράπεζας. Οι τράπεζες πρέπει να διατυπώσουν ένα σύστημα που επιτρέπει σε αυτές να ελέγξουν την ποιότητα του πιστωτικού χαρτοφυλακίου στην καθημερινή βάση και να λάβουν τα επανορθωτικά μέτρα όταν και όπως εμφανίζεται οποιαδήποτε επιδείνωση. Ένα τέτοιο σύστημα θα επέτρεπε σε μια τράπεζα για να εξακριβώσει εάν τα δάνεια συντηρούνται σύμφωνα με τους όρους δυνατότητας, η επάρκεια των παροχών, το γενικό σχεδιάγραμμα κινδύνου είναι μέσα στα όρια που καθιερώνονται από τη διαχείριση και τη συμμόρφωση των ρυθμιστικών ορίων. Η καθιέρωση ενός αποδοτικού και αποτελεσματικού συστήματος πιστωτικού ελέγχου θα βοηθούσε την ανώτερη διαχείριση για να ελέγξει τη γενική ποιότητα του συνολικού πιστωτικού χαρτοφυλακίου και των τάσεών της. Συνεπώς η διαχείριση θα μπορούσε να τελειοποιήσει τον τόνο ή να επαναξιολογήσει την πιστωτική στρατηγική/την πολιτική της αναλόγως πριν αντιμετωπίζει οποιαδήποτε σημαντική οπισθοδρόμηση.

Η πιστωτική πολιτική τραπεζών πρέπει ρητά να παρέχει τη διαδικαστική οδηγία σχετικά με τον έλεγχο πιστωτικού κινδύνου. Στο ελάχιστο πρέπει να καθορίσει τη διαδικασία σχετικά με α) τους ρόλους και τις ευθύνες των ατόμων αρμόδιων για τον πιστωτικό κίνδυνο που ελέγχει β) τις διαδικασίες αξιολόγησης και τις τεχνικές ανάλυσης (για τα μεμονωμένα δάνεια & το γενικό χαρτοφυλάκιο) γ) τη συχνότητα του ελέγχου Δ) τη περιοδική εξέταση των collaterals και των συμβολαίων δανείου ε) τη συχνότητα των επισκέψεων στ) τον προσδιορισμό οποιασδήποτε επιδείνωσης σε οποιοδήποτε δάνειο.

Οι δείκτες που απεικονίζουν την πιστωτική ποιότητα ενός δανείου είναι οι εξής :

α. Χρηματοοικονομικοί όροι θέσης και επιχειρήσεων. Η σημαντικότερη πτυχή για ένα obligor είναι η οικονομική υγεία της, δεδομένου ότι θα καθόριζε την ικανότητα επιστροφής της. Συνεπώς η ανάγκη οργάνων προσέχει προσεκτικά τη χρηματοοικονομική κατάσταση του obligor. Οι βασικοί χρηματοοικονομικοί δείκτες απόδοσης στην αποδοτικότητα, τη δικαιοσύνη, τη δύναμη και τη ρευστότητα πρέπει να αναλυθούν. Κάνοντας τέτοια ανάλυση προσεκτική εξέταση πρέπει να δοθεί στον κίνδυνο επιχειρήσεων/βιομηχανίας, τη θέση οφειλετών μέσα στη βιομηχανία και τους εξωτερικούς παράγοντες όπως ο οικονομικός όρος, κυβερνητικές πολιτικές, κανονισμοί. Για τις επιχειρήσεις, των οποίων οικονομική θέση εξαρτάται από το βασικό διοικητικό προσωπικό ή/και τους μετόχους, παραδείγματος χάριν, μέσα οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις, όργανα θα πρέπει να δώσουν ιδιαίτερη προσοχή στην αξιολόγηση της ικανότητας και της ικανότητας της διαχείρισης/του μετόχου.

β. Συμπεριφορά των απολογισμών. Σε περίπτωση obligor ύπαρξης η λειτουργία στον απολογισμό θα έδινε μια δίκαιη ιδέα για την ποιότητα της πιστωτικής δυνατότητας. Τα όργανα πρέπει να ελέγξουν τη δραστηριότητα απολογισμού του obligor, την ιστορία επιστροφής και τις περιπτώσεις υπερβολών πέρα από τα πιστωτικά όρια. Για την εμπορική χρηματοδότηση, τα όργανα πρέπει να ελέγξουν τις περιπτώσεις των επεκτάσεων επανάληψης των οφειλόμενων ημερομηνιών για τις παραλαβές και τους λογαριασμούς εμπιστοσύνης.

γ. Συμβόλαια δανείου. Η δυνατότητα του obligor να εμείνει στις αρνητικές υποχρεώσεις και τα οικονομικά συμβόλαια που δηλώνονται στη συμφωνία δανείου πρέπει να αξιολογηθεί, και οποιαδήποτε παραβίαση που ανιχνεύεται πρέπει να εξεταστεί αμέσως.

Δ. Παράλληλη αξιολόγηση. Δεδομένου ότι η αξία της επιβοηθητικής εγγύησης μπόρεσε να επιδεινωθεί με συνέπεια τον ακάλυπτο δανεισμό, οι τράπεζες πρέπει να επαναξιολογήσουν την αξία των collaterals στην περιοδική βάση. Η συχνότητα τέτοιας αξιολόγησης είναι πολύ υποκειμενική και εξαρτάται από τη φύση των collaterals. Παραδείγματος χάριν δάνειο που χορηγείται ενάντια στην ανατίμηση ανάγκης μετοχών σχεδόν στην καθημερινή βάση ενώ εάν υπάρχει υποθήκη μιας κατοικημένης ιδιοκτησίας η ανατίμηση μπορεί να μην είναι απαραίτητη όπως συχνά. Σε περίπτωση πιστωτικών εγκαταστάσεων που εξασφαλίζονται ενάντια στον κατάλογο ή τα αγαθά στις εγκαταστάσεις του obligor, η κατάλληλη επιθεώρηση πρέπει να διευθυνθεί για να ελέγξει την ύπαρξη και την αξιολόγηση της επιβοηθητικής εγγύησης. Και εάν τέτοια αγαθά είναι φθαρτά ή έτσι ώστε η αξία τους μικραίνει γρήγορα (π.χ. ηλεκτρονικά μέρη/εξοπλισμοί), τα πρόσθετα προληπτικά μέτρα πρέπει να ληφθούν.

Η εξωτερική τιμή εκτίμησης και αγοράς των τίτλων, που αγοράζονται ως μορφή δανεισμού ή μακροπρόθεσμης επένδυσης πρέπει να ελεγχθεί για οποιαδήποτε επιδείνωση στην πιστωτική εκτίμηση του εκδότη, καθώς επίσης και τη μεγάλη πτώση στην τιμή αγοράς. Οι δυσμενείς αλλαγές πρέπει να προκαλέσουν την πρόσθετη προσπάθεια να αναθεωρηθεί η δανειοληπτική ικανότητα του εκδότη.

Τα όργανα πρέπει να καθιερώσουν έναν μηχανισμό της ανεξάρτητης, τρέχουσας αξιολόγησης της διοικητικής διαδικασίας πιστωτικού κινδύνου. Όλες οι εγκαταστάσεις διοικούμενες σε μια βάση χαρτοφυλακίων πρέπει να υποβληθούν στη μεμονωμένη αναθεώρηση κινδύνου τουλάχιστον μία φορά σε ένα έτος. Τα αποτελέσματα τέτοιας αναθεώρησης πρέπει να τεκμηριωθούν κατάλληλα και να αναφερθούν άμεσα στον πίνακα. Ο σκοπός τέτοιων αναθεωρήσεων είναι να αξιολογηθεί η διαδικασία πιστωτικής διοίκησης, η ακρίβεια της πιστωτικής εκτίμησης και η γενική ποιότητα του ανεξάρτητου

χαρτοφυλακίων δανείου της σχέσης με το obligor. Τα Όργανα πρέπει να διευθύνουν την πιστωτική αναθεώρηση με τις ενημερωμένες πληροφορίες για τους χρηματοοικονομικούς και επιχειρησιακούς όρους του obligor, καθώς επίσης και τη συμπεριφορά του απολογισμού. Οι εξαιρέσεις που σημειώνονται στη διαδικασία πιστωτικού ελέγχου πρέπει επίσης να αξιολογηθούν για τον αντίκτυπο στη δανειοληπτική ικανότητα του obligor. Η πιστωτική αναθεώρηση πρέπει επίσης να διευθυνθεί σε παγιωμένη βάση σύμφωνα με τον παράγοντα των επιχειρησιακών συνδέσεις μεταξύ των οντοτήτων σε μια δανειζόμενη ομάδα. Όπως δηλώνεται ωρίτερα, η πιστωτική αναθεώρηση πρέπει να εκτελεστεί σε ετήσια βάση, εντούτοις η συχνότερη αναθεώρηση πρέπει να διευθυνθεί για τους νέους απολογισμούς όπου τα όργανα μπορούν να μην εξοικειωθούν με το obligor, και για τους ταξινομημένους ή δυσμενείς εκτιμημένους απολογισμούς που έχουν την υψηλότερη πιθανότητα της προεπιλογής.

Για τα καταναλωτικά δάνεια, τα όργανα μπορούν να οριστούν σύμφωνα με την ανάγκη να εκτελεστεί η πιστωτική αναθεώρηση για ορισμένα προϊόντα. Εντούτοις, πρέπει να ελέγξουν και να εκθέσουν τις πιστωτικές εξαιρέσεις και την επιδείνωση. Οι τράπεζες πρέπει να καθιερώσουν την ευθύνη για τις πιστωτικές κυρώσεις και την αρχή εκπροσώπων για να εγκρίνουν τις πιστώσεις ή τις αλλαγές στους όρους πιστώσεων. Είναι ευθύνη των τραπεζών να εγκρίνει τη γενική δομή αρχής, και ρητά την πίστωση εκπροσώπων που εγκρίνει την αρχή στην ανώτερη διαχείριση και την πιστωτική επιτροπή. Η δανειζόμενη αρχή που διορίζεται στους ανώτερους υπαλλήλους πρέπει να είναι ισόμετρη με την εμπειρία, τη δυνατότητα και τον προσωπικό χαρακτήρα. Οι μεγάλες τράπεζες μπορούν να υιοθετήσουν τα πολλαπλάσια πιστωτικά approvers για την καθιέρωση όπως οι πιστωτικές εκτιμήσεις, οι εγκρίσεις κινδύνου κ.λπ... για να καθιερώσουν ένα αποτελεσματικότερο σύστημα ελέγχου και ισορροπίας. Η πιστωτική πολιτική πρέπει να εξηγήσει τη διαδικασία κλιμάκωσης για να εξασφαλίσει την κατάλληλη υποβολή έκθεσης και την έγκριση της πιστωτικής επέκτασης πέρα από τα ορισμένα όρια. Η πολιτική πρέπει επίσης να εξηγήσει τις αρχές για την ακάλυπτη πίστωση, τις εγκρίσεις των εκταμιεύσεων πέρα από τα όρια και άλλες εξαιρέσεις στην πιστωτική πολιτική.

Σε περιπτώσεις όπου η δανειζόμενη αρχή διορίζεται στη λειτουργία δανείου, πρέπει οριστούν οι διαδικασίες και τα μέτρα για να εξασφαλιστεί εμμογή στο δανεισμό των προτύπων. Πρέπει επίσης να υπάρξει περιοδική αναθεώρηση του δανεισμού της αρχής που διορίζεται στους ανώτερους υπαλλήλους. Οι πολιτικές πιστωτικού κινδύνου μιας τράπεζας πρέπει σαφώς να καθορίσουν πώς η τράπεζα θα διαχειριστεί τις πιστώσεις προβλήματος. Οι τράπεζες διαφέρουν στις μεθόδους και την οργάνωση που χρησιμοποιούν για να διαχειριστούν τις πιστώσεις προβλήματος. Η ευθύνη για τέτοιες πιστώσεις μπορεί να δοθεί στη δημιουργία της επιχειρησιακής λειτουργίας, ένα εξειδικευμένο τμήμα workout, ή έναν συνδυασμό των δύο, ανάλογα με το μέγεθος και τη φύση της πίστωσης και το λόγο για τα προβλήματά της. Όταν μια τράπεζα έχει σημαντικά προβλήματα, είναι σημαντικό να διαχωριστεί η λειτουργία workout από τη λειτουργία πιστωτικής αρχικής σύνταξης. Οι πρόσθετοι πόροι, η πείρα και η συγκεντρωμένη εστίαση ενός εξειδικευμένου τμήματος workout βελτιώνουν κανονικά τα αποτελέσματα συλλογής.

Μια διοικητική διαδικασία δανείου προβλήματος καλύπτει κάποια από τα βασικά στοιχεία.

α. Διαπραγμάτευση και συνέχιση. Η δυναμική προσπάθεια πρέπει να καταβληθεί όσον αφορά στα obligors για να εφαρμόσει τα θεραπευτικά σχέδια, με τη διατήρηση της συχνής επαφής και των εσωτερικών αρχείων των ακόλουθων ενεργειών. Συχνά αυστηρές προσπάθειες που καταβάλλονται σε ένα αρχικό στάδιο αποτρέπουν τα όργανα από τις θεραπευτικές στρατηγικές προσφυγών στο δικαστήριο και απωλειών

β. Workout δανείου. Μερικές χρονικές κατάλληλες θεραπευτικές στρατηγικές όπως η αναδιάρθρωση της δυνατότητας δανείου, της αύξησης στα πιστωτικά όρια ή της μείωσης των επιτοκίων βοηθούν να βελτιώσουν την ικανότητα επιστροφής του obligor. Εντούτοις εξαρτάται από τον επιχειρησιακό όρο, η φύση του αντιμετώπισης των προβλημάτων και επιπλέον υποχρέωση και προθυμία του obligor να ξεπληρωθεί το δάνειο. Ενώ τέτοιες θεραπευτικές στρατηγικές φέρνουν συχνά επάνω τα θετικά αποτελέσματα, τα όργανα

πρέπει να ασκήσουν μεγάλη προσοχή στην έγκριση τέτοιων μέτρων και ώστε να εξασφαλιστεί ότι μια τέτοια πολιτική δεν πρέπει να ενθαρρύνει τα obligors για να προκαθορίσει σκόπιμα. Το ενδιαφέρον οργάνου πρέπει να είναι η αρχική εκτίμηση σε περίπτωση τέτοιων σχεδίων workout. Δεν χρειάζεται την αναφορά εδώ ότι η αρμόδια αρχή, πριν από την εφαρμογή τους, πρέπει να εγκρίνει τέτοιο σχέδιο workout.

γ. Αναθεώρηση της επιβοηθητικής εγγύησης και του εγγράφου ασφάλειας. Τα όργανα πρέπει να εξακριβώσουν το ανακτήσιμο ποσό δανείου με την ενημέρωση των τιμών της διαθέσιμης επιβοηθητικής εγγύησης με την επίσημη αξιολόγηση. Τα έγγραφα ασφάλειας πρέπει επίσης να αναθεωρηθούν για να εξασφαλίσουν την πληρότητα και τη δυνατότητα επιβολής των συμβάσεων και της επιβοηθητικής εγγύησης.

Δ. Οι πιστώσεις προβλήματος εκθέσεων θέσης και αναθεώρησης πρέπει να υπόκεινται σε συχνότερη αναθεώρηση και τον έλεγχο. Η αναθεώρηση πρέπει να ενημερώσει τη θέση και την ανάπτυξη των απολογισμών δανείου και της προόδου των θεραπευτικών σχεδίων. Πρόοδος που σημειώνεται στο δάνειο προβλήματος πρέπει να αναφερθεί στην ανώτερη διαχείριση.

4.3 Managing Market Risk

Τα οικονομικά όργανα μπορούν να εκτεθούν στον κίνδυνο αγοράς στην ποικιλία των τρόπων. Η έκθεση κινδύνου αγοράς μπορεί να είναι ρητή στα χαρτοφυλάκια των τίτλων/της δικαιοσύνης και των οργάνων που κυκλοφορούν στο εμπόριο ενεργά. Αντιθέτως μπορεί να είναι υπονοούμενο όπως ο κίνδυνος επιτοκίου λόγω για τον κακό συνδυασμό των δανείων και των καταθέσεων. Εκτός αυτού, ο κίνδυνος αγοράς μπορεί επίσης να προκύψει από τις δραστηριότητες που ταξινομούνται ως off-balance στοιχείο φύλλων. Επομένως ο κίνδυνος αγοράς είναι δυνατότητα για την απώλεια ως αποτέλεσμα της δυσμενούς μετακίνησης στους παράγοντες κινδύνου αγοράς όπως τα επιτόκια, forex τα ποσοστά, οι τιμές δικαιοσύνης και προϊόντων. Ο κίνδυνος που προκύπτει από αυτούς τους παράγοντες έχει συζητηθεί στην ακολουθία των σελίδων.

Κίνδυνος επιτοκίου: Ο κίνδυνος επιτοκίου προκύπτει όταν υπάρχει ένας κακός συνδυασμός μεταξύ των θέσεων, οι οποίες υπόκεινται στη ρύθμιση επιτοκίου εντός μιας καθορισμένης περιόδου. Οι δραστηριότητες δανεισμού της τράπεζας, χρηματοδότησης και επένδυσης προκαλούν τον κίνδυνο επιτοκίου. Ο άμεσος αντίκτυπος της παραλλαγής στο επιτόκιο είναι στο καθαρό εισόδημα ενδιαφέροντος της τράπεζας, ενώ ένας μακροπρόθεσμος αντίκτυπος είναι στην καθαρή αξία της τράπεζας από την οικονομική αξία των προτερημάτων της τράπεζας, στοιχεία του παθητικού και οι off-balance εκθέσεις φύλλων επηρεάζονται. Συνεπώς υπάρχουν δύο κοινές προοπτικές για την αξιολόγηση της κερδίζοντας προοπτικής κινδύνου επιτοκίου α): Στην απόκτηση της προοπτικής, η εστίαση της ανάλυσης είναι ο αντίκτυπος της παραλλαγής στα επιτόκια στην αύξηση ή τις αναφερόμενες αποδοχές. Αυτό είναι μια παραδοσιακή προσέγγιση στην αξιολόγηση του κινδύνου επιτοκίου και αποκτηθείς με να μετρήσει τις αλλαγές στο εισόδημα ενδιαφέροντος δικτύου ή το περιθώριο ενδιαφέροντος δικτύου (NIM) δηλ. η διαφορά μεταξύ των συνολικών εσόδων ενδιαφέροντος και των συνολικών εξόδων ενδιαφέροντος.

β) Οικονομική προοπτική αξίας: Απεικονίζει τον αντίκτυπο της διακύμανσης στα επιτόκια στην οικονομική αξία ενός οικονομικού οργάνου. Η οικονομική αξία της τράπεζας μπορεί να αντιμετωπισθεί ως παρούσα αξία των μελλοντικών ροών μετρητών. Από αυτή την άποψη η οικονομική αξία επηρεάζεται και από τις αλλαγές στις μελλοντικές ροές μετρητών και από το ποσοστό έκπτωσης που χρησιμοποιείται για τον καθορισμό της παρούσας αξίας. Η οικονομική προοπτική αξίας εξετάζει τον πιθανό πιο μακροπρόθεσμο αντίκτυπο των επιτοκίων σε ένα όργανο.

Πηγές κινδύνων επιτοκίου

Ο κίνδυνος επιτοκίου εμφανίζεται λόγω (1) στις διαφορές μεταξύ του συγχρονισμού των αλλαγών ποσοστού και του συγχρονισμού των ροών μετρητών (κίνδυνος επαντιμολόγησης) (2) μεταβαλλόμενες σχέσεις ποσοστού μεταξύ των διαφορετικών καμπυλών παραγωγής που επηρεάζουν τις δραστηριότητες τραπεζών (κίνδυνος βάσης) (3) μεταβαλλόμενες σχέσεις ποσοστού πέρα από τη σειρά των ωριμοτήτων (κίνδυνος καμπυλών παραγωγής) και (4) ενδιαφέρον-σχετικές με το επιλογές που ενσωματώνονται στα προϊόντα τραπεζών (κίνδυνος επιλογών). Ο κίνδυνος συναλλάγματος είναι ο τρέχων ή ενδεχόμενος κίνδυνος για τις αποδοχές και κεφάλαιο εμφανιζόμενος από τις δυσμενείς μετακινήσεις στις συναλλαγματικές ισοτιμίες νομίσματος. Αναφέρεται στον αντίκτυπο της δυσμενούς μετακίνησης στις συναλλαγματικές ισοτιμίες νομίσματος στην αξία του ανοικτού ξένου νομίσματος θέση.

Οι τράπεζες εκτίθενται επίσης στον κίνδυνο επιτοκίου, ο οποίος προκύπτει από να συνδυάσει κακώς ωριμότητας των θέσεων ξένου νομίσματος. Ακόμη και σε περιπτώσεις όπου το σημείο και οι μπροστινές θέσεις στα μεμονωμένα νομίσματα είναι ισορροπημένα, το σχέδιο ωριμότητας των μπροστινών συναλλαγών μπορεί να παραγάγει τους κακούς συνδυασμούς. Κατά συνέπεια, οι τράπεζες μπορούν να έχουν τις απώλειες λόγω στις αλλαγές στις εκπτώσεις των σχετικών νομισμάτων. Στην επιχείρηση συναλλάγματος, οι τράπεζες αντιμετωπίζουν επίσης τον κίνδυνο προεπιλογής των αντίθετου συμβαλλόμενων μερών ή του κινδύνου τακτοποίησης. Ενώ τέτοιος τύπος κρυστάλλωσης κινδύνου δεν προκαλεί την κύρια απώλεια, οι τράπεζες μπορεί να πρέπει να αναλάβουν τις φρέσκες συναλλαγές στην αγορά μετρητών/σημείων για την αντικατάσταση των αποτυχημένων συναλλαγών. Κατά συνέπεια, οι τράπεζες μπορούν να αναλάβουν το κόστος αντικατάστασης, το οποίο εξαρτάται από τις μετακινήσεις ποσοστού νομίσματος. Οι τράπεζες αντιμετωπίζουν επίσης έναν άλλο κίνδυνο αποκαλούμενο κίνδυνο χρόνος-ζώνης, ο οποίος προκύπτει από τις χρονικές καθυστερήσεις στην τακτοποίηση ενός νομίσματος σε ένα κέντρο και την τακτοποίηση ενός άλλου νομίσματος μια άλλη φορά στη ζώνη. Οι συναλλαγές με τα αντίθετα

συμβαλλόμενα μέρη που τοποθετούνται έξω από το Πακιστάν περιλαμβάνουν επίσης τον κυρίαρχο ή κίνδυνο χωρών.

Κίνδυνος τιμών δικαιοσύνης

Είναι κίνδυνος για τις αποδοχές ή το κεφάλαιο που προκύπτει από τις δυσμενείς αλλαγές στην αξία σχετικών με των την δικαιοσύνη χαρτοφυλακίων ενός οικονομικού οργάνου. Ο κίνδυνος τιμών που συνδέθηκε με τη δικαιοσύνη θα μπορούσε να είναι συστηματικός ή μη συστηματικός. Το πρώτο αναφέρεται στην ευαισθησία της αξίας του χαρτοφυλακίου στις αλλαγές στο γενικό επίπεδο τιμών δικαιοσύνης, ενώ ο πίο πρόσφατος συνδέεται με την αστάθεια τιμών που καθορίζεται από τα σταθερά συγκεκριμένα χαρακτηριστικά.

Elements of Market Risk management

Επιπλέον άλλοι κίνδυνοι, η ανησυχία για τη διαχείριση του κινδύνου αγοράς πρέπει να αρχίσουν από την κορυφαία διαχείριση. Η παράλειψη αποτελεσματικών πινάκων και ανώτερης διαχείρισης της γενικής έκθεσης κινδύνου αγοράς της τράπεζας είναι ακρογωνιαίος λίθος της διοικητικής διαδικασίας κινδύνου. Από τη μεριά του, το διοικητικό συμβούλιο έχει ακόλουθες ευθύνες. α) Σκιαγράφηση της γενικής ανοχής κινδύνου τραπεζών σε σχέση με τον κίνδυνο αγοράς. β) Εξασφάλιση ότι η γενική έκθεση κινδύνου αγοράς της τράπεζας διατηρείται σε συνετά επίπεδα και σύμφωνος με το διαθέσιμο κεφάλαιο. γ) Εξασφάλιση ότι η κορυφαία διαχείριση καθώς επίσης και τα άτομα αρμόδιες για τη διαχείριση κινδύνου αγοράς κατέχουν την καλές πείρα και τη γνώση για να ολοκληρώσουν τη διοικητική λειτουργία κινδύνου. Δ) Εξασφάλιση ότι η τράπεζα εφαρμόζει τις υγιείς θεμελιώδεις αρχές που διευκολύνουν τον προσδιορισμό, τη μέτρηση, την παρακολούθηση και τον έλεγχο του κινδύνου αγοράς. ε) Εξασφάλιση ότι οι επαρκείς πόροι (τεχνικοί καθώς επίσης και ανθρωπίνους) αφιερώνονται στη διαχείριση κινδύνου αγοράς. Η πρώτη στρατηγική στοιχείων του κινδύνου είναι να καθοριστεί το επίπεδο κινδύνου αγοράς που το όργανο είναι έτοιμο να υποθέσει. Η διαχείριση κινδύνου σε σχέση με τον κίνδυνο αγοράς πρέπει να αξιολογηθεί κρατώντας κατά την άποψη το κεφάλαιο του οργάνου καθώς επίσης και της έκθεσης σε άλλους κινδύνους. Μόλις

καθοριστεί η διαχείριση κινδύνου αγοράς, το όργανο πρέπει να αναπτύξει μια στρατηγική για τη διακύβευση αγοράς προκειμένου να μεγιστοποιηθούν οι επιστροφές κρατώντας την έκθεση στον κίνδυνο αγοράς σε ή κάτω από το προκαθορισμένο επίπεδο. Ενώ καθιερωθεί η στρατηγική κινδύνου αγοράς ο πίνακας πρέπει να εξετάσει τις οικονομικές και συνθήκες στην αγορά, και τα προκύπτοντα αποτελέσματα στον κίνδυνο αγοράς πείρα διαθέσιμη στο κέρδος στις συγκεκριμένες αγορές και τη δυνατότητά τους να προσδιορίσουν, να επιτηρήσουν και να ελέγξουν τον κίνδυνο αγοράς σε εκείνες τις αγορές το μίγμα και η διαφοροποίηση χαρτοφυλακίων οργάνου. Τελικά η στρατηγική κινδύνου αγοράς πρέπει να αναθεωρηθεί περιοδικά και να κοινοποιηθεί αποτελεσματικά στο σχετικό προσωπικό. Πρέπει να υπάρξει η διαδικασία για να προσδιορίσει οποιοσδήποτε μετατοπίσεις από την εγκεκριμένη αγορά διακινδυνεύει τις αγορές στρατηγικής και στόχων, και για να αξιολογήσει τον προκύπτοντα αντίκτυπο. Το διοικητικό συμβούλιο πρέπει περιοδικά να αναθεωρήσει τα χρηματοοικονομικά αποτελέσματα του οργάνου και, βασισμένος σε αυτά τα αποτελέσματα, να καθορίσει εάν οι αλλαγές πρέπει να γίνουν στη στρατηγική.

Ενώ ο πίνακας δίνει μια στρατηγική κατεύθυνση και τους στόχους, είναι ευθύνη της κορυφαίας διαχείρισης να μετασχηματιστούν εκείνες οι κατευθύνσεις στις διαδικαστικές οδηγίες και το πολιτικό έγγραφο και να εξασφαλιστεί κατάλληλη εφαρμογή εκείνων των πολιτικών.

Συνεπώς, η ανώτερη διαχείριση είναι αρμόδια:

α) Να αναπτύξει και να εφαρμόσουν τις διαδικασίες που μεταφράζουν την επιχειρησιακή πολιτική και τη στρατηγική κατεύθυνση που τίθενται από τη BOD στα λειτουργούντα πρότυπα που γίνονται κατανοητά καλά από το προσωπικό της τράπεζας.

β) Να εξασφαλίσει εμμονή στις γραμμές αρχής και ευθύνης που ο πίνακας έχει καθιερώσει για τη μέτρηση, τη διαχείριση, και την υποβολή εκθέσεων του κινδύνου αγοράς.

γ) Να επιτηρήσει την εφαρμογή και τη συντήρηση του συστήματος διοικητικών πληροφοριών που προσδιορίζουν, μετρήστε, ελέγξτε, και κίνδυνος αγοράς της τράπεζας ελέγχου.

Δ) Να Καθιερώσει τους αποτελεσματικούς εσωτερικούς ελέγχους για να επιτηρήσει και να ελέγξει τον κίνδυνο αγοράς.

Η πολιτική πρέπει σαφώς να σκιαγραφήσει τις γραμμές αρχής και των ευθυνών του διοικητικού συμβουλίου, την ανώτερη διαχείριση και άλλο προσωπικό αρμόδιες για τη διαχείριση του κινδύνου αγοράς, να καθορίσει τη διοικητική δομή κινδύνου και το πεδίο των δραστηριοτήτων και να προσδιορίσει τα διοικητικά ζητήματα κινδύνου, όπως τα όρια ελέγχου κινδύνου αγοράς, αντιπροσωπεία της έγκρισης της αρχής για τη ρύθμιση ορίου ελέγχου κινδύνου αγοράς και τις υπερβολές ορίου.

Οργανωτική δομή

Η οργανωτική δομή που χρησιμοποιείται για να διαχειριστεί τον κίνδυνο αγοράς ποικίλλει ανάλογα με το μέγεθος φύσης και το πεδίο των επιχειρησιακών δραστηριοτήτων του οργάνου, εντούτοις, οποιαδήποτε δομή δεν απαλλάσσει τους διευθυντές των πιστωτικών ευθυνών τους την ασφάλεια και την υγεία του οργάνου.

Ενώ η δομή ποικίλλει ανάλογα με το μέγεθος, το πεδίο και την πολυπλοκότητα της επιχείρησης, τουλάχιστον πρέπει να λάβει υπόψη της:

α) που η δομή πρέπει να προσαρμοστεί στη γενική πολιτική στρατηγικής και κινδύνου που τίθεται από τη BOD

β) Εκείνοι που διατρέχουν τον κίνδυνο (μπροστινό γραφείο) πρέπει να ξέρουν το σχεδιάγραμμα κινδύνου της οργάνωσης, προϊόντα ότι επιτρέπονται για να κάνουν εμπόριο, και τα εγκεκριμένα όρια.

γ) Η διοικητική λειτουργία κινδύνου πρέπει να είναι ανεξάρτητη, αναφερόμενος άμεσα στην ανώτερη διαχείριση ή στο Διοικητικό Συμβούλιο.

Δ) Η δομή πρέπει να ενισχυθεί για τον έλεγχο, την παρακολούθηση και την υποβολή εκθέσεων του κινδύνου αγοράς, συμπεριλαμβανομένων των συναλλαγών μεταξύ ενός οργάνου και των θυγατρικών της. Εκτός από το ρόλο του πίνακα όπως συζητείται νωρίτερα μια χαρακτηριστική οργάνωση που οργανώνεται για τη διαχείριση κινδύνου αγοράς πρέπει να περιλάβει: - ο η διαχειριστική επιτροπή ο κινδύνου η asset-Liability διαχειριστική επιτροπή.

Διαχειριστική επιτροπή κινδύνου

Είναι γενικά μια υποεπιτροπή επιπέδων πινάκων που αποτελείται για να εποπτεύσει τις γενικές διοικητικές λειτουργίες κινδύνου της τράπεζας. Η δομή της επιτροπής μπορεί να ποικίλει στις τράπεζες ανάλογα με το μέγεθος και τον όγκο της επιχείρησης. Γενικά θα μπορούσε να περιλάβει τους προϊσταμένους της πίστωσης, της αγοράς και των λειτουργικών διαχειριστικών επιτροπών κινδύνου. Θα αποφασίσει την πολιτική και τη στρατηγική για την ολοκληρωμένη διαχείριση κινδύνου που περιέχει τις διάφορες εκθέσεις κινδύνου της τράπεζας συμπεριλαμβανομένου του κινδύνου αγοράς.

Οι ευθύνες της διαχειριστικής επιτροπής κινδύνου όσον αφορά τις διοικητικές πτυχές κινδύνου αγοράς περιλαμβάνουν:

α) Επινόηση των πολιτικών και των οδηγιών για τον προσδιορισμό, τη μέτρηση, την παρακολούθηση και τον έλεγχο για όλες τις σημαντικές κατηγορίες κινδύνου.

β) Η επιτροπή επίσης εξασφαλίζει ότι οι πόροι που διατίθενται για τη διαχείριση κινδύνου είναι επαρκείς λαμβάνοντας υπόψη τη φύση μεγέθους και τον όγκο της

επιχείρησης και οι διευθυντές και το προσωπικό που παίρνουν, επιτηρούν και ελέγχουν τον κίνδυνο κατέχουν την ικανοποιητικές γνώση και την πείρα.

γ) Η τράπεζα έχει τις σαφείς, περιεκτικές και καλά τεκμηριωμένες πολιτικές και τις διαδικαστικές οδηγίες σχετικά με τη διαχείριση κινδύνου και το σχετικό προσωπικό καταλαβαίνει πλήρως εκείνες τις πολιτικές.

Δ) Αναθεωρώντας και εγκρίνοντας τα όρια κινδύνου αγοράς, συμπεριλαμβανομένων των ωθήσεων ή stoplosses για τα εμπορικά και χαρτοφυλάκια αύξησης.

ε) Εξασφαλίζοντας την ευρωστία των οικονομικών προτύπων, και την αποτελεσματικότητα όλων των συστημάτων που χρησιμοποιούνται για να υπολογίσουν τον κίνδυνο αγοράς. φ) Η τράπεζα έχει το ισχυρό σύστημα διοικητικών πληροφοριών σχετικά με την υποβολή έκθεσης κινδύνου.

Asset-Liability η Επιτροπή

Γενικά γνωστή ως ALCO, είναι επιτροπή επιπέδων ανώτερης διαχείρισης αρμόδια για την επίβλεψη/τη διαχείριση του κινδύνου αγοράς (κυρίως κίνδυνοι επιτοκίου και ρευστότητας). Η επιτροπή περιλαμβάνει γενικά από τα ανώτερα στελέχη από το Υπουργείο Οικονομικών, Προϊστάμενος οικονομικός ανώτερος υπάλληλος, επιχειρησιακά κεφάλια που παράγουν και που χρησιμοποιούν τα κεφάλαια της τράπεζας, της πίστωσης, και των ατόμων από τα τμήματα που έχουν την άμεση σύνδεση με τους κινδύνους επιτοκίου και ρευστότητας. Το CEO ή κάποιο ανώτερο πρόσωπο που ορίζεται από το CEO πρέπει να είναι επικεφαλής της επιτροπής. Το μέγεθος καθώς επίσης και η σύνθεση ALCO θα μπορούσαν να εξαρτηθούν από το μέγεθος κάθε οργάνου, του επιχειρησιακού μίγματος και της οργανωτικής πολυπλοκότητας. Για να είναι αποτελεσματικά ALCO πρέπει να έχει τα μέλη από κάθε περιοχή της τράπεζας που επηρεάζει σημαντικά τον κίνδυνο ρευστότητας. Επιπλέον, ο επικεφαλής του τμήματος συστημάτων πληροφοριών μπορεί (ενδεχομένως) να είναι ένας επισκέπτης για την ενίσχυση του ΠΣΔ και τη σχετική μηχανοργάνωση.

Σημαντικές ευθύνες της επιτροπής περιλαμβάνουν: α) Για να παρακολουθήσει τη δομή/τη σύνθεση των προτερημάτων της τράπεζας και τα στοιχεία του παθητικού και να αποφασίσει για την τιμολόγηση προϊόντων για τις καταθέσεις και τις προόδους. β) Αποφασίσει σχετικά με το απαραίτητα σχεδιάγραμμα ωριμότητας και το μίγμα των αυξητικών προτερημάτων και των στοιχείων του παθητικού. γ) Ευκρινής άποψη επιτοκίου της τράπεζας και της απόφασης σχετικά με τη μελλοντική επιχειρησιακή στρατηγική. Δ) Αναθεωρήσει την πολιτική χρηματοδότησης. ε) Αποφασίσει την πολιτική μεταφοράς τιμολόγησης της τράπεζας. φ) Αξιολογήσει τον κίνδυνο αγοράς που περιλαμβάνεται στην προώθηση των νέων προϊόντων. ALCO πρέπει να εξασφαλίσει ότι η διαχείριση κινδύνου δεν είναι περιορισμένη στη συλλογή των στοιχείων. Μάλλον, θα εξασφαλίσει ότι η λεπτομερής ανάλυση των προτερημάτων και των στοιχείων του παθητικού πραγματοποιείται ώστε να αξιολογηθεί το γενικό σχεδιάγραμμα δομών και κινδύνου ισολογισμών της τράπεζας. Το ALCO πρέπει να καλύψει τον ολόκληρο ισολογισμό/την επιχείρηση της τράπεζας πραγματοποιώντας την περιοδική ανάλυση.

Οι διοικητικές λειτουργίες κινδύνου σχετικά με τις διαδικασίες Υπουργείου Οικονομικών εκτελούνται κυρίως από το μέσο γραφείο. Η έννοια του μέσου γραφείου έχει εισαχθεί πρόσφατα ώστε να ελεγχθούν ανεξάρτητα, να μετρήσουν και να αναλυθούν οι κίνδυνοι έμφυτοι σε διαδικασίες Υπουργείου Οικονομικών των τραπεζών. Εκτός από τη μονάδα προετοιμάζει επίσης τις εκθέσεις για τις πληροφορίες ALCO ανώτερης διαχείρισης καθώς επίσης και της τράπεζας. Βασικά το μέσο γραφείο εκτελεί τη λειτουργία αναθεώρησης κινδύνου των καθημερινών δραστηριοτήτων. Όντας μια ιδιαίτερα εξειδικευμένη λειτουργία, πρέπει να επανδρωθεί από τους ανθρώπους που έχουν τη σχετικές πείρα και τη γνώση. Η μεθοδολογία της ανάλυσης και της υποβολής έκθεσης μπορεί να ποικίλει από την τράπεζα στην τράπεζα ανάλογα με το βαθμό εκλέπτυνσής τους και την έκθεση στους κινδύνους αγοράς. Αυτά τα ίδια κριτήρια θα κυβερνήσουν τα απαιτήση για την υποβολή εκθέσεων που απαιτούνται του μέσου γραφείου, το οποίο μπορεί να ποικίλει από την απλή ανάλυση χάσματος στην αυτοματοποιημένη διαμόρφωση VaR.

Το μέσο προσωπικό γραφείων μπορεί να προετοιμάσει τις προβλέψεις (προσομοιώσεις) που παρουσιάζουν τα αποτελέσματα των διάφορων πιθανών αλλαγών στις συνθήκες στην αγορά σχετικές με τις εκθέσεις κινδύνου. Οι τράπεζες που χρησιμοποιούν VaR ή που διαμορφώνουν τις μεθοδολογίες πρέπει να εξασφαλίσουν ότι ALCO του γνωρίζει και καταλαβαίνει τη φύση της παραγωγής, πώς παράγεται, υποθέσεις και μεταβλητές που χρησιμοποιούνται στην παραγωγή της έκβασης και οποιωνδήποτε ανεπαρκειών της μεθοδολογίας που υιοθετείται. Ο διαχωρισμός των καθηκόντων πρέπει να είναι εμφανής στο μέσο γραφείο, το οποίο πρέπει να υποβάλει έκθεση σε ALCO ανεξάρτητα από τη λειτουργία Υπουργείου Οικονομικών. Για τις τράπεζες χωρίς ένα επίσημο μέσο γραφείο, πρέπει να εξασφαλιστεί ότι ο έλεγχος και η ανάλυση κινδύνου πρέπει να στηριχτούν με ένα τμήμα με τη σαφή ανεξαρτησία υποβολής εκθέσεων από το Υπουργείο Οικονομικών ή να διακινδυνεύσουν τις μονάδες, έως ότου θεσπίζεται το κανονικό μέσο πλαίσιο γραφείων.

Η ακριβής και έγκαιρη μέτρηση κινδύνου του κινδύνου αγοράς είναι απαραίτητη για τη σωστή διαχείριση και τον έλεγχο κινδύνου. Οι παράγοντες κινδύνου αγοράς που έχουν επιπτώσεις στην αξία των εμπορικών χαρτοφυλακίων και του εισοδηματικού ρεύματος ή την αξία του μη ανταλλαγμένου χαρτοφυλακίου και άλλων επιχειρησιακών δραστηριοτήτων πρέπει να προσδιοριστούν και να ποσοτικοποιηθούν χρησιμοποιώντας τα στοιχεία που μπορούν να παρατηρηθούν άμεσα στις αγορές ή να υπονοηθούν από την παρατήρηση ή την ιστορία. Ενώ υπάρχει ένα ευρύ φάσμα των τεχνικών μέτρησης κινδύνου που κυμαίνονται από τις στατικές τεχνικές μέτρησης (ανάλυση χάσματος) ως την ιδιαίτερα περίπλοκη δυναμική διαμόρφωση (Monte Carlo Simulation), οι τράπεζες μπορούν να υιοθετήσουν οποιαδήποτε τεχνική ανάλογα με το μέγεθος φύσης και την πολυπλοκότητα της επιχείρησης και ο σημαντικότερος η διαθεσιμότητα και η ακεραιότητα των στοιχείων. Οι τράπεζες μπορούν να υιοθετήσουν τις πολλαπλάσιες μεθοδολογίες μέτρησης κινδύνου για να συλλάβουν τον κίνδυνο αγοράς στις διάφορες επιχειρησιακές δραστηριότητες εντούτοις η διαχείριση πρέπει να έχει μια ενσωματωμένη άποψη του γενικού κινδύνου αγοράς στα προϊόντα και τις επιχειρησιακές γραμμές.

Το σύστημα μέτρησης πρέπει ιδανικά να περιλαμβάνει:

- α) Όλους τους υλικούς παράγοντες κινδύνου που συνδέονται σύμφωνα με τα προτερήματα μιας τράπεζας, liabilities, και από τις θέσεις ισολογισμών.
- β) Χρήση των γενικά αποδεκτά οικονομικών εννοιών και τις τεχνικές μέτρησης κινδύνου.
- γ) Τεκμηρίωση καλά των υποθέσεων και των παραμέτρων. Είναι σημαντικό ότι οι υποθέσεις που κρύβονται κάτω από το σύστημα γίνονται κατανοητές σαφώς από τους διευθυντές κινδύνου και την κορυφαία διαχείριση

Στο πιο βασικό επίπεδο οι τράπεζες μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα repricing προγράμματα χάσματος για να μετρήσουν τον κίνδυνο επιτοκίου τους. Μια έκθεση χάσματος είναι ένα στατικό πρότυπο όπου τα ευαίσθητα προτερήματα ενδιαφέροντος, ενδιαφέρουν τα ευαίσθητα στοιχεία του παθητικού (ISL) και τα off-balance στοιχεία φύλλων είναι σωματοποιημένα στις διάφορες χρονικές ζώνες σύμφωνα με την ωριμότητά τους (εάν σταθερό ποσοστό) ή το χρόνο που παραμένει στην επόμενη επαν-τιμολόγησή τους (εάν κυμαινόμενο ποσοστό). Το μέγεθος του χάσματος για μια δεδομένη χρονική ζώνη - δηλαδή προτερήματα μείον τα στοιχεία του παθητικού συν τις εκθέσεις OBS που επαν-τιμή ή ωριμάστε μέσα σε εκείνη την χρονική ζώνη δίνει μια ένδειξη της έκθεσης κινδύνου επαν-τιμολόγησης της τράπεζας. Εάν μια τράπεζα υπερβαίνει ISL σε μια ορισμένη χρονική ζώνη, η τράπεζα λέγεται για να έχει ένα θετικό ΧΑΣΜΑ για εκείνη την ιδιαίτερη περίοδο και αντίστροφα. Μια ευαίσθητη αναλογία χάσματος ενδιαφέροντος είναι επίσης ένας καλός δείκτης της έκθεσης κινδύνου τραπεζικού επιτοκίου. Ο συγγενής.

Interest Sensitive Ratio = ISA/ISL

Η μέτρηση του κινδύνου για τα προγράμματα εισοδηματικού (NII) χάσματος ενδιαφέροντος δικτύου μπορεί να παρέχει μια εκτίμηση των αλλαγών στο καθαρό εισόδημα ενδιαφέροντος της τράπεζας δεδομένων των αλλαγών στα επιτόκια. Το χάσμα για την ιδιαίτερη χρονική ζώνη θα μπορούσε να πολλαπλασιαστεί με μια υποθετική αλλαγή στο επιτόκιο για να λάβει μια κατά προσέγγιση αλλαγή στο καθαρό εισόδημα ενδιαφέροντος. Ο τύπος για να μεταφράσει τα χάσματα στο ποσό καθαρού εισοδήματος ενδιαφέροντος σε κίνδυνο, που μετρά την έκθεση κατά τη διάρκεια αρκετών περιόδων, είναι: (Περιοδικό χάσμα) το X (αλλαγή στο ποσοστό) X (χρόνος πέρα από το οποίο το περιοδικό χάσμα είναι σε ισχύ) = αλλάζει σε NII ενώ τέτοια μέτρηση ΧΑΣΜΑΤΟΣ φαίνεται προφανώς τέλεια, σχεδόν εκεί είναι μερικά προβλήματα όπως το ενδιαφέρον που πληρώνεται στα στοιχεία του παθητικού μιας τράπεζας που είναι γενικά βραχυπρόθεσμα τείνουν να κινηθούν γρήγορα έναντι με αυτής που κερδίζεται στα προτερήματα πολλά από τα οποία είναι σχετικά πιο μακροπρόθεσμα. Αυτό το πρόβλημα μπορεί να ελαχιστοποιηθεί με την ανάθεση των βαρών διάφορο isa και ISL που λαμβάνουν υπόψη την τάση του τραπεζικού επιτοκίου να ποικίλουν στην ταχύτητα και το μέγεθος το ένα σχετικά με το άλλο και με τον πάνω-κάτω επιχειρηματικό κύκλο.

(Periodic gap) x (change in rate) x (time over which the periodic gap is in effect) = change in NII

Η στρωματοποίηση των προτερημάτων και των στοιχείων του παθητικού στις διάφορες χρονικές ζώνες στις αναλύσεις ενός χάσματος μπορεί επίσης να επεκταθεί για να μετρήσει την αλλαγή στην οικονομική αξία των προτερημάτων της τράπεζας λόγω στην αλλαγή στα επιτόκια. Αυτό μπορεί να ολοκληρωθεί με την εφαρμογή των βαρών ευαισθησίας κάθε φορά που ζώνη. Χαρακτηριστικά, τέτοια βάρη είναι βασισμένα στις εκτιμήσεις της διάρκειας των προτερημάτων και των στοιχείων του παθητικού που περιέρχονται σε κάθε χρονική διάρκεια, ένα μέτρο της αλλαγής τοις εκατό στην

οικονομική αξία μιας θέσης που θα εμφανιστεί μια μικρή αλλαγή στο επίπεδο επιτοκίων. Τα διάρκεια-βασισμένα στο βάρη μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε συνδυασμό με ένα πρόγραμμα ωριμότητας/επαν-τιμολόγησης για να παρέχουν μια τραχιά προσέγγιση της αλλαγής στην οικονομική αξία μιας τράπεζας που θα μπορούσε να εμφανιστεί ένα ιδιαίτερο σύνολο αλλαγών στα επιτόκια αγοράς.

Αποδοχές στον κίνδυνο και την οικονομική αξία προτύπων δικαιοσύνης. Πολλοί καταθέτουν σε τράπεζα, ειδικά εκείνοι χρησιμοποιώντας τα σύνθετα οικονομικά όργανα ή ειδιάλλως έχοντας τα σύνθετα σχεδιαγράμματα κινδύνου, χρησιμοποιήστε τα περιπλοκότερα συστήματα μέτρησης κινδύνου επιτοκίου από εκείνοι που χρησιμοποιούνται στα απλά προγράμματα ωριμότητας/επαν-τιμολόγησης. Αυτές οι τεχνικές προσομοίωσης προσπαθούν να υπερνικήσουν τον περιορισμό....

Η διάρκεια είναι ο σταθμισμένος μέσος όρος στην ωριμότητα των ταμειακών ροών μιας ασφάλειας.

Παραδείγματος χάριν ένα Rs 100.5 έτος 8% (ημι ετήσιος) δεσμός δελτίων που έχει την παραγωγή 8% θα έχει μια διάρκεια 4.217 ετών. Αυτό θα μπορούσε να παραχθεί με την ακολουθία της διάρκειας τύπου = $T1 \times PVCF1 + T2 \times PVCF2$ τιμή τον $TN \times PVCFn$ $K \times$ όπου $PVCF =$ παρούσα αξία των ταμειακών ροών $n =$ συνολικός αριθμός πληρωμών $K =$ αριθμός πληρωμών το χρόνο. Η διάρκεια εντούτοις λειτουργεί για τη μικρή αλλαγή στο επιτόκιο λόγω κυρτότητα της καμπύλης παραγωγής. Η εκτίμηση μπορεί να βελτιωθεί με τη θέσπιση συνδυασμένης κυρτότητας του μέτρου ενός δεσμού

$$\text{Duration} = t1 \times PVCF1 + t2 \times PVCF2 \text{ -----} tn \times PVCFn$$

$$K \times \text{Price}$$

Τα στατικά προγράμματα χάσματος και περιλαμβάνουν χαρακτηριστικά τις λεπτομερείς αξιολογήσεις των πιθανών αποτελεσμάτων των αλλαγών στα επιτόκια στις αποδοχές ή την οικονομική αξία με τη μίμηση της μελλοντικής πορείας των επιτοκίων και τον αντίκτυπό τους στις ροές μετρητών. Στις στατικές προσομοιώσεις, οι ροές μετρητών που

προκύπτουν απλώς από το ρεύμα της τράπεζας επάνω - και οι offbalance θέσεις φύλλων αξιολογούνται. Σε μια δυναμική προσέγγιση προσομοίωσης, η προσομοίωση ενσωματώνει τις πιο λεπτομερείς υποθέσεις για τη μελλοντική πορεία των επιτοκίων και των αναμενόμενων αλλαγών στην επιχειρησιακή δραστηριότητα μιας τράπεζας κατά τη διάρκεια εκείνου του χρόνου. Αυτές οι περιπλοκότερες τεχνικές επιτρέπουν τη δυναμική αλληλεπίδραση των ρευμάτων πληρωμών και των επιτοκίων, και την επίδραση των ενσωματωμένων ή ρητών επιλογών.

Οι τράπεζες μπορούν να χρησιμοποιήσουν την παρούσα ανάλυση σεναρίου αξίας για να έχουν μια πιο μακροπρόθεσμη άποψη του κινδύνου επιτοκίου. Η οικονομική αξία των προτύπων δικαιοσύνης επιδεικνύει πώς το σχεδιάγραμμα κινδύνου επιτοκίου της τράπεζας μπορεί να προσκρούσει στην κύρια επάρκειά του. Ανεξάρτητα από το σύστημα μέτρησης, η χρησιμότητα κάθε τεχνικής εξαρτάται από την ισχύ των ελλοχευουσών υποθέσεων και την ακρίβεια των βασικών μεθοδολογιών που χρησιμοποιούνται για να διαμορφώσουν την έκθεση κινδύνου. Περαιτέρω η ακεραιότητα και η επικαιρότητα των στοιχείων σχετικά με τις τρέχουσες θέσεις είναι βασικό σύστημα μέτρησης στοιχείων του κινδύνου. Μετρώντας τον κίνδυνο στα εμπορικά χαρτοφυλάκια οι τράπεζες πρέπει να χρησιμοποιήσουν μια προσέγγιση αξιολόγησης. Πρέπει να αναπτύξουν τα πρότυπα μέτρησης κινδύνου που αφορούν τους παράγοντες κινδύνου αγοράς την αξία των εμπορικών χαρτοφυλακίων ή την κατ'εκτίμηση αξία των μη ανταλλαγμένων χαρτοφυλακίων. Η ελλοχεύουσα ρευστότητα των αγορών για τα εμπορικά χαρτοφυλάκια και ο πιθανός αντίκτυπος των αλλαγών στη ρευστότητα αγοράς πρέπει να εξεταστούν συγκεκριμένα από τα μέτρα κινδύνου αγοράς. Πρέπει να υπάρξουν χωριστοί παράγοντες κινδύνου που αντιστοιχούν σε κάθε μια από τις αγορές δικαιοσύνης στις οποίες το όργανο έχει τις θέσεις. Η μέτρηση οργάνων του κινδύνου δικαιοσύνης πρέπει να περιλάβει και τις μετακινήσεις τιμών στη γενική αγορά δικαιοσύνης (π.χ. ένας δείκτης αγοράς) και τους συγκεκριμένους τομείς της αγοράς δικαιοσύνης (παραδείγματος χάριν, τομείς της βιομηχανίας ή κυκλικοί και μη-κυκλικοί τομείς), και τα επιμέρους ζητήματα δικαιοσύνης.

Στο σχεδιασμό των συστημάτων μέτρησης κινδύνου επιτοκίου, οι τράπεζες πρέπει να εξασφαλίσουν ότι ο βαθμός λεπτομέρειας για τη φύση των ενδιαφέρον-ευαίσθητων θέσεων τους ισόμετρων με την πολυπλοκότητα και τον κίνδυνο έμφυτους σε εκείνες τις θέσεις. Παραδείγματος χάριν, χρησιμοποιώντας την ανάλυση χάσματος, η ακρίβεια της μέτρησης κινδύνου επιτοκίου εξαρτάται εν μέρει από τον αριθμό χρονικών ζωνών στον οποίο οι θέσεις αθροίζονται. Σαφώς, η συνάθροιση των θέσεων/των ροών μετρητών στις ευρείες χρονικές ζώνες υπονοεί κάποια απώλεια ακρίβειας. Στην πράξη, η τράπεζα πρέπει να αξιολογήσει τη σημασία της πιθανής απώλειας ακρίβειας στον καθορισμό της έκθεσης της συνάθροισης και η απλοποίηση που χτίζεται στην προσέγγιση μέτρησης. Κατά τη μέτρηση της έκθεσης κινδύνου επιτοκίου, δύο περαιτέρω πτυχές απαιτεί το πιο συγκεκριμένο σχόλιο: η επεξεργασία εκείνων των θέσεων όπου η ωριμότητα διαφέρει από τη συμβατική ωριμότητα και την επεξεργασία των θέσεων που ονομάζονται στα διαφορετικά νομίσματα. Οι θέσεις όπως η αποταμίευση και οι καταθέσεις όψεως μπορούν να έχουν τις συμβατικές ωριμότητες ή μπορούν να είναι απέραντες, αλλά σε καθεμία περίπτωση, οι καταθέτες έχουν γενικά την επιλογή να κάνουν τις αποσύρσεις οποιαδήποτε στιγμή. Επιπλέον, οι τράπεζες επιλέγουν συχνά να μην κινήσουν τα ποσοστά που πληρώνονται σε αυτές τις καταθέσεις σύμφωνα με τις αλλαγές στα ποσοστά αγοράς. Αυτοί οι παράγοντες περιπλέκουν τη μέτρηση της έκθεσης κινδύνου επιτοκίου, δεδομένου ότι όχι μόνο η αξία των θέσεων αλλά και ο συγχρονισμός των ροών μετρητών τους μπορούν να αλλάξουν όταν ποικίλουν τα επιτόκια. Όσον αφορά τα προτερήματα των τραπεζών, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα προκαταβολής πληρωμής των δανείων εισάγουν επίσης την αβεβαιότητα για το συγχρονισμό των ροών μετρητών σε αυτές τις θέσεις.

Η αξία στην αξία κινδύνου της σε κίνδυνο (VAR) γίνεται αποδεκτή γενικά και χρησιμοποιείται ευρέως το εργαλείο για τον κίνδυνο αγοράς έμφυτο να ανταλλάξει τα χαρτοφυλάκια. Ακολουθεί την έννοια ότι η λογική προσδοκία της απώλειας μπορεί να συναχθεί με την αξιολόγηση των ποσοστών αγοράς, παρατηρηθέντες τιμές αστάθεια και συσχετισμός. Το VAR συνοψίζει την προβλεφθείσα μέγιστη απώλεια (ή τη χειρότερη απώλεια) πέρα από έναν ορίζοντα στόχων μέσα σε ένα δεδομένο επίπεδο εμπιστοσύνης.

Τα γνωστά ιδιόκτητα πρότυπα που χρησιμοποιούν τις προσεγγίσεις VAR είναι μετρικές κινδύνου της JP Morgan, ρυθμισμένος κίνδυνος επιστροφή εμπιστοσύνης του τραπεζίτη στο κεφάλαιο, και αξία του σε κίνδυνο. Γενικά υπάρχουν τρεις τρόποι την παραμετρική μέθοδο VAR ο ή οι ιστορικές τράπεζες μεθόδου της προσομοίωσης, ο Monte Carlo προσέγγισης ο συνδιακύμανσης διαφοράς ενθαρρύνονται για να υπολογίσουν το σχεδιάγραμμα κινδύνου τους χρησιμοποιώντας τα πρότυπα VAR. Στο ελάχιστο οι τράπεζες αναμένονται για να υιοθετήσουν τις σχετικά απλές μεθοδολογίες μέτρησης κινδύνου όπως οι κακοί συνδυασμοί ωριμότητας, η ανάλυση ευαισθησίας κ.λπ....

Οι διαδικασίες ελέγχου κινδύνου καθιερώνονται για να αξιολογήσουν την απόδοση των στρατηγικών/των πολιτικών και των διαδικασιών κινδύνου της τράπεζας στην επίτευξη των γενικών στόχων. Εάν η λειτουργία ελέγχου εκτελείται από τα μέσα του τμήματος ή είναι ένα μέρος του εσωτερικού λογιστικού ελέγχου τραπεζών αυτό είναι σημαντικό ότι η λειτουργία ελέγχου πρέπει να είναι ανεξάρτητη από τις μονάδες που διατρέχουν τον κίνδυνο και να αναφερθεί άμεσα στην διαχείριση/τον πίνακα. Οι τράπεζες πρέπει να έχουν ένα σύστημα πληροφοριών που είναι ακριβές, πληροφοριακό και έγκαιρο να εξασφαλίσει διάδοση των πληροφοριών στη διαχείριση για να υποστηρίξει τη συμμόρφωση με την πολιτική πινάκων. Η υποβολή έκθεσης των μέτρων κινδύνου πρέπει να είναι κανονική και πρέπει σαφώς να συγκρίνει τις τρέχουσες εκθέσεις στα πολιτικά όρια. Οι περαιτέρω προηγούμενες εκτιμήσεις πρόβλεψης ή κινδύνου πρέπει να συγκριθούν με τα πραγματικά αποτελέσματα για να προσδιορίσουν οποιεσδήποτε ανεπάρκειες στις τεχνικές μέτρησης κινδύνου. Ο πίνακας στην κανονική βάση πρέπει να αναθεωρήσει αυτές τις εκθέσεις. Ενώ οι τύποι εκθέσεων για τον πίνακα και την ανώτερη διαχείριση μπόρεσαν να ποικίλουν ανάλογα με το γενικό σχεδιάγραμμα κινδύνου αγοράς της τράπεζας, σε έναν ελάχιστο μετά από τις εκθέσεις πρέπει να προετοιμαστεί. α) Οι περιλήψεις της συνολικής έκθεσης κινδύνου αγοράς της τράπεζας β) εκθέτουν την καταδεικνύοντας συμμόρφωση της τράπεζας με τις πολιτικές και περιορίζουν γ) τις περιλήψεις της εύρεσης των αναθεωρήσεων κινδύνου των πολιτικών κινδύνου αγοράς, των διαδικασιών και της επάρκειας του συστήματος μέτρησης κινδύνου

συμπεριλαμβανομένων οποιωνδήποτε συμπερασμάτων του εσωτερικού/εξωτερικού ελέγχου κινδύνου ελεγκτών ή συμβούλων.

Η δομή εσωτερικού ελέγχου της τράπεζας εξασφαλίζει την αποτελεσματικότητα της διαδικασίας σχετικά με τη διαχείριση κινδύνου αγοράς. Καθιερώνοντας και διατηρώντας ένα αποτελεσματικό σύστημα ελέγχων συμπεριλαμβανομένης της επιβολής των επίσημων γραμμών αρχής και του κατάλληλου διαχωρισμού των καθηκόντων, είναι μια από τις διοικητικές σημαντικότερες ευθύνες. Αρμόδιος για τις διαδικασίες παρακολούθησης και ελέγχου κινδύνου πρέπει να είναι ανεξάρτητα από τις λειτουργίες που αναθεωρούν. Τα βασικά στοιχεία της διαδικασίας εσωτερικού ελέγχου περιλαμβάνουν τον εσωτερικό λογιστικό έλεγχο και την αναθεώρηση και μια αποτελεσματική δομή ορίου κινδύνου.

Οι τράπεζες πρέπει να αναθεωρήσουν και να επικυρώσουν κάθε βήμα της διαδικασίας μέτρησης κινδύνου αγοράς. Αυτή η λειτουργία αναθεώρησης μπορεί να εκτελεστεί από διάφορες μονάδες στην οργάνωση συμπεριλαμβανομένου του τμήματος εσωτερικής έρευνας/ελέγχου ή του προσωπικού υποστήριξης ALCO. Στις μικρές τράπεζες, οι εξωτερικοί ελεγκτές ή οι σύμβουλοι μπορούν να εκτελέσουν τη λειτουργία. Ο λογιστικός έλεγχος ή η αναθεώρηση πρέπει να λάβει υπόψη. α) Η καταλληλότητα το σύστημα μέτρησης κινδύνου της τράπεζας δεδομένου η φύση, του πεδίου και της πολυπλοκότητας των δραστηριοτήτων της τράπεζας β) η ακρίβεια ή η ακεραιότητα του χρησιμοποίησης των στοιχείων στα πρότυπα κινδύνου. γ) Η λογική των σεναρίων και των υποθέσεων Δ) η ισχύς των υπολογισμών μέτρησης κινδύνου.

Απαραίτητος είναι ο πίνακας που πρέπει να καθορίσει τη γενικά όρεξη κινδύνου της τράπεζας και το όριο έκθεσης σε σχέση με τη στρατηγική κινδύνου αγοράς του. Με βάση αυτές τις ανοχές η ανώτερη διαχείριση πρέπει να καθιερώσει τα κατάλληλα όρια κινδύνου. Τα όρια κινδύνου για τις επιχειρησιακές μονάδες, πρέπει να είναι συμβατά με τις στρατηγικές οργάνου, τα συστήματα διαχείρισης κινδύνου και την ανοχή κινδύνου. Τα όρια πρέπει να εγκριθούν και να αναθεωρηθούν περιοδικά από το διοικητικό

συμβούλιο ή/και την ανώτερη διαχείριση, με τις αλλαγές στις συνθήκες στην αγορά ή τους πόρους που προτρέπουν μια επαναξιολόγηση των ορίων.

Τα όργανα πρέπει να εξασφαλίσουν συνέπεια μεταξύ των διαφορετικών τύπων ορίων.

α) Όρια χάσματος: Τα όρια χάσματος που εκφράζονται από την άποψη της ευαίσθητης αναλογίας ενδιαφέροντος για μια δεδομένη χρονική ζώνη στοχεύουν στη διαχείριση της πιθανής έκθεσης στις αποδοχές μιας τράπεζας/κεφάλαιο λόγω στις αλλαγές στα επιτόκια. Ο καθορισμός τέτοιων ορίων είναι χρήσιμος τρόπος να περιοριστεί ο όγκος των repricing εκθέσεων μιας τράπεζας και είναι μια επαρκής και αποτελεσματική μέθοδος το σχεδιάγραμμα κινδύνου της τράπεζας στην ανώτερη διαχείριση. Τέτοια όρια χάσματος μπορούν να τεθούν σε μια καθαρή εννοιολογική βάση (καθαρή των ποσών προτερημάτων/ευθύνης και για σε και από τα στοιχεία ισολογισμών) ή διάρκεια-ζυγισμένη βάση, μέσα κάθε φορά που ζώνη. (Η διάρκεια είναι ο σταθμισμένος μέσος όρος στην ωριμότητα των ταμειακών ροών μιας ασφάλειας. Παραδείγματος χάριν ένα Rs 100.5 έτος 8% (ημι ετήσιος) δεσμός δελτίων που έχει την παραγωγή 8% θα έχει μια διάρκεια 4.217 ετών όπως εξηγείται ήδη στις υποσημειώσεις).

Όρια ευαισθησίας παράγοντα: Η ευαισθησία παράγοντα της θέσης επιτοκίου υπολογίζεται με την απόρριψη της θέσης χρησιμοποιώντας το τρέχον επιτόκιο αγοράς και χρησιμοποιώντας έπειτα την τρέχουσα αύξηση επιτοκίου αγοράς ή μειώνεται από ένα σημείο βάσης. Η διαφορά στις δύο τιμές γνωστές ως ευαισθησία παράγοντα είναι η δυνατότητα για την απώλεια δεδομένης μιας αλλαγής σημείου βάσης στο επιτόκιο. Οι τράπεζες μπορούν να εισαγάγουν τέτοια όρια για κάθε φορά που ενώνουν η ζώνη καθώς επίσης και η συνολική έκθεση με την παρέλευση όλου του χρόνου. Το όριο ευαισθησίας παράγοντα ή PV01 όριο μετρά την αλλαγή στην παρούσα αξία χαρτοφυλακίων δεδομένης μιας διακύμανσης σημείου βάσης στο ελλοχεύον επιτόκιο.

Οι τράπεζες πρέπει επίσης να θέσουν τα όρια, συμπεριλαμβανομένων των ορίων λειτουργικότητας, για τα διαφορετικούς γραφεία ή/και τους εμπόρους εμπορικών συναλλαγών που μπορούν να ανταλλάξουν τα διαφορετικά προϊόντα, όργανα και στις διαφορετικές αγορές, όπως οι διαφορετικές βιομηχανίες και οι περιοχές. Περιορίζει την ανάγκη να γίνει κατανοητός σαφώς, και οποιεσδήποτε αλλαγές που κοινοποιούνται σαφώς σε όλα τα σχετικά συμβαλλόμενα μέρη. Ο κίνδυνος που παίρνει τις μονάδες πρέπει να έχει τις διαδικασίες που ελέγχουν τη δραστηριότητα για να εξασφαλίσουν ότι παραμένουν μέσα στα εγκεκριμένα όρια πάντα.

Οι παραβιάσεις ή οι εξαιρέσεις ορίου πρέπει να γνωστοποιηθούν στην κατάλληλη ανώτερη διαχείριση χωρίς καθυστέρηση. Πρέπει να υπάρξει ρητή πολιτική ως προς τον τρόπο με τον οποίο τέτοιες παραβιάσεις πρόκειται να αναφερθούν στην κορυφαία διαχείριση και τις ενέργειες που λαμβάνονται.

4.5 Managing Liquidity Risk

Ο κίνδυνος ρευστότητας είναι η δυνατότητα για την απώλεια σε ένα όργανο που προκύπτει από είτε την ανικανότητά του να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του είτε να χρηματοδοτήσει τις αυξήσεις στα προτερήματα καθώς πέφτουν οφειλόμενα χωρίς ανάληψη του απαράδεκτων κόστους ή των απωλειών.

Ο κίνδυνος ρευστότητας θεωρείται σημαντικός κίνδυνος για τις τράπεζες. Προκύπτει όταν η κάλυψη που παρέχεται από τα προτερήματα δεν είναι αρκετά ικανοποιητικό να εκπληρώσει την υποχρέωσή του. Σε μια τέτοια κατάσταση οι τράπεζες καλύπτουν συχνά τις απαιτήσεις ρευστότητάς τους από την αγορά. Εντούτοις οι όροι μέσω της αγοράς εξαρτώνται από τη ρευστότητα στη ρευστότητα οργάνου αγοράς και δανεισμού. Αναλόγως ένα όργανο απότομα της ρευστότητας μπορεί να πρέπει να αναλάβει τη συναλλαγή με βαρύ κόστος με συνέπεια μια απώλεια απόκτησης ή στο χειρότερο σενάριο περίπτωσης ο κίνδυνος ρευστότητας θα μπορούσε να οδηγήσει στην πτώχευση του οργάνου εάν είναι ανίκανος να αναλάβει τη συναλλαγή ακόμη και σε τρέχουσες

τιμές αγοράς. Οι τράπεζες με τις μεγάλες off-balance εκθέσεις φύλλων ή οι τράπεζες, που στηρίζονται σε μεγάλο ποσοστό στη μεγάλη εταιρική κατάθεση, έχουν το σχετικά υψηλό επίπεδο κινδύνου ρευστότητας. Περαιτέρω οι τράπεζες που δοκιμάζουν μια ταχεία ανάπτυξη των προτερημάτων πρέπει να έχουν σημαντική ανησυχία για τη ρευστότητα.

Ο κίνδυνος ρευστότητας δεν μπορεί να δει μεμονωμένα, επειδή ο οικονομικός κίνδυνος δεν είναι κίνδυνος αμοιβαία αποκλειστικός και ρευστότητας που προκαλούνται συχνά από τη συνέπεια αυτών των άλλων οικονομικών κινδύνων όπως ο πιστωτικός κίνδυνος, κίνδυνος αγοράς κ.λπ.... Παραδείγματος χάριν, μια τράπεζα που αυξάνει τον πιστωτικό κίνδυνό της μέσω του προτερήματος ή συγκέντρωση κ.λπ... μπορεί να αυξήσει τον κίνδυνο ρευστότητας της επίσης. Ομοίως μια μεγάλη μη αποπληρωμή ή οι αλλαγές δανείου στο επιτόκιο μπορεί ενάντια να προσκρούσει στη θέση ρευστότητας μιας τράπεζας. Περαιτέρω εάν η διαχείριση εκτιμά εσφαλμένα τον αντίκτυπο στη ρευστότητα της εισόδου σε μια νέα γραμμή επιχειρήσεων ή προϊόντων, ο στρατηγικός κίνδυνος της τράπεζας θα αυξανόταν.

Δείκτες έγκαιρης προειδοποίησης του κινδύνου ρευστότητας

Ένα αρχικό πρόβλημα ρευστότητας μπορεί αρχικά να αποκαλύψει στο οικονομικό σύστημα ελέγχου της τράπεζας ως προς τα κάτω τάση με τις πιθανές μακροπρόθεσμες συνέπειες για τις αποδοχές ή το κεφάλαιο. Λαμβάνοντας υπόψη ότι είναι κατώτεροι μερικοί δείκτες έγκαιρης προειδοποίησης που όχι απαραίτητα πάντα να οδηγήσουν στο πρόβλημα ρευστότητας για μια τράπεζα εντούτοις αυτοί έχουν τη δυνατότητα να αναφλέξουν ένα τέτοιο πρόβλημα. Συνεπώς η διαχείριση πρέπει να προσέξει προσεκτικά τέτοιους δείκτες και να ασκήσει την περαιτέρω διερεύνηση/την ανάλυση οπουδήποτε κρίνει κατάλληλος. Τα παραδείγματα τέτοιων εσωτερικών δεικτών είναι: α) Μια αρνητική τάση ή ένας σημαντικά αυξανόμενος κίνδυνος σε οποιαδήποτε περιοχή ή γραμμή προϊόντων. β) Συγκεντρώσεις είτε στα προτερήματα είτε τα στοιχεία του παθητικού. γ) Επιδείνωση στην ποιότητα του πιστωτικού χαρτοφυλακίου. Δ) Μια πτώση στην απόδοση ή τις προβολές αποδοχών. ε) Ταχεία ανάπτυξη προτερημάτων που

χρηματοδοτείται από την πτητική μεγάλη κατάθεση. στ) Ένα μεγάλο μέγεθος της off-balance έκθεσης φύλλων. ζ) Επιδεινωμένος αξιολόγηση τρίτων για την τράπεζα

Μια διαχείριση κινδύνου ρευστότητας περιλαμβάνει όχι μόνο να αναλύσει τις τράπεζες και τις off-balance θέσεις φύλλων να προβλεφθούν οι μελλοντικές ροές μετρητών αλλά και πώς η απαίτηση χρηματοδότησης θα καλυπτόταν. Ο πιο πρόσφατος περιλαμβάνει τον προσδιορισμό της αγοράς χρηματοδότησης που η τράπεζα έχει πρόσβαση, καταλαβαίνοντας τη φύση εκείνων των αγορών, που αξιολογούν την τωρινή και μελλοντική χρήση τραπεζών των σημαδιών αγοράς και οργάνων ελέγχου της διάβρωσης εμπιστοσύνης.

Η τυπικότητα και η εκλέπτυνση των διοικητικών διαδικασιών κινδύνου που καθιερώνονται για να διαχειριστούν τον κίνδυνο ρευστότητας πρέπει να απεικονίσουν τη φύση, το μέγεθος και την πολυπλοκότητα των δραστηριοτήτων ενός οργάνου. Η υγιής διαχείριση κινδύνου ρευστότητας που υιοθετείται στη μέτρηση, την παρακολούθηση και τον έλεγχο κινδύνου ρευστότητας είναι κρίσιμη για τη βιωσιμότητα οποιουδήποτε οργάνου. Τα όργανα πρέπει να έχουν μια λεπτομερή κατανόηση των παραγόντων που θα μπορούσαν να προκαλέσουν τον κίνδυνο ρευστότητας και να υποβάλουν τους μετριάζοντας ελέγχους θέσεων.

Οι προϋποθέσεις μιας αποτελεσματικής διαχείρισης κινδύνου ρευστότητας περιλαμβάνουν μια ενημερωμένη επιτροπή, ικανή διαχείριση, προσωπικό που έχει τη σχετική πείρα και τα αποδοτικές συστήματα και τις διαδικασίες. Είναι πρώτιστα το καθήκον του διοικητικού συμβουλίου να καταλάβει το σχεδιάγραμμα κινδύνου ρευστότητας της τράπεζας και των εργαλείων που χρησιμοποιούνται για να διαχειριστούν τον κίνδυνο ρευστότητας. Ο πίνακας πρέπει να εξασφαλίσει ότι η τράπεζα έχει το απαραίτητο διοικητικό πλαίσιο κινδύνου ρευστότητας και η τράπεζα είναι σε θέση τα ανώμαλα σενάρια ρευστότητας.

Γενικά ο πίνακας μιας τράπεζας είναι αρμόδιος:

- α) Για να τοποθετήσει τη στρατηγικά κατεύθυνση της τράπεζας και το όριο ανοχής για τον κίνδυνο ρευστότητας.
- β) Για να διορίσει τα ανώτερα στελέχη που έχουν τη δυνατότητα να διαχειριστούν τον κίνδυνο ρευστότητας και να τους εξουσιοδοτήσουν η απαραίτητη αρχή για να ολοκληρώσουν την εργασία.
- γ) Ελέγχει συνεχώς την απόδοση της τράπεζας και το γενικό σχεδιάγραμμα κινδύνου ρευστότητας.
- Δ) Ωστε να εξασφαλιστεί ότι ο κίνδυνος ρευστότητας προσδιορίζεται, μετριέται, επιτηρείται, και ελέγχεται. Η ανώτερη διαχείριση είναι αρμόδια για την εφαρμογή των υγιών πολιτικών και των διαδικασιών που κρατούν την άποψη στη στρατηγική όρεξη κατεύθυνσης και κινδύνου που διευκρινίζεται από τον πίνακα.

Για να επιτηρήσουν αποτελεσματικά την καθημερινή και μακροπρόθεσμη διαχείριση του κινδύνου ρευστότητας τα ανώτερα στελέχη πρέπει:

- α) Αναπτύξτε και εφαρμόστε τις διαδικασίες και τις πρακτικές που μεταφράζουν τους σκοπούς του πίνακα, τους στόχους, και τις ανοχές κινδύνου στα λειτουργούντα πρότυπα που γίνονται κατανοητά καλά από το προσωπικό τραπεζών και σύμφωνος με την πρόθεση του πίνακα.
- β) Εμείνετε στις γραμμές αρχής και ευθύνης που ο πίνακας έχει καθιερώσει για τη διαχείριση του κινδύνου ρευστότητας.
- γ) Επιτηρήστε την εφαρμογή και τη συντήρηση των διοικητικών πληροφοριών και άλλων συστημάτων που προσδιορίζουν, μετρούν, επιτηρούν, και ελέγχουν τον κίνδυνο ρευστότητας της τράπεζας.
- Δ) Καθιερώστε τους αποτελεσματικούς εσωτερικούς ελέγχους της διοικητικής διαδικασίας κινδύνου ρευστότητας.

Η στρατηγική κινδύνου ρευστότητας που καθορίζεται από τον πίνακα πρέπει να διατυπώσει τις συγκεκριμένες πολιτικές για τις ιδιαίτερες πτυχές της διαχείρισης κινδύνου ρευστότητας, όπως: α. Σύνθεση των προτερημάτων και στοιχεία του

παθητικού. Η στρατηγική πρέπει να περιγράψει το μίγμα των προτερημάτων και των στοιχείων του παθητικού για να διατηρήσει τη ρευστότητα. Η διαχείριση κινδύνου ρευστότητας και το προτέρημα/η διαχείριση ευθύνης πρέπει να ενσωματωθούν για να αποφύγουν τις απότομες δαπάνες που συνδέονται με να πρέπει γρήγορα να μετατραπεί το σχεδιάγραμμα ευθύνης προτερημάτων από τη μέγιστη αποδοτικότητα στην αυξανόμενη ρευστότητα.

Διαφοροποίηση και σταθερότητα των στοιχείων του παθητικού.

Μια συγκέντρωση χρηματοδότησης υπάρχει όταν έχει μια ενιαία απόφαση ή ένας ενιαίος παράγοντας τη δυνατότητα να οδηγήσει σε μια σημαντική και ξαφνική απόσυρση των κεφαλαίων. Δεδομένου ότι μια τέτοια κατάσταση μπόρεσε να οδηγήσει σε έναν αυξανόμενο κίνδυνο, το διοικητικό συμβούλιο και την ανώτερη διαχείριση πρέπει να διευκρινίσουμε την καθοδήγηση σχετικά με τη χρηματοδότηση των πηγών και να εξασφαλίσουμε ότι η τράπεζα έχει τις διαφοροποιημένες πηγές χρηματοδότησης των καθημερινών απαιτήσεων ρευστότητας. Ένα όργανο θα ήταν πίο ελαστικό στους περιοριστικούς όρους ρευστότητας αγοράς εάν τα στοιχεία του παθητικού του προήλθαν από τις σταθερότερες πηγές. Για να αναλύσει περιεκτικά τη σταθερότητα των στοιχείων του παθητικού/των πηγών χρηματοδότησης η ανάγκη τραπεζών να προσδιορίσει: στοιχεία του παθητικού που θα έμεναν με το όργανο κάτω από οποιοσδήποτε περιστάσεις, στοιχεία του παθητικού όταν εκείνη η απορροή βαθμιαία εάν τα προβλήματα προκύπτουν και όπου απορρέει αμέσως στο πρώτο σημάδι των προβλημάτων. γ. Πρόσβαση στη διατραπεζική αγορά. Η διατραπεζική αγορά μπορεί να είναι σημαντική πηγή ρευστότητας. Εντούτοις, οι στρατηγικές πρέπει να λάβουν υπόψη το γεγονός ότι στις καταστάσεις κρίσης η πρόσβαση στη διά αγορά τραπεζών θα μπορούσε να είναι δύσκολη καθώς επίσης και δαπανηρή.

Τη στρατηγική ρευστότητας πρέπει να τεκμηριωθεί σε μια πολιτική ρευστότητας, και να επικοινωνήσουν σε όλο το όργανο. Η στρατηγική πρέπει να αξιολογηθεί περιοδικά για να εξασφαλίσει ότι παραμένει έγκυρο. Τα όργανα πρέπει να διατυπώσουν τις πολιτικές ρευστότητας, οι οποίες συστήνονται από την ανώτερη διαχείριση/ALCO και εγκρίνονται από το διοικητικό συμβούλιο (ή την έδρα). Ενώ οι συγκεκριμένες λεπτομέρειες ποικίλλουν στα όργανα σύμφωνα με τη φύση της επιχείρησής τους, τα βασικά στοιχεία οποιασδήποτε πολιτικής ρευστότητας περιλαμβάνουν: η γενική στρατηγική ρευστότητας, οι συγκεκριμένοι σκοποί και οι στόχοι σε σχέση με τη ρευστότητα διακινδυνεύουν τη διαχείριση, τη διαδικασία για τη διατύπωση στρατηγικής και το επίπεδο μέσα στο όργανο που εγκρίνεται οι ρόλοι ο και οι ευθύνες των ατόμων που εκτελούν τη διαχείριση κινδύνου ρευστότητας λειτουργούν, συμπεριλαμβανομένης της δομικής διαχείρισης ισολογισμών, της τιμολόγησης, του μάρκετινγκ, του προγραμματισμού πιθανότητας, της διαχείρισης υποβάλλοντας έκθεση, των γραμμών αρχής και ευθύνης για τις αποφάσεις ρευστότητας διοικητική δομή κινδύνου ρευστότητας για τον έλεγχο, την υποβολή εκθέσεων και την αναθεώρηση της ρευστότητας διοικητικά εργαλεία κινδύνου ρευστότητας, και κίνδυνος ρευστότητας (συμπεριλαμβανομένων των τύπων ορίων και αναλογιών ρευστότητας στη θέση και τη λογική για την καθιέρωση των ορίων και αναλογιών) σχέδιο πιθανότητας ο για το χειρισμό των κρίσεων ρευστότητας.

Για να είναι αποτελεσματική η πολιτική ρευστότητας πρέπει να επικοινωνήσουν κάτω από τη γραμμή σε ολόκληρον στην οργάνωση. Είναι σημαντικό ότι η επιτροπή και η ανώτερη διαχείριση/το ALCO αναθεωρούν αυτές τις πολιτικές τουλάχιστον ετησίως και όταν υπάρχουν οποιοσδήποτε υλικές αλλαγές στο τρέχον και ενδεχόμενο σχεδιάγραμμα κινδύνου ρευστότητας οργάνου. Τέτοιες αλλαγές θα μπορούσαν να προέλθουν από τις εσωτερικές περιστάσεις (π.χ. αλλαγές στην επιχειρησιακή εστίαση) ή τις εξωτερικές περιστάσεις (π.χ. αλλαγές στους οικονομικούς όρους). Οι αναθεωρήσεις παρέχουν την ευκαιρία να τελειοποιηθεί ο τόνος που οι πολιτικές ρευστότητας οργάνου λαμβάνοντας υπόψη τη διαχείριση ρευστότητας οργάνου δοκιμάζουν και ανάπτυξη της επιχείρησής της. Οποιαδήποτε σημαντική ή συχνή εξαίρεση στην πολιτική είναι ένα σημαντικό

βαρόμετρο για να μετρήσει την αποτελεσματικότητά της και οποιοδήποτε πιθανό αντίκτυπο στο σχεδιάγραμμα κινδύνου ρευστότητας τραπεζών.

Τα Όργανα πρέπει να καθιερώσουν τις κατάλληλες διαδικασίες και τις διαδικασίες για να εφαρμόσουν τις πολιτικές ρευστότητάς τους. Το διαδικαστικό εγχειρίδιο πρέπει ρητά να ορίσει τα απαραίτητα λειτουργικά βήματα και τις διαδικασίες για να εκτελέσει το σχετικό έλεγχο κινδύνου ρευστότητας. Το εγχειρίδιο πρέπει να αναθεωρηθεί περιοδικά και να ενημερωθεί για να λάβει υπόψη τις νέες δραστηριότητες, τις αλλαγές στις διοικητικές προσεγγίσεις κινδύνου και τα συστήματα.

Η ευθύνη για τη γενική ρευστότητα της τράπεζας πρέπει να μεταβιβαστεί σε μια συγκεκριμένη, προσδιορισμένη ομάδα μέσα στην τράπεζα. Αυτό να είναι υπό μορφή Επιτροπής ευθύνης προτερημάτων (ALCO) που αποτελείται από την ανώτερη διαχείριση, τη λειτουργία Υπουργείου Οικονομικών ή το διοικητικό τμήμα κινδύνου. Εντούτοις, συνήθως η διαχείριση κινδύνου ρευστότητας εκτελείται από ένα ALCO. Ιδανικά, το ALCO πρέπει να περιλάβει από την ανώτερη διαχείριση από κάθε βασικό τομέα του οργάνου που υποθέτει ή/και διαχειρίζεται τον κίνδυνο ρευστότητας. Είναι σημαντικό ότι αυτά τα μέλη έχουν τη σαφή αρχή πέρα από τις μονάδες αρμόδιες για την εκτέλεση των ρευστότητα-σχετικών με τον συναλλαγών έτσι ώστε οι οδηγίες ALCO φθάνουν σε αυτές τις μονάδες γραμμών ανεμπόδιστες. Το ALCO πρέπει να συναντηθεί μηνιαία, εάν όχι σε συχνότερη βάση. Γενικά οι ευθύνες ALCO περιλαμβάνουν την ανάπτυξη και τη διατήρηση των κατάλληλων διοικητικών πολιτικών κινδύνου και των διαδικασιών, ΠΣΔ που υποβάλλουν έκθεση, όρια, και των προγραμμάτων παράλειψης. Συνήθως καθημερινές λειτουργούσες ευθύνες εκπροσώπων ALCO στο τμήμα Υπουργείου Οικονομικών της τράπεζας. Εντούτοις, ALCO πρέπει να καθιερώσει τις συγκεκριμένα διαδικασίες και τα όρια που κυβερνούν τις διαδικασίες Υπουργείου Οικονομικών πριν κάνει τέτοια αντιπροσωπεία. Δεδομένου ότι η διαχείριση κινδύνου ρευστότητας είναι μια τεχνική εργασία που απαιτεί την εξειδικευμένη γνώση και την πείρα, είναι σημαντικό ότι η ανώτερη διαχείριση/ALCO όχι μόνο έχει τη σχετική πείρα αλλά και έχει μια καλή κατανόηση της φύσης και του επιπέδου κινδύνου ρευστότητας που υποτίθενται με το όργανο και τα μέσα να ρυθμιστεί εκείνος ο κίνδυνος. Για να

εξασφαλίσουν ότι ALCO μπορεί να ελέγξει τον κίνδυνο ρευστότητας που προκύπτει από τα νέα προϊόντα και τις μελλοντικές επιχειρησιακές δραστηριότητες, τα μέλη επιτροπών πρέπει να αλληλεπιδράσουν τακτικά με τους διευθυντές κινδύνου της τράπεζας και τους στρατηγικούς αρμόδιους για το σχεδιασμό.

Η διοικητική διαδικασία κινδύνου ρευστότητας

Εκτός από την οργανωτική δομή που συζητείται νωρίτερα, μια αποτελεσματική διαχείριση κινδύνου ρευστότητας περιλαμβάνει τα συστήματα για να προσδιορίσει, να μετρήσει, να επιτηρήσει και να ελέγξει τις εκθέσεις ρευστότητάς της. Η διαχείριση πρέπει να είναι σε θέση να προσδιορίσει ακριβώς και να ποσοτικοποιήσει τις αρχικές πηγές του κινδύνου ρευστότητας μιας τράπεζας κατά τρόπο έγκαιρο. Για να προσδιορίσει κατάλληλα τις πηγές, η διαχείριση πρέπει να καταλάβει και τον υπάρχοντα καθώς επίσης και μελλοντικό κίνδυνο ότι το όργανο μπορεί να εκτεθεί. Η διαχείριση πρέπει πάντα να είναι άγρυπνη για τις νέες πηγές κινδύνου ρευστότητας και στα επίπεδα συναλλαγής και χαρτοφυλακίων. Τα βασικά στοιχεία μιας αποτελεσματικής διοικητικής διαδικασίας κινδύνου περιλαμβάνουν συστήματα για να μετρήσουν, να επιτηρήσουν και να ελέγξουν τους υπάρχοντες καθώς επίσης και μελλοντικούς κινδύνους ρευστότητας και υποβολή εκθέσεων τους στην ανώτερη διαχείριση.

Ένα αποτελεσματικό σύστημα διοικητικών πληροφοριών (ΠΣΔ) είναι ουσιαστικό για τις υγιείς διοικητικές αποφάσεις ρευστότητας. Οι πληροφορίες πρέπει να είναι εύκολα διαθέσιμες για τη διαχείριση ρευστότητας και τον έλεγχο κινδύνου, καθώς επίσης και κατά τη διάρκεια των χρόνων της πίεσης. Ιδανικά, οι κανονικές εκθέσεις που μια τράπεζα παράγει θα επιτρέψουν σε αυτήν για να ελέγξουν τη ρευστότητα κατά τη διάρκεια μιας κρίσης οι διευθυντές θα έπρεπε απλά να προετοιμάσουν τις εκθέσεις συχνότερα. Το οι διευθυντές πρέπει να λάβουν τον έλεγχο κρίσης υπόψη κατά ανάπτυξη της ρευστότητας ΠΣΔ. Υπάρχει συνήθως ένα εμπόριο - μακριά μεταξύ ακρίβεια και επικαιρότητα. Τα προβλήματα ρευστότητας μπορούν να προκύψουν πολύ γρήγορα, και η αποτελεσματική διαχείριση ρευστότητας μπορεί να απαιτήσει την καθημερινή εσωτερική

υποβολή έκθεσης. Δεδομένου ότι η ρευστότητα τραπεζών επηρεάζεται πρώτιστα από τις μεγάλες, συνολικές κύριες ροές μετρητών, οι αναλυτικές πληροφορίες για κάθε συναλλαγή μπορούν να μην βελτιώσουν την ανάλυση

Η διαχείριση πρέπει να αναπτύξει τα συστήματα που μπορούν να συλλάβουν τις σημαντικές πληροφορίες. Το περιεχόμενο και το σχήμα των εκθέσεων εξαρτώνται από τις διοικητικές πρακτικές ρευστότητας μιας τράπεζας, τους κινδύνους, και άλλα χαρακτηριστικά. Εντούτοις, ορισμένες πληροφορίες μπορούν να παρουσιαστούν αποτελεσματικά μέσω των τυποποιημένων εκθέσεων όπως 'η ανάλυση ροής Ταμείων, και η περίληψη σχεδίων χρηματοδότησης πιθανότητας. Αυτές οι εκθέσεις πρέπει να προσαρμοστούν στις ανάγκες της τράπεζας. Άλλες στερεότυπες εκθέσεις μπορούν να περιλάβουν έναν κατάλογο μεγάλων προμηθευτών κεφαλαίων, μιας έκθεσης χάσματος ταμειακών ροών ή χρηματοδότησης, ενός προγράμματος ωριμότητας χρηματοδότησης, και μιας έκθεσης ελέγχου και εξαίρεσης ορίου. Η καθημερινή διαχείριση μπορεί να επιθυμήσει περισσότερες αναλυτικές πληροφορίες, ανάλογα με την πολυπλοκότητα της τράπεζας και των κινδύνων που αναλαμβάνει. Η διαχείριση πρέπει τακτικά να εξετάσει πόσο καλύτερα να συνοψίσει τα σύνθετα ή λεπτομερή ζητήματα για την ανώτερη διαχείριση ή τον πίνακα.

Εκτός από το άλλους τύπους πληροφοριών σημαντικοί για τη διαχείριση των καθημερινών δραστηριοτήτων και για την κατανόηση του έμφυτου σχεδιαγράμματος κινδύνου ρευστότητας της τράπεζας περιλαμβάνουν: α) Ποιότητα προτερημάτων και οι τάσεις του. β) Προβολές αποδοχών. γ) Η γενική φήμη της τράπεζας στην αγορά και η συνθήκη η ίδια της αγοράς. Δ) Ο τύπος και η σύνθεση της γενικής δομής ισολογισμών. ε) Ο τύπος του λήψης των νέων καταθέσεων, καθώς επίσης και η πηγή, η ωριμότητα, και η τιμή του. Όσον αφορά στο σύστημα πληροφοριών, οι διάφορες μονάδες σχετικές με τις δραστηριότητες Υπουργείου Οικονομικών, τη συναλλαγή, τη λειτουργία Υπουργείου Οικονομικών & το διοικητικό κύτταρο κινδύνου/το τμήμα πρέπει να ενσωματωθούν. Επιπλέον, η διαχείριση πρέπει να εξασφαλίσει κατάλληλη και έγκαιρη ροή των πληροφοριών μεταξύ του μπροστινού γραφείου, του πίσω γραφείου και του μέσου

γραφείου με έναν ενσωματωμένο τρόπο εντούτοις, οι γραμμές υποβολής εκθέσεων τους πρέπει να κρατηθούν χωριστές για να εξασφαλίσουν ανεξαρτησία αυτών των λειτουργιών.

Η μέτρηση κινδύνου ρευστότητας και ο έλεγχος

Ένα αποτελεσματικό σύστημα μέτρησης και ελέγχου είναι ουσιαστικό για την επαρκή διαχείριση του κινδύνου ρευστότητας. Συνεπώς οι τράπεζες πρέπει να καθιερώσουν τα συστήματα που επιτρέπουν σε τους για να συλλάβουν τον κίνδυνο ρευστότητας μπροστά από το χρόνο, έτσι ώστε τα κατάλληλα επανορθωτικά μέτρα να μπορούν να προτρέπουν για να αποφύγουν οποιεσδήποτε σημαντικές απώλειες. Δεν χρειάζεται την αναφορά που οι τράπεζες ποικίλλουν σε σχέση με τον κίνδυνο ρευστότητάς τους (ανάλογα με το μέγεθος και την πολυπλοκότητα επιχείρησής τους) και απαιτούν τις τεχνικές μέτρησης κινδύνου ρευστότητας αναλόγως. Παραδείγματος χάριν οι τράπεζες που έχουν τα μεγάλα δίκτυα μπορούν να έχουν πρόσβαση στη σταθερή κατάθεση χαμηλότερου κόστους, ενώ οι μικρές τράπεζες έχουν τη σημαντική εμπιστοσύνη στις μεγάλες καταθέσεις οργάνου μεγέθους. Εντούτοις, η άφθονη ρευστότητα δεν προλαμβάνει την ανάγκη για έναν μηχανισμό να μετρηθεί και να ελεγχθεί το σχεδιάγραμμα ρευστότητας της τράπεζας. Ένα αποτελεσματικό σύστημα μέτρησης και ελέγχου κινδύνου ρευστότητας όχι μόνο βοηθά στη διαχείριση της ρευστότητας σε περιόδους της κρίσης αλλά και βελτιστοποιεί την επιστροφή μέσω της αποδοτικής χρησιμοποίησης των διαθέσιμων κεφαλαίων.

Προκειμένου να αναπτυχθεί ένα περιεκτικό διοικητικό πλαίσιο κινδύνου ρευστότητας, όργανα πρέπει να έχουν τα σχέδια εξόδου για τα σενάρια πίεσης. Ένα τέτοιο σχέδιο γνωστό συνήθως ως σχέδιο χρηματοδότησης πιθανότητας (CFP) είναι ένα σύνολο πολιτικών και διαδικασιών που χρησιμεύει ως μια τυπωμένη ύλη για μια τράπεζα να ικανοποιήσει τις ανάγκες χρηματοδότησής του με έγκαιρο τρόπο και με λογικό κόστος. Ένα CFP είναι μια προβολή των μελλοντικών ροών μετρητών και των πηγών χρηματοδότησης μιας τράπεζας κάτω από τα σενάρια αγοράς συμπεριλαμβανομένης της επιθετικής ανάπτυξης προτερημάτων ή της ταχείας διάβρωσης ευθύνης. Για να είναι

αποτελεσματικό είναι σημαντικό ότι ένα CFP πρέπει να αντιπροσωπεύσει τη διοικητική καλύτερη εκτίμηση των αλλαγών ισολογισμών που μπορεί να προκύψει από ένα γεγονός ρευστότητας ή πίστωσης. Ένα CFP μπορεί να παρέχει ένα χρήσιμο πλαίσιο για το βραχυπρόθεσμο κινδύνου ρευστότητας και μακροπρόθεσμα. Περαιτέρω βοηθά να εξασφαλίσει ότι ένα οικονομικό όργανο μπορεί προσεκτικά και αποτελεσματικά να διαχειριστεί τις στερεότυπες και εξαιρετικές διακυμάνσεις στη ρευστότητα.

Για την καθημερινή διοικητική ολοκλήρωση κινδύνου ρευστότητας του σεναρίου ρευστότητας θα εξασφαλίσει ότι η τράπεζα είναι καλύτερα έτοιμη να αποκριθεί σε ένα απροσδόκητο πρόβλημα. Από αυτή την άποψη, ένα CFP είναι μια επέκταση της τρέχουσας διαχείρισης ρευστότητας και τυποποιεί τους στόχους της διαχείρισης ρευστότητας με την εξασφάλιση:

- α) Ένα λογικό ποσό προτερημάτων διατηρείται.
- β) Μέτρηση και προβολή της χρηματοδότησης των απαιτήσεων κατά τη διάρκεια των διάφορων σεναρίων.
- γ) Διαχείριση της πρόσβασης στη χρηματοδότηση των πηγών. Η χρήση του CFP για τα περιβάλλοντα έκτακτης ανάγκης και κινδύνου

Σε περίπτωση ξαφνικής πίεσης ρευστότητας είναι σημαντικό για μια τράπεζα να φανεί οργανωμένο, ειλικρινές, και αποδοτικό να εκπληρωθούν οι υποχρεώσεις του στους συμμετόχους. Δεδομένου ότι μια τέτοια κατάσταση απαιτεί μια αυθόρμητη δράση, οι τράπεζες που έχουν ήδη τα σχέδια για να εξετάσουν τέτοια κατάσταση θα μπορούσαν να εξετάσουν το πρόβλημα ρευστότητας πιο αποδοτικά και αποτελεσματικά. Ένα CFP μπορεί να βοηθήσει να εξασφαλίσει ότι η διαχείριση τραπεζών και το βασικό προσωπικό είναι αναμένουνε για να ανταποκριθούν σε τέτοιες καταστάσεις. Η ρευστότητα τράπεζας είναι πολύ ευαίσθητη στις αρνητικές τάσεις στην πίστωση, το κεφάλαιο, ή τη φήμη. Η επιδείνωση στο χρηματοοικονομικό όρο της επιχείρησης (που απεικονίζονται στα στοιχεία όπως οι ποιοτικοί δείκτες, οι αποδοχές, ή το κεφάλαιο προτερημάτων), τη διοικητική σύνθεση, ή άλλα σχετικά ζητήματα.

Η εκλέπτυνση ενός CFP εξαρτάται από το μέγεθος, τη φύση, την πολυπλοκότητα της επιχείρησης, την έκθεση κινδύνου, και την οργανωτική δομή. Για να αρχίσει, το CFP πρέπει να προλάβει τις ανάγκες χρηματοδότησης και ρευστότητας όλης της τράπεζας από: α) Αναλύοντας και καθιστώντας τις ποσοτικές προβολές όλες σημαντικές επάνω - και off balance-sheet ροές κεφαλαίων και τα σχετικά αποτελέσματά τους. β) Ταίριασμα των πιθανών πηγών ταμειακών ροών και των χρήσεων των κεφαλαίων. γ) Καθιερώνοντας τους δείκτες που προειδοποιούν τη διαχείριση σε ένα προκαθορισμένο επίπεδο πιθανών κινδύνων.

Το CFP πρέπει να προβάλλει τη θέση χρηματοδότησης της τράπεζας και κατά τη διάρκεια των προσωρινών και μακροπρόθεσμων αλλαγών ρευστότητας, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που προκαλούνται από τη διάβρωση ευθύνης. Το CFP πρέπει ρητά να προσδιορίσει και να ταξινομήσει όλες τις πηγές χρηματοδότησης από την προτίμηση, όπως: α) Μείωση των προτερημάτων. β) Τροποποίηση ή αυξανόμενη δομή ευθύνης. γ) Χρησιμοποιώντας άλλες εναλλακτικές λύσεις για τον έλεγχο των αλλαγών ισολογισμών.

Το CFP πρέπει να περιλάβει την πλευρά προτερημάτων καθώς επίσης και τις στρατηγικές παθητικού για να εξετάσει τις κρίσεις ρευστότητας. Η δευτερεύουσα στρατηγική προτερημάτων μπορεί να περιλάβει είτε για να εκκαθαρίσουν τα προτερήματα αγοράς χρημάτων πλεονάσματος, τότε για να πώληση τα πιο μακροπρόθεσμα προτερήματα κ.λπ.... Ενώ οι στρατηγικές παθητικού διευκρινίζουν τις πολιτικές όπως η πολιτική τιμολόγησης για τη χρηματοδότηση, ο έμπορος που θα μπορούσε να βοηθήσει κατά τη διάρκεια της κρίσης ρευστότητας, της πολιτικής για το πρόωρο αίτημα εξαγοράς από τους λιανικούς πελάτες, της χρήσης του παραθύρου έκπτωσης SBP κ.λπ.... Οι τράπεζες πρέπει να αφιερώσουν σημαντικό χρόνο και την εκτίμηση στα σενάρια που δίνονται πιθανότατα οι δραστηριότητές τους.

Οι προβολές ταμειακών ροών στις βασικές τράπεζες επιπέδων μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα μέτρα ροής για να καθοριστεί η θέση μετρητών τους. Μια προβολή ταμειακών ροών υπολογίζει τις εισροές μιας τράπεζας και τις εκροές και έτσι το καθαρό έλλειμμα ή το πλεόνασμα (ΧΑΣΜΑ) πέρα από έναν χρονικό ορίζοντα. Το σχέδιο χρηματοδότησης πιθανότητας που συζητείται προηγουμένως είναι ένα παράδειγμα μιας προβολής ταμειακών ροών. Για να μην συγχέει με την έκθεση χάσματος επαντιμολόγησης που μετρά τον κίνδυνο επιτοκίου, μια συμπεριφοριστική έκθεση χάσματος λαμβάνει υπόψη την απαίτηση χρηματοδότησης της τράπεζας που προκύπτει από τις ευδιάκριτες πηγές στα διαφορετικά χρονικά πλαίσια. Ένα σύστημα ωριμότητας είναι μια χρήσιμη συσκευή για να συγκρίνει τις εισροές και τις εκροές μετρητών και σε καθημερινή βάση και κατά τη διάρκεια μιας σειράς καθορισμένων χρονικών διαστημάτων. Ο αριθμός χρονικών πλαισίων σε τέτοιο σύστημα ωριμότητας είναι σημαντικής σπουδαιότητας και μέχρι κάποιο βαθμό εξαρτάται από τη φύση της ευθύνης της τράπεζας ή τις πηγές χρηματοδοτήσεων. Οι τράπεζες, που στηρίζονται στη βραχυπρόθεσμη χρηματοδότηση, θα επικεντρωθούν πρώτιστα στη διαχείριση της ρευστότητας πολύ σε βραχυπρόθεσμο. Εκτιμώντας ότι, άλλες τράπεζες ενεργά να διαχειριστούν την καθαρή απαίτηση χρηματοδότησής τους κατά τη διάρκεια μιας ελαφρώς πιά μεγάλης περιόδου. Βραχυπρόθεσμα, η ροή της τράπεζας των κεφαλαίων θα μπορούσε να υπολογιστεί ακριβέστερα και επίσης τέτοιες εκτιμήσεις είναι περισσότερης σπουδαιότητας δεδομένου ότι αυτές παρέχουν μια ένδειξη των ενεργειών που λαμβάνονται αμέσως.

Περαιτέρω, μια τέτοια ανάλυση για τις απόμακρες περιόδους θα μεγιστοποιήσει την ευκαιρία για την τράπεζα να ρυθμιστεί το ΧΑΣΜΑ καλά εκ των προτέρων προτού να κρυσταλλώσει. Συνεπώς οι τράπεζες πρέπει να χρησιμοποιήσουν τα σύντομα χρονικά πλαίσια για να μετρήσουν τις βραχυπρόθεσμες εκθέσεις και τα πιά μακροχρόνια χρονικά πλαίσια έκτοτε. Προτείνεται ότι οι τράπεζες υπολογίζουν το καθημερινό ΧΑΣΜΑ για επόμενες μια ή δύο εβδομάδες, μηνιαίο χάσμα για επόμενο έξι μήνα ή ένα έτος και τριμηνιαία έκτοτε. Κάνοντας μια εκτίμηση των ροών μετρητών, μετά από την προσοχή

αναγκών πτυχής α) η απαίτηση χρηματοδότησης που προκύπτει από μακριά - οι υποχρεώσεις ισολογισμών πρέπει επίσης να συμπεριληφθούν β) Πολλές ροές μετρητών που συνδέονται με τα διάφορα προϊόντα επηρεάζονται από τα επιτόκια ή τη συμπεριφορά πελατών. Οι τράπεζες πρέπει να λάβουν υπόψη τις συμπεριφοριστικές πτυχές αντί της συμβατικής ωριμότητας. Από αυτή την άποψη η προηγούμενη εμπειρία θα μπορούσε να παρέχει σημαντικές οδηγίες για να κάνει οποιαδήποτε υπόθεση. γ) Μερικές ροές μετρητών μπορούν να είναι εποχιακές ή κυκλικές. Δ) Η διαχείριση πρέπει επίσης να εξετάσει τις αυξήσεις ή τις μειώσεις στη ρευστότητα που πραγματοποιούνται χαρακτηριστικά κατά τη διάρκεια των διάφορων φάσεων ενός οικονομικού κύκλου.

Ενώ οι τράπεζες πρέπει να έχουν τη ρευστότητα αρκετά ικανοποιητική να συναντήσουν τις διακυμάνσεις στα δάνεια και τις καταθέσεις, ως ασφάλεια οι τράπεζες ενός μέτρου πρέπει να διατηρήσουν ένα περιθώριο της υπερβολικής ρευστότητας. Για να εξασφαλίσει ότι αυτό το επίπεδο ρευστότητας διατηρείται, η διαχείριση πρέπει να υπολογίσει τις ανάγκες ρευστότητας σε ποικίλα σενάρια.

Οι τράπεζες αναλογιών και ορίων ρευστότητας μπορούν να χρησιμοποιήσουν ποικίλες αναλογίες για να ποσοτικοποιήσουν τη ρευστότητα. Αυτές οι αναλογίες μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν για να δημιουργήσουν τα όρια για τη διαχείριση ρευστότητας. Εντούτοις, τέτοιες αναλογίες θα ήταν χωρίς νόημα εκτός αν χρησιμοποιούνται τακτικά και ερμηνευμένος λαμβάνοντας υπόψη τους ποιοτικούς παράγοντες. Οι αναλογίες πρέπει πάντα να χρησιμοποιηθούν από κοινού με περισσότερες ποιοτικές πληροφορίες για το δανεισμό της ικανότητας, όπως η πιθανότητα των αυξανόμενων αιτημάτων για τις πρόωρες αποσύρσεις, μειώσεις στις πιστωτικές γραμμές, μειώσεις στο μέγεθος συναλλαγής, ή ο περιορισμός των κεφαλαίων όρου διαθέσιμων στην τράπεζα.

Μέχρι το σημείο που οποιεσδήποτε asset-liability διοικητικές αποφάσεις είναι βασισμένες στις οικονομικές αναλογίες, asset-liability μιας τράπεζας οι διευθυντές πρέπει να καταλάβουν πώς μια αναλογία κατασκευάζεται, η σειρά των εναλλακτικών πληροφοριών που μπορούν να τοποθετηθούν στον αριθμητή ή τον παρονομαστή, και το πεδίο των συμπερασμάτων που μπορούν να προέλθουν από τις αναλογίες. Επειδή η αναλογία συστατικών όπως υπολογίζονται από τις τράπεζες είναι μερικές φορές ασυμβίβαστη, οι αναλογία-βασισμένες στο συγκρίσεις των οργάνων ή ακόμα και οι συγκρίσεις των περιόδων σε ένα ενιαίο όργανο μπορούν να είναι παραπλανητικές.

Αναλογίες και όρια ταμειακών ροών.

Μια από τις σοβαρότερες πηγές κινδύνου ρευστότητας προέρχεται από την αποτυχία μιας τράπεζας 'να κληθεί' ωριμάζοντας ευθύνη. Οι αναλογίες και τα όρια ταμειακών ροών προσπαθούν να μετρήσουν και να ελέγξουν τον όγκο των στοιχείων του παθητικού που ωριμάζουν κατά τη διάρκεια μιας καθορισμένης χρονικής περιόδου. II. Αναλογίες και όρια συγκέντρωσης ευθύνης. Οι αναλογίες και τα όρια συγκέντρωσης ευθύνης βοηθούν να αποτρέψουν μια τράπεζα από τη στήριξη σε πολύ λίγες προμηθευτές ή πηγές χρηματοδότησης. Τα όρια εκφράζονται συνήθως ως είτε ποσοστό των υγρών προτερημάτων είτε απόλυτο ποσό.

Μερικές φορές εκφράζονται πιά έμμεσα ως ποσοστό των καταθέσεων, των αγορασμένων κεφαλαίων, ή των συνολικών στοιχείων του παθητικού III. Άλλες αναλογίες ισολογισμών. Τα συνολικά δάνεια/συνολικές καταθέσεις, τα συνολικά δάνεια/το συνολικό κεφάλαιο δικαιοσύνης, τα δανεισμένα κεφάλαια/τα συνολικά προτερήματα κ.λπ... είναι παραδείγματα των κοινών αναλογιών που χρησιμοποιούνται από τα οικονομικά όργανα για να ελέγξουν το τρέχον και πιθανό επίπεδο χρηματοδότησης.

Τα όρια πρέπει να αναθεωρηθούν περιοδικά και να ρυθμιστούν όταν αλλάζουν οι όροι ή οι ανοχές κινδύνου. Κατά περιορισμό της έκθεσης κινδύνου, ανώτερη τη διαχείριση πρέπει να εξετάσει τη φύση των στρατηγικών της τράπεζας και οι δραστηριότητες, αυτό είναι προηγούμενη απόδοση, το επίπεδο αποδοχών, κεφάλαιο διαθέσιμο για να απορροφήσουν τις πιθανές απώλειες, και η ανοχή του πίνακα για τον κίνδυνο. Η πολυπλοκότητα ισολογισμών θα καθορίσει πόσο και ποιους τύπους ορίων μια τράπεζα πρέπει να πιστοποιήσει πέρα από τους καθημερινούς και μακροπρόθεσμους ορίζοντες. Ενώ τα όρια δεν θα αποτρέψουν μια κρίση ρευστότητας, οι εξαιρέσεις ορίου μπορούν να είναι πρόωροι δείκτες του υπερβολικού κινδύνου ή της ανεπαρκούς διαχείρισης κινδύνου ρευστότητας. Οι εσωτερικοί έλεγχοι προκειμένου να υπάρξει η αποτελεσματική εφαρμογή των πολιτικών και των διαδικασιών, τράπεζες πρέπει να καθιερώσουν τη διαδικασία αναθεώρησης που πρέπει να εξασφαλίσει τη συμμόρφωση των διάφορων διαδικασιών και των ορίων που ορίζονται από την ανώτερη διαχείριση. Ο ανεξάρτητος προσώπων των περιοχών χρηματοδότησης πρέπει να εκτελέσει τέτοιες αναθεωρήσεις τακτικά. μεγαλύτερος και πιο σύνθετος η τράπεζα, ο πιο λεπτομερής πρέπει να είναι η αναθεώρηση. Οι κριτικοί πρέπει να ελέγξουν το επίπεδο κινδύνου ρευστότητας και διοικητικής συμμόρφωσης με τα όρια και τις λειτουργικές διαδικασίες. Οποιαδήποτε εξαίρεση σε αυτή πρέπει να αναφερθεί αμέσως στην ανώτερη διαχείριση/τον πίνακα και οι απαραίτητες ενέργειες πρέπει να ληφθούν.

Ελεγκτικός και εκθέτοντας την ανώτερη διαχείριση εκθέσεων κινδύνου και τον πίνακα, ή μια επιτροπή επ' αυτού, πρέπει να λάβει τις εκθέσεις σχετικά με το επίπεδο και την τάση του κινδύνου ρευστότητας της τράπεζας τουλάχιστον τριμηνιαία. Μια πρόσφατη τάση στον έλεγχο ρευστότητας είναι αυξητική υποβολή έκθεσης, η οποία ελέγχει τη ρευστότητα μέσω μιας σειράς βασικών εκθέσεων ρευστότητας κατά τη διάρκεια των σταθερών περιόδων αλλά των αναστολέων χρηματοδότησης επάνω και η συχνότητα και λεπτομέρεια που περιλαμβάνεται στις εκθέσεις που συντάσσονται κατά τη διάρκεια των περιόδων πίεσης ρευστότητας.

Από αυτές τις εκθέσεις, η ανώτερη διαχείριση και ο πίνακας πρέπει να μάθουν πόσο κίνδυνο ρευστότητας η τράπεζα υποθέτει, εάν η διαχείριση συμμορφώνεται με τα όρια κινδύνου, και εάν οι διοικητικές στρατηγικές είναι σύμφωνες με την εκφρασμένη ανοχή κινδύνου του πίνακα. Η εκλέπτυνση ή η λεπτομέρεια των εκθέσεων πρέπει να είναι ισόμετρα με την πολυπλοκότητα της τράπεζας.

Managing Operational Risk

Ο λειτουργικός κίνδυνος είναι ο κίνδυνος απώλειας ως αποτέλεσμα των ανεπαρκών ή αποτυχημένων εσωτερικών διαδικασιών, των ανθρώπων και του συστήματος ή από τα εξωτερικά γεγονότα. Ο λειτουργικός κίνδυνος συνδέεται με το ανθρώπινο λάθος, τις διακοπές του συστήματος και τις ανεπαρκείς διαδικασίες και τους ελέγχους. Είναι ο κίνδυνος απώλειας που προκύπτει από τη δυνατότητα που ανεπαρκές σύστημα πληροφοριών οι αποτυχίες τεχνολογίας, οι παραβιάσεις στους εσωτερικούς ελέγχους, η απάτη, οι απρόβλεπτες καταστροφές, ή άλλα λειτουργικά προβλήματα μπορούν να οδηγήσουν στις απροσδόκητα απώλειες ή τα προβλήματα φήμης. Ο λειτουργικός κίνδυνος υπάρχει σε όλες τα προϊόντα και τις επιχειρησιακές δραστηριότητες. Οι λειτουργικοί τύποι γεγονότος κινδύνου που έχουν τη δυνατότητα να οδηγήσουν στις σημαντικές απώλειες περιλαμβάνουν την εσωτερική απάτη, την εξωτερική απάτη, τις πρακτικές απασχόλησης και την ασφάλεια εργασιακών χώρων, τους πελάτες, τα προϊόντα και τις επιχειρησιακές πρακτικές, την επιχειρησιακή διάσπαση και τις διακοπές του συστήματος, τη ζημία στα περιουσιακά στοιχεία, και τελικά τη διαχείριση εκτέλεσης, παράδοσης και διαδικασίας. Ο στόχος της λειτουργικής διαχείρισης κινδύνου είναι ο ίδιος όπως κίνδυνοι για της πίστωσης, αγοράς και ρευστότητας που είναι να ανακαλυφθεί η έκταση της οικονομικής έκθεσης κινδύνου οργάνου λειτουργικής για να καταλάβουν ποιες κινήσεις, για να διαθέσει το κεφάλαιο ενάντια σε το και να προσδιορίσει τις τάσεις εσωτερικά και εξωτερικά αυτή θα βοηθούσε το.

Η διαχείριση των συγκεκριμένων λειτουργικών κινδύνων δεν είναι μια νέα πρακτική είναι πάντα σημαντικό για τις τράπεζες να προσπαθήσουν να αποτρέψει την απάτη, να διατηρήσει την ακεραιότητα των εσωτερικών ελέγχων, και να μειώσει τα λάθη στις συναλλαγές επεξεργασμένος, και τα λοιπά. Εντούτοις, τι είναι σχετικά νέος είναι η άποψη της λειτουργικής διαχείρισης κινδύνου ως περιεκτική πρακτική συγκρίσιμη με τη διαχείριση των κινδύνων πίστωσης και αγοράς στις αρχές. Η αποτυχία να γίνει κατανοητός και να ρυθμιστεί ο λειτουργικός κίνδυνος, που είναι παρών σε ουσιαστικά όλες τις τραπεζικές συναλλαγές και τις δραστηριότητες, μπορεί πολύ να αυξήσει την πιθανότητα ότι μερικοί κίνδυνοι θα πάνε παραγνωρισμένοι και ανεξέλεγκτοι.

Λειτουργικές διοικητικές αρχές κινδύνου.

Υπάρχουν 6 θεμελιώδεις αρχές που όλα τα όργανα, ανεξάρτητα από το μέγεθος ή την πολυπλοκότητά τους, πρέπει να εξετάσουν στην προσέγγισή τους στη λειτουργική διαχείριση κινδύνου. α) Η τελευταία υπευθυνότητα για τα λειτουργικά διοικητικά υπόλοιπα κινδύνου με τον πίνακα, και το επίπεδο κινδύνου ότι η οργάνωση δέχεται, μαζί με τη βάση για εκείνους τους κινδύνους, οδηγούνται από την κορυφή κάτω από εκείνους που χρεώνονται με τη γενική ευθύνη για την επιχείρηση. β) Ο πίνακας και η εκτελεστική διαχείριση πρέπει να εξασφαλίσουν ότι υπάρχει ένα αποτελεσματικό, ενσωματωμένο λειτουργικό διοικητικό πλαίσιο κινδύνου. Αυτό πρέπει να ενσωματώσει μια σαφώς καθορισμένη οργανωτική δομή, με τους καθορισμένους ρόλους και τις ευθύνες για όλες τις πτυχές της λειτουργικού διαχείρισης κινδύνου/του ελέγχου και των κατάλληλων εργαλείων που υποστηρίζουν τον προσδιορισμό, την αξιολόγηση, τον έλεγχο και την υποβολή έκθεσης των βασικών κινδύνων. γ) Ο πίνακας και η εκτελεστική διαχείριση πρέπει να αναγνωρίσουν, να καταλάβουν και έχουν καθορίσει όλες τις κατηγορίες λειτουργικού κινδύνου εφαρμόσιμες στο όργανο. Επιπλέον, πρέπει να εξασφαλίσουν ότι το λειτουργικό διοικητικό πλαίσιο κινδύνου τους καλύπτει επαρκώς όλες αυτές τις κατηγορίες λειτουργικού κινδύνου, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που δεν παραχωρούν εύκολα στη μέτρηση. Δ) Οι λειτουργικές πολιτικές και οι διαδικασίες κινδύνου που καθορίζουν σαφώς τον τρόπο με τον οποίο όλες οι πτυχές του λειτουργικού κινδύνου ρυθμίζονται πρέπει να τεκμηριωθούν και επικοινωνηθούν.

Αυτές οι λειτουργικές διοικητικές πολιτικές και διαδικασίες κινδύνου πρέπει να ευθυγραμμιστούν στη γενική επιχειρησιακή στρατηγική και πρέπει να υποστηρίξουν τη συνεχή βελτίωση της διαχείρισης κινδύνου. ε) Όλες οι λειτουργίες επιχειρήσεων και υποστήριξης πρέπει να είναι ένα αναπόσπαστο τμήμα του γενικού λειτουργικού διοικητικού πλαισίου κινδύνου προκειμένου να επιτραπεί το όργανο για να διαχειριστούν αποτελεσματικά τους βασικούς λειτουργικούς κινδύνους που απασχολούν το όργανο. φ) Η διαχείριση γραμμών πρέπει να καθιερώσει τις διαδικασίες για τον προσδιορισμό, την αξιολόγηση, το μετριασμό, τον έλεγχο και την υποβολή έκθεσης των λειτουργικών κινδύνων που είναι κατάλληλοι για τις ανάγκες του οργάνου, εύκολες να εφαρμόσουν, να λειτουργήσουν με συνέπεια κατά τη διάρκεια του χρόνου και να υποστηρίξουν μια οργανωτική άποψη των λειτουργικών κινδύνων και των υλικών αποτυχιών.

Ο πίνακας και η παράλειψη της ανώτερης διαχείρισης

Ο πίνακας και η ανώτερη διαχείριση πρέπει να καθιερώσουν μια επιχειρησιακή φιλοσοφία που τοποθετεί μια υψηλή προτεραιότητα στην αποτελεσματική λειτουργική διαχείριση κινδύνου και την εμμονή στους υγιείς ελέγχους. Ο πίνακας πρέπει να καθιερώσει το όριο ανοχής και τη στρατηγική κατεύθυνση συνόλου σε σχέση με το λειτουργικό κίνδυνο. Μια τέτοια στρατηγική πρέπει να βασιστεί στις απαιτήσεις και την υποχρέωση στους συμμετόχους του οργάνου. Η ανώτερη διαχείριση πρέπει να μετασχηματίσει τη στρατηγική κατεύθυνση που δίνεται από τον πίνακα μέσω της λειτουργικής διοικητικής πολιτικής κινδύνου. Αν και η επιτροπή μπορεί να εξουσιοδοτήσει τη διαχείριση αυτής της διαδικασίας, πρέπει να εξασφαλίσει ότι οι απαιτήσεις της εκτελούνται. Η πολιτική πρέπει να περιλάβει: α) Η στρατηγική που δίνεται από τον πίνακα της τράπεζας. β) Τα συστήματα και οι διαδικασίες διοικητικό πλαίσιο κινδύνου ιδρυμάτων στο αποτελεσματικό λειτουργικό. γ) Η δομή της λειτουργικής διοικητικής λειτουργίας κινδύνου και των ρόλων και ευθύνες των ατόμων σχετικών. Η πολιτική πρέπει να καθιερώσει μια διαδικασία για να εξασφαλίσει ότι οποιαδήποτε νέα ή αλλαγμένη δραστηριότητα, όπως τα νέα προϊόντα ή οι μετατροπές συστημάτων, θα αξιολογηθεί για το λειτουργικό κίνδυνο πριν από να πάει on-line.

Πρέπει να εγκριθεί από τον πίνακα και να τεκμηριωθεί. Η διαχείριση πρέπει να εξασφαλίσει ότι την επικοινωνούν και γίνεται κατανοητή σ' όλο στο όργανο. Η διαχείριση πρέπει επίσης να τοποθετήσει τις κατάλληλες διαδικασίες παρακολούθησης και ελέγχου προκειμένου να υπάρξει η αποτελεσματική εφαρμογή της πολιτικής. Η πολιτική πρέπει να αναθεωρηθεί τακτικά και ενημερωμένος, για να εξασφαλίσει συνεχίζει να απεικονίζει το περιβάλλον μέσα στο οποίο το όργανο αναπτύσσει δραστηριότητες.

Επίσης, εκτός από τον εσωτερικό λογιστικό έλεγχο πρέπει να καθιερωθεί για την αποτελεσματική διαχείριση των λειτουργικών κινδύνων στην τράπεζα. Μια τέτοια λειτουργική ίδρυση θα βοηθούσε τη διαχείριση που καταλαβαίνει και που διαχειρίζεται αποτελεσματικά το λειτουργικό κίνδυνο. Η λειτουργία θα αξιολογούσε, θα έλεγχε και θα εξέθετε τους λειτουργικούς κινδύνους συνολικά και θα εξασφάλιζε ότι η διαχείριση του λειτουργικού κινδύνου στην τράπεζα πραγματοποιείται σύμφωνα με τη στρατηγική και την πολιτική. Για να ολοκληρώσει το στόχο η λειτουργία θα βοηθούσε να καθιερώσει τις πολιτικές και τα πρότυπα και συντονίζει τις διάφορες διοικητικές δραστηριότητες κινδύνου. Εκτός αυτού, πρέπει επίσης να παρέχει τις οδηγίες σχετικά με τα διάφορα διοικητικά εργαλεία κινδύνου, τα όργανα ελέγχου και τα γεγονότα λαβών και να προετοιμάσει τις εκθέσεις για τη διαχείριση και τη BOD.

Οι τράπεζες αξιολόγησης του κινδύνου και προσδιορισμού της ποσότητας πρέπει να προσδιορίσουν και να αξιολογήσουν το λειτουργικό κίνδυνο έμφυτο σε όλα τα υλικά προϊόντα, τις δραστηριότητες, τις διαδικασίες και τα συστήματα και την ευπάθειά της σε αυτούς τους κινδύνους. Οι τράπεζες πρέπει επίσης να εξασφαλίσουν ότι πριν από τα νέα προϊόντα, οι δραστηριότητες, οι διαδικασίες και τα συστήματα εισάγονται ή αναλαμβάνονται, ο λειτουργικός κίνδυνος έμφυτος σε τις υπόκειται στις επαρκείς διαδικασίες αξιολόγησης. Ενώ διάφορες τεχνικές εξελίσσονται, ο λειτουργικών κίνδυνος παραμένει η δυσκολότερη κατηγορία κινδύνου που ποσοτικοποιεί. Εάν είναι εφικτό προς το παρόν να αναμένονται οι τράπεζες για να αναπτύξει τέτοια μέτρα.

Εντούτοις οι τράπεζες θα μπορούσαν συστηματικά να ακολουθήσουν και να καταγράψουν τη συχνότητα, τη δριμύτητα και άλλες πληροφορίες για τα μεμονωμένα γεγονότα απώλειας. Ένα τέτοιο στοιχείο θα μπορούσε να παρέχει σημαντικές πληροφορίες για την αξιολόγηση της έκθεσης της τράπεζας στο λειτουργικό κίνδυνο και η ανάπτυξη μιας πολιτικής για να μετριάσει/ελέγχει εκείνο τον κίνδυνο.

Είναι ωστόσο απαραίτητη η Διαχείριση κινδύνου και μετριασμός της διοικητικής ανάγκης κινδύνων να αξιολογηθεί η επάρκεια των αντίμετρων, και από την άποψη της αποτελεσματικότητάς τους στη μείωση της πιθανότητας ενός δεδομένου λειτουργικού κινδύνου, και της αποτελεσματικότητάς τους στη μείωση του αντίκτυπου εάν εμφανιζόταν. Όπου είναι απαραίτητο, μέτρα πρέπει να ληφθούν για να σχεδιάσουν και να εφαρμόσουν τις οικονομικώς αποδοτικές λύσεις για να μειώσουν το λειτουργικό κίνδυνο για ένα αποδεκτό επίπεδο. Είναι ουσιαστικό ότι η ιδιοκτησία για αυτές τις ενέργειες ορίζεται για να εξασφαλίσει ότι αρχίζουν. Οι διαδικασίες διαχείρισης κινδύνου και εσωτερικού ελέγχου πρέπει να καθιερωθούν από τις επιχειρησιακές μονάδες, αν και η καθοδήγηση από τη λειτουργία κινδύνου μπορεί να απαιτηθεί, για να εξετάσει τους λειτουργικούς κινδύνους. Ενώ η έκταση και η φύση των ελέγχων που υιοθετούνται από κάθε όργανο θα είναι διαφορετική, πολύ συχνά τέτοια μέτρα καλύπτουν τις περιοχές όπως ο κώδικας δεοντολογίας, η μεταβίβαση της αρχής, ο διαχωρισμός των καθηκόντων, η κάλυψη λογιστικού ελέγχου, η συμμόρφωση, ο προγραμματισμός διαδοχής, η υποχρεωτική άδεια, η αποζημίωση προσωπικού, η στρατολόγηση και η κατάρτιση, εξετάζοντας τους πελάτες, το χειρισμό καταγγελίας, την τήρηση αρχείων, το ΠΣΔ, τους φυσικούς ελέγχους, κ.λπ...

Έλεγχος κινδύνου

Μια αποτελεσματική διαδικασία ελέγχου είναι ουσιαστική για επαρκώς να διαχειριστεί το λειτουργικό κίνδυνο. Οι κανονικές δραστηριότητες ελέγχου μπορούν να προσφέρουν το πλεονέκτημα γρήγορα και τις ανεπάρκειες στις πολιτικές, τις διαδικασίες και τις

διαδικασίες για το λειτουργικό κίνδυνο. Αμέσως να ανιχνεύσουν και να εξετάσουν αυτές τις ανεπάρκειες μπορούν ουσιαστικά να μειώσουν την πιθανές συχνότητα ή/και τη δριμύτητα μιας απώλειας. Πρέπει να υπάρξει κανονική υποβολή έκθεσης των σχετικών πληροφοριών στην ανώτερη διαχείριση και το διοικητικό συμβούλιο που υποστηρίζει τη δυναμική διαχείριση του λειτουργικού κινδύνου. Η ανώτερη διαχείριση πρέπει να καθιερώσει ένα πρόγραμμα: α) Να ελέγξει την αξιολόγηση της έκθεσης σε όλους τους τύπους λειτουργικών κινδύνων που αντιμετωπίζονται από το όργανο β) Να αξιολογήσει την ποιότητα και την καταλληλότητα να μετριάσει τις ενέργειες, συμπεριλαμβανομένου του βαθμού στον οποίο οι ευπροσδιόριστοι κίνδυνοι μπορούν να μεταφερθούν έξω από το όργανο και γ) εξασφαλίζει ότι οι επαρκείς έλεγχοι και τα συστήματα είναι σε θέση να προσδιορίσουν και να εξετάσουν τα προβλήματα προτού να γίνουν σημαντικές ανησυχίες. Είναι ουσιαστικό ότι: I) Η ευθύνη για την παρακολούθηση και τον έλεγχο του λειτουργικού κινδύνου πρέπει να ακολουθήσει τον ίδιο τύπο οργανωτικής δομής που έχει υιοθετηθεί για άλλους κινδύνους, συμπεριλαμβανομένου του κινδύνου αγοράς και πίστωσης Ii) Η ανώτερη διαχείριση εξασφαλίζει ότι ένας συμφωνηθείς καθορισμός του λειτουργικού κινδύνου μαζί με έναν μηχανισμό για, και αυτό σχεδιάζεται και εφαρμόζεται και Iii) Αυτός ο μηχανισμός πρέπει να είναι κατάλληλος για την κλίμακα του κινδύνου και της δραστηριότητας που αναλαμβάνονται.

Οι λειτουργικές μετρικές κινδύνου ή οι “βασικοί δείκτες κινδύνου” (KRIs) πρέπει να καθιερωθούν για τους λειτουργικούς κινδύνους για να εξασφαλίσουν την κλιμάκωση των σημαντικών ζητημάτων κινδύνου στα κατάλληλα διοικητικά επίπεδα. Τα KRIs ο ευκολότερα καθιερώνονται κατά τη διάρκεια της φάσης αξιολόγησης του κινδύνου. Οι κανονικές διαδικασίες επανεξέτασης πρέπει να διεξαχθούν από τον εσωτερικό λογιστικό έλεγχο, ή άλλα καταρτισμένα συμβαλλόμενα μέρη, για να αναλύσουν το περιβάλλον ελέγχου και να εξετάσουν την αποτελεσματικότητα των εφαρμοσμένων ελέγχων, με αυτόν τον τρόπο εξασφαλίζοντας επιχειρησιακές διαδικασίες διευθύνεται με έναν ελεγχόμενο τρόπο. Ο κίνδυνος που εκθέτει τη διαχείριση 5.8.1 πρέπει να εξασφαλίζει ότι οι πληροφορίες παραλαμβάνονται από τους κατάλληλους ανθρώπους, εγκαίρως, σε μια μορφή και ένα σχήμα που θα βοηθήσουν στην παρακολούθηση και τον έλεγχο της

επιχείρησης. Η διαδικασία υποβολής εκθέσεων πρέπει να περιλάβει τις πληροφορίες όπως: ο οι κρίσιμοι λειτουργικοί κίνδυνοι που αντιμετωπίζουν, ή ενδεχομένως που αντιμετωπίζουν, το όργανο γεγονός και ζητήματα κινδύνου ο μαζί με τα προοριζόμενα διορθωτικά μέτρα ο η αποτελεσματικότητα των ενεργειών που λαμβάνονται λεπτομέρειες ο των σχεδίων που διατυπώνονται για να εξετάσουν οποιοσδήποτε εκθέσεις όπου απαιτείται τομείς ο της πίεσης όπου η κρυστάλλωση των λειτουργικών κινδύνων είναι επικείμενη και ο η θέση μέτρων που λαμβάνονται για να εξετάσουν το λειτουργικό κίνδυνο.

Αν και ένα πλαίσιο , γραπτό τις πολιτικές και τις διαδικασίες είναι κρίσιμο, πρέπει να ενισχυθεί μέσω ενός ισχυρού πολιτισμού ελέγχου που προωθεί τις υγιείς διοικητικές πρακτικές κινδύνου. Οι τράπεζες πρέπει να έχουν τις πολιτικές, τις διαδικασίες και τις διαδικασίες για να ελέγξουν ή να μετριάσουν τους υλικούς λειτουργικούς κινδύνους. Οι τράπεζες πρέπει να αξιολογήσουν τη δυνατότητα πραγματοποίησης των εναλλακτικών στρατηγικών περιορισμού και ελέγχου κινδύνου και πρέπει να ρυθμίσουν το λειτουργικό σχεδιάγραμμα κινδύνου τους χρησιμοποιώντας τις κατάλληλες στρατηγικές, λαμβάνοντας υπόψη τη γενικά όρεξη και το σχεδιάγραμμα κινδύνου τους. Για να είναι αποτελεσματικές, οι δραστηριότητες ελέγχου πρέπει να είναι ένα αναπόσπαστο τμήμα των κανονικών δραστηριοτήτων μιας τράπεζας. Οι τράπεζες προγραμματισμού πιθανότητας της, στα σχέδια συνοχής πιθανότητας και επιχειρήσεων θέσεων πρέπει να εξασφαλίσουν τη δυνατότητά τους να λειτουργήσουν δεδομένου ότι πηγαίνοντας ανησυχίες και ελαχιστοποιούν τις απώλειες σε περίπτωση αυστηρής επιχειρησιακής διάσπασης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

I. ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΠΕΔΙΟ της ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ 'Millennium Bank'

1. Το παρόν έγγραφο καθορίζει τις κύριες οδηγίες, τις διαδικασίες και αρμοδιότητες για τη χορήγηση, τον έλεγχο και την αποκατάσταση της πίστωσης.
2. Αυτοί οι κανονισμοί ενσωματώνουν τις «πιστωτικές αρχές και τις οδηγίες» της ομάδας.
3. Παρά την προσπάθεια που καταβάλλεται να ενσωματώσει τις τοπικές εποπτικές απαιτήσεις σχετικές με την πίστωση, σε περίπτωση απόκλισης όλες οι σχετικές νομοθετικές/ρυθμιστικές απαιτήσεις έχουν την προτεραιότητα προς το παρόν έγγραφο.
4. Οι κανονισμοί δεν ισχύουν στην πίστωση που χορηγεί, που ελέγχει και περιλαμβάνουν τους κυρίαρχους κινδύνους, τις υπερεθνικές οντότητες και τις τράπεζες, εκτός από όσους αφορά την επέμβαση αυτών των οντοτήτων ως βεβαιότητα ή εγγυητές πιστωτικής συναλλαγής. Η πιστωτική διαδικασία για τις υπερεθνικές οντότητες και τις τράπεζες συγκεντρώνεται σε επίπεδο ομάδας και κυβερνάται από τους «διεθνείς πιστωτικούς κανονισμούς».

II. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΓΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗΣ

1. Το παρόν έγγραφο εγκρίθηκε από το διοικητικό συμβούλιο της τράπεζας Millennium, από την πρόταση του γραφείου κινδύνου
2. Το διοικητικό συμβούλιο των εκπροσώπων τραπεζών της Millennium bank ενέκρινε τις ανάλογες τροποποιήσεις
3. Το παρόν έγγραφο πρέπει να αναθεωρείται, τουλάχιστον, σε ετήσια βάση από την Επιτροπή ελέγχου κινδύνου.

III. ΡΟΛΟΙ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΕΣ

1. Το διοικητικό συμβούλιο της τράπεζας είναι αρμόδιο για την έγκριση των πολιτικών πιστωτικού κινδύνου και την επιτήρηση της αποτελεσματικότητας της διαδικασίας διαχείρισης κινδύνων και ελέγχου

2. Η Επιτροπή ελέγχου κινδύνου είναι αρμόδια για:

α. Την εξέλιξη του κινδύνου και την συμμόρφωση με τα εφαρμόσιμα όρια, πολιτικές, και κανονισμούς, συμπεριλαμβανομένης της συμμόρφωσης με την Millennium bcp

β. Θέτοντας την πιστωτική στρατηγική με τον καθορισμό των ορίων συγκέντρωσης σε ένα επίπεδο χαρτοφυλακίων που λαμβάνει υπόψη το οικονομικό περιβάλλον, η διαχείριση πρέπει να συμφωνεί με την πολιτική ελέγχου και αποκατάστασης

γ. Αναθεωρώντας την εξέλιξη των φερόντων χαρτοφυλακίων πιστωτικού κινδύνου της τράπεζας και της αποτελεσματικότητας των συστημάτων εκτίμησης πιστωτικού κινδύνου που χρησιμοποιούνται στην πιστωτική διαδικασία.

Δ. Αναθεωρώντας τις πολιτικές, και τις διαδικασίες που εφαρμόζονται στη πιστωτικών διαχείριση κινδύνων και ελέγχου της τράπεζας

ε. Εγκρίνοντας, από την αντιπροσωπεία της επιτροπής, τις αλλαγές στο παρόν έγγραφο.

φ. Προώθηση της ανάπτυξης των ανθρώπινων και τεχνολογικών πόρων για τη διαχείριση κινδύνων και τον έλεγχο

3. Το τμήμα διαχείρισης κινδύνου είναι αρμόδιο για τη λειτουργία ελέγχου πιστωτικού κινδύνου της τράπεζας, συμπεριλαμβανομένων των συστημάτων υποστήριξης απόφασης εκτίμησης, προειδοποίησης και πίστωσης που χρησιμοποιούνται στην πιστωτική διαδικασία, τον προσδιορισμό της ποσότητας του πιστωτικού κινδύνου και των απωλειών πιστωτικής εξασθένισης και την αναπροσαρμογή των πολιτικών ελέγχου πιστωτικού κινδύνου της τράπεζας.

4. Οι οργανισμοί πιστωτικής απόφασης είναι αρμόδιοι για να πάρουν τις αποφάσεις σχετικά με τη χορήγηση και την αποκατάσταση της πίστωσης σύμφωνα με τις ειδικότητες, τις αρχές και τις οδηγίες που περιγράφονται στο παρόν έγγραφο.

5. Τα πιστωτικά τμήματα της τράπεζας είναι αρμόδια για την αξιολόγηση του πιστωτικού κινδύνου των πιστωτικών προτάσεων που δημιουργούνται από τα εμπορικά δίκτυα, σύμφωνα με τις απαιτήσεις καθορισμένες στο παρόν έγγραφο, τις καλύτερες πρακτικές των αγορών και την εμπειρία. Το πιστωτικό τμήμα επιχειρησιακών τραπεζικών εργασιών είναι επίσης αρμόδιο για τη συμβολή στον έλεγχο της εξέλιξης πιστωτικής αξίας του πελάτη.

6. Το τμήμα συλλογών είναι αρμόδιο για την πρόωρη σύλλογή και τις περαιτέρω ενέργειες αποκατάστασης σύμφωνα με τις απαιτήσεις που τίθενται στο παρόν έγγραφο, τις καλύτερες πρακτικές των αγορών και την εμπειρία.

7. Τα εμπορικά τμήματα είναι αρμόδια για την αρχική σύνταξη των πιστωτικών εφαρμογών, εξασφαλίζοντας ιδιαίτερα την ισχύ των πληροφοριών, που συμβάλλουν στον έλεγχο της εξέλιξης της απόδοσης των δανείων και των πρόωρων προσπαθειών συλλογής (για τις επιχειρήσεις).

8. Οι εσωτερικοί και εξωτερικοί λογιστικοί έλεγχοι θα αναθεωρήσουν περιοδικά κάθε πτυχή που περιλαμβάνονται στην πιστωτική διαδικασία και τη διαχείριση, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που συνδέονται με τα συστήματα υποστήριξης εκτίμησης και πίστωση-απόφασης, καθώς επίσης και τις μεθοδολογίες και τα συστήματα πιστωτικής αξιολόγησης, τον υπολογισμό οποιασδήποτε εξασθένησης και τη διαχείριση κινδύνων χαρτοφυλακίων.

IV. ΚΥΡΙΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

1. Τα ακόλουθα τμήματα **πελατών** καθορίζονται:

α. Καταναλωτές

β. Υπερεθνικός

γ. Υποεθνικός

δ. Οντότητες δημόσιου τομέα (όλες οι οντότητες που απαριθμούνται Νόμο 1160/26.11.2004)

ε. Τράπεζες

στ. Επιχείρηση - αυτοαπασχολούμενες φυσικά πρόσωπα και επιχειρήσεις

ζ. Άτομα - μη αυτοαπασχολούμενα, άνεργα ή συνταξιούχοι φυσικά πρόσωπα.

Επιπλέον, το **τμήμα πελατών επιχείρησης** υποδιαιρείται ως εξής:

α. Προτέρημα που δανείζει τις ειδικής χρήσης εξασφαλίσεις(οικονομικά προτερήματα)

β. Εξειδικευμένα ειδικής χρήσης εξασφαλίσεις δανεισμού (περιουσιακά στοιχεία)

γ. Εταιρικός - όλες οι επιχειρήσεις που δεν εμπίπτουν στις προηγούμενες κατηγορίες με έναν ετήσιο κύκλο εργασιών μεγαλύτερο από 50 εκατομμύριο ευρώ,

δ. ΜΜΕ εταιρικές(Μικρομεσαίες Επιχειρήσεις) - όλες οι επιχειρήσεις που δεν εμπίπτουν στις προηγούμενες κατηγορίες με έναν ετήσιο κύκλο εργασιών μεταξύ 50 και 1m ΕΥΡΩ,

ε. Μικρή επιχείρηση - όλες οι επιχειρήσεις που δεν εμπίπτουν στις προηγούμενες κατηγορίες με έναν ετήσιο κύκλο εργασιών κάτω από 1m ΕΥΡΩ.

Οι κατηγορίες έκθεσης

Οι ακόλουθες κατηγορίες έκθεσης καθορίζονται εξετάζοντας τον τύπο αποζημίωσης και τη μορφή του δανείου εν λόγω:

Πίνακας 4

α. Λιανικές εκθέσεις

- I. Δανεισμός υποθηκών
- II. Όντας κατάλληλες λιανικές εκθέσεις
- III. Λιανικά αγορασμένα εισπρακτέα
- IV. Άλλες λιανικές εκθέσεις

β. Εταιρικές εκθέσεις

- I. Εξειδικευμένος δανεισμός
 1. Χρηματοδότηση προγράμματος
 2. Χρηματοδότηση αντικειμένου
 3. Χρηματοδότηση προϊόντων
 4. Εισόδημα-παραγωγή της ακίνητης περιουσίας
 5. Υψηλή ακίνητη περιουσία αστάθειας
- II. Εταιρικά αγορασμένα εισπρακτέα
- III. Άλλες εταιρικές εκθέσεις

γ. Κυρίαρχες εκθέσεις - οποιαδήποτε πιστωτική έκθεση σε στις κυρίαρχες και υπερεθνικές ή υποεθνικές οντότητες που καλύπτουν τις απαιτήσεις να υπάρξει ένας παράγοντας στάθμισης 0% στην τυποποιημένη προσέγγιση της νέας συμφωνίας της Βασιλείας

Δ. Εκθέσεις οργάνου - οποιαδήποτε πιστωτική έκθεση στις τράπεζες, οντότητες δημόσιου τομέα και στις κυρίαρχες, υπερεθνικές, υποεθνικές οντότητες που δεν εμπίπτουν στις κυρίαρχες εκθέσεις

ε. Εκθέσεις δικαιοσύνης

φ. Εκθέσεις χρεογράφησης

Οικονομικές ομάδες

1. Μια οντότητα θεωρείται μέλος μιας οικονομικής ομάδας όταν:

- α. Είναι επιχείρηση για την οποία μια άλλη οντότητα (ή διαφορετικές οντότητες που ανήκουν στην ίδια οικονομική ομάδα) έχει τις άμεσες ή έμμεσες εταιρικές συμμετοχές μεγαλύτερες από 50%
- β. Είναι επιχείρηση για την οποία μια άλλη οντότητα (ή διαφορετικές επιχειρήσεις που ανήκουν στην ίδια οικονομική ομάδα) έχει τις άμεσες ή έμμεσες εταιρικές συμμετοχές ίσες με ή μεγαλύτερο από 20% και τον αποτελεσματικό έλεγχο της διαχείρισης (τα σημάδια του αποτελεσματικού ελέγχου μιας οντότητας μπορούν να περιλάβουν: τη δυνατότητα να διοριστούν οι εταιρικοί ανώτεροι υπάλληλοι ή να επηρεαστεί η διαχείριση αποφασιστικά σε εκείνη την οντότητα ή την έκδοση των προσωπικών/εταιρικών εγγυήσεων εξ ονόματος της οντότητας)
- γ. Άτομο ή ομάδα ατόμων με μια εταιρική συμμετοχή που υπερβαίνει 50% ή τον αποτελεσματικό έλεγχο της διαχείρισης οποιοσδήποτε από τις επιχειρήσεις της οικονομικής ομάδας
- Δ. Περιπτώσεις στις οποίες, παρά το γεγονός ότι τα ποσοστά εταιρικής συμμετοχής που καθιερώνονται στο α), το β) και το γ) δεν ακολουθούνται, υπάρχει αποτελεσματικός έλεγχος της επιχείρησης
- ε. Περιπτώσεις υπάρχει μια ρυθμιστική απαίτηση να θεωρήσει ως οικονομική ομάδα

2. Όταν σύμφωνα με τα καθιερωμένα κριτήρια μια επιχείρηση μπόρεσε να ταξινομηθεί σε περισσότερες από μια οικονομικές ομάδες, η επιχείρηση πρέπει να θεωρηθεί ως μέλος της οικονομικής ομάδας με τη μεγαλύτερη εταιρική συμμετοχή.

3. Για την ανάλυση, οι σκοποί χορήγησης και ανάκαμψης οικονομικές ομάδες εξετάζονται στην τράπεζα ως ενσωματωμένες ομάδες κινδύνου.

4. Το πιστωτικό τμήμα επιχειρησιακών τραπεζικών εργασιών είναι αρμόδιο για το σχηματισμό, την αλλαγή ή την πιθανή αποβολή των οικονομικών ομάδων να εξασφαλίσει την ποιότητα των πληροφοριών. Τα εμπορικά δίκτυα έχουν την ευθύνη να παρέχουν τις επαρκείς πληροφορίες

5. Σε περιπτώσεις ότι δεν είναι σαφές εάν μια επιχείρηση εκπληρώνει τα κριτήρια για τη συμπερίληψη σε μια οικονομική ομάδα, η τελική απόφαση γίνεται από το αντίστοιχο επίπεδο πιστωτικής απόφασης.

Θέση των πιστωτικών συναλλαγών

Οι θέσεις μιας πιστωτικής συναλλαγής που εξετάζονται είναι οι εξής :

1. **Εκτέλεση** - μια συναλλαγή στην οποία οι συμβατικοί όροι συμφώνησαν με την αποζημίωση συναντιέται, ιδιαίτερα όσον αφορά την επιστροφή του προι4σταμένου και την πληρωμή τόκου
2. **Past-Due** - μια συναλλαγή στην οποία οι συμφωνηθέντες συμβατικοί όροι δεν έχουν ικανοποιηθεί για 7 ημέρες ή περισσότερο
3. **Securitized** - μια συναλλαγή που κάνει μέρος του χαρτοφυλακίου αναφοράς μιας πιστωτικής χρεογραφοποίησης
4. **Αναδομημένος** - μια συναλλαγή που αντικαθιστά ενός ή περισσότερων μη-που εκτελούν τις πιστωτικές συναλλαγές, πληρώνοντας τους μακριά, που καθιερώνουν ένα νέο σχέδιο επιστροφής, νέους όρους πληρωμής ενδιαφέροντος ή/και την αύξηση των εγγυήσεων και της επιβοηθητικής εγγύησης
5. **Written-off - past-due** δάνεια η των οποίων λογιστική αξία είναι μηδέν

Εκτέλεση
Past-Due
Securitized -
Αναδομημένος
Written-off - past-due

ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Α. Δομή πιστωτικής απόφασης Ανάλογα με τον τύπο πελάτη και τον τύπο της συγκεκριμένης συναλλαγής υπό αξιολόγηση, η πιστωτική ανάλυση αναλαμβάνεται από τις ικανές μονάδες πιστωτικής ανάλυσης και οι οντότητες απόφασης καθορίζονται αναλόγως

1. Πίστωση επιχειρησιακών τραπεζικών εργασιών

α. Οι πελάτες επιχείρησης ή οι οικονομικές ομάδες διαχειρίζονται από τα δίκτυα εταιρικών και επιχειρησιακών τραπεζικών εργασιών

β. Εξειδικευμένες δανείζοντας συναλλαγές

γ. Οι πελάτες επιχείρησης μικροϋπολογιστών διαχειρίζονται από τα λιανικά δίκτυα

Δ. Τα άτομα και οι επιχειρήσεις συνδέονται με τους πελάτες διοικούμενους από το ιδιωτικό τραπεζικό δίκτυο. Η πίστωση σχετική με τα ενυπόθηκα δάνεια, δάνεια ανάπτυξης εμπορικών ιδιοκτησιών (προϊόν υπεύθυνων για την ανάπτυξη) αναλύεται από το τμήμα τραπεζικής πίστωσης υποθηκών.

2. Καταναλωτική πίστη

Οι μεμονωμένοι πελάτες διαχειρίζονται από τα λιανικά τραπεζικά δίκτυα ή τους πελάτες που ζητούν την πίστωση μέσω των εξωτερικών καναλιών για τα συγκεκριμένα προϊόντα:

α. Καταναλωτικά δάνεια β. Πιστωτικές κάρτες (αποκλείοντας τις επιχειρησιακές πιστωτικές κάρτες) γ. Ανοιχτής Πίστωσης Δάνεια Δ. Επιχειρηματικά δάνεια

3. Τραπεζική πίστωση υποθηκών

α. Στεγαστικά ενυπόθηκα δάνεια: Μεμονωμένοι πελάτες (συμπεριλαμβανομένων των προσωπικών επιχειρήσεων - επιχειρηματίες) που ζητούν ένα στεγαστικό ενυπόθηκο δάνειο β. Υπεύθυνοι για την ανάπτυξη: Δάνεια στους μεμονωμένους πελάτες ή επιχειρήσεις σχετικές με την ανάπτυξη/την απόκτηση της εμπορικής ή προσημειωμένης ιδιοκτησίας που πωλεί.

B. Δομή πιστωτικής αποκατάστασης Οι πρόωρες προσπάθειες συλλογών σχετικές με τις ΜΜΕ και εταιρικοί πελάτες εκτελούνται από τα εμπορικά δίκτυα (επιχειρησιακές τραπεζικές εργασίες, πρακτόρευση και εταιρικός) όλες οι άλλες συλλογές και προσπάθειες αποκατάστασης συγκεντρώνονται στο τμήμα συλλογών.

Γ. Οργανισμοί πιστωτικής απόφασης

1. Σύνθεση των οργανισμών πιστωτικής απόφασης :

- Πιστωτική Επιτροπή (εγκάρσια στην τράπεζα). Η σύνθεση της πιστωτικής Επιτροπής είναι η ακόλουθη: CEO και το αρμόδιο πρόσωπο διαχειριστικής επιτροπής για: Εταιρικός Επιχειρησιακές τραπεζικές εργασίες Διαχείριση κινδύνων επιχειρησιακών τραπεζικών εργασιών
- Το διοικητικό μέλος Συμβουλίου αρμόδιο για τη μονάδα επιχειρησιακής πίστωσης και το διευθυντή επιχειρησιακής πίστωσης.
- Το στέλεχος επιχειρησιακής πίστωσης και ένας ανώτερος πιστωτικός ανώτερος υπάλληλος
- Ένας ανώτερος πιστωτικός ανώτερος υπάλληλος και ένας πιστωτικός αναλυτής

2. Πίστωση καταναλωτικών τραπεζικών εργασιών:

- Το διοικητικό μέλος Συμβουλίου αρμόδιο για τη λιανική πίστωση και τον επικεφαλής της λιανικής πίστωσης (εμπορικές και περιοχές πιστωτικές απόφασης)
- Επικεφαλής της λιανικής πίστωσης (εμπορικές και περιοχές πιστωτικές απόφασης) και του λιανικού πιστωτικού επόπτη
- Λιανικός πιστωτικός επόπτης και ένας πιστωτικός ανώτερος υπάλληλος
- Το διοικητικό μέλος Συμβουλίου αρμόδιο για τις υποθήκες και ο επικεφαλής των υποθηκών (εμπορικές και περιοχές πιστωτικές απόφασης)
- Επικεφαλής των υποθηκών (εμπορικές και περιοχές πιστωτικές απόφασης) και του πιστωτικού διευθυντή υποθηκών
- Πιστωτικός διευθυντής υποθηκών και ένας πιστωτικός ανώτερος υπάλληλος
- Διοικητικό μέλος Συμβουλίου αρμόδιο για τις συλλογές και τον επικεφαλής του τμήματος συλλογών και επικεφαλής της πίστωσης επιχειρησιακών τραπεζικών εργασιών

3. Ειδικότητες των οργανισμών πιστωτικής απόφασης:

1. Πίστωση επιχειρησιακών τραπεζικών εργασιών
2. Αποφάσεις πιστωτικού ορίου Επίπεδα
3. Τραπεζική πίστωση υποθηκών
4. Οι οργανισμοί πιστωτικής απόφασης αρμόδιοι για τη χορήγηση της νέας πίστωσης, ανανέωση των υπαρχόντων ορίων, που εγκρίνουν τις εξαιρετικές συναλλαγές έχουν την ικανότητα και τη συγκεκριμένη ευθύνη στην πολιτική ελέγχου και αποκατάστασης
5. α. Τα πιστωτικά όρια είναι ποσά που τοποθετούνται στη διάθεση ενός πελάτη ή μιας οικονομικής ομάδας που χρησιμοποιείται κατά τη διάρκεια μιας δεδομένης περιόδου, στο πλαίσιο των εγκεκριμένων όρων. β. Όταν συμβάλλονται, τα όρια παίρνουν τις πιστωτικές γραμμές ονόματος. γ. Τα πιστωτικά όρια πρέπει να οριστούν σε γενική βάση, με τη μορφή της πίστωσης: άμεση χρηματοδότηση (γραμμές ή μεσοπρόθεσμα/μακροπρόθεσμα δάνεια), επιστολές της εγγύησης, επιστολές της πίστωσης, της έκθεσης τακτοποίησης (π.χ. εξαργύρωση επιταγών, μεταφορές) και των εκθέσεων διαδικασιών των αγορών. Δ. Η μέγιστη ισχύς των πιστωτικών ορίων είναι ένα έτος μετά από την έγκρισή τους, αν και ο όρος μπορεί να μειωθεί με την απόφαση του αντίστοιχου σώματος πιστωτικής απόφασης. ε. Οι προτάσεις ανανέωσης πιστωτικού ορίου πρέπει να υποβληθούν από τα εμπορικά δίκτυα στο πιστωτικό τμήμα τουλάχιστον 30 ημέρες μπροστά από την ημερομηνία ισχύος τους. 4. Εξαιρετικές συναλλαγές Υπάρχουν περιπτώσεις όταν ένας πελάτης παρουσιάζει ένα αίτημα που είναι πέρα από τις εγκεκριμένους πιστωτικές γραμμές και τους όρους της συνεργασίας. Τα αντίστοιχα επίπεδα απόφασης που ενέκριναν αρχικά τα υπάρχοντα πιστωτικά όρια είναι σε γενικές γραμμές αυτά που εγκρίνονται για να αποφασίσουν για τις αλλαγές των αρχικών όρων ή άλλων εξαιρετικών αιτημάτων.

4.Εργασία των οργανισμών πιστωτικής απόφασης

- Οι πιστωτικές αποφάσεις πρέπει να είναι ομόφωνες σε περίπτωση διαφωνίας οποιαδήποτε από τα μέλη ενός επιπέδου πιστωτικής απόφασης η περίπτωση πρέπει να οριστεί σε μέλος σε υψηλότερο κλιμάκιο. Σαν εξαίρεση αυτού του κανόνα, και προκειμένου να διευκολυνθεί η κανονική ροή πιστωτικής απόφασης, μια εναλλαγή μπορεί να διοριστεί στην περίπτωση που ο υπεύθυνος μιας πιστωτικής απόφασης είναι μη διαθέσιμο. Η εκτίμηση πελατών, επίπεδο προστασίας, κίνδυνος που ρυθμίζεται πρέπει να εξεταστεί με έναν αποδεικτικό τρόπο. Σε περιπτώσεις εφαρμογής τα scorecards ότι η συγκεκριμένη περικοπή-offs-περικοπή είναι καθορισμένο θετικό αγνοεί επιτρέπονται μόνο από το επίπεδο επάνω από αυτό που θα είχε κανονικά την ικανότητα για την απόφαση (σύμφωνα με τον κίνδυνο της συναλλαγής και ποσού). Μια πιστωτική απόφαση οριστικοποιείται με την αξιολόγηση του ικανού επιπέδου έγκρισης (ανάλογα με την έκθεση, το επίπεδο κινδύνου). Εντούτοις η διαδικασία απόφασης θα θεωρηθεί μόνο ως πλήρης όταν καταχωρούνται οι απόψεις σχετικά με όλα τα προηγούμενα επίπεδα έγκρισης. Η εμπορική περιοχή πρέπει να ενημερωθεί για την άρνηση ή την έγκριση με τους περιορισμούς οποιασδήποτε πιστωτικής πρότασης. Ο διευθυντής περιοχής, που έχει την έγκριση του μέλους Συμβουλίου Mgt που διευθύνει τη συγκεκριμένη εμπορική περιοχή, έχει το δικαίωμα να ασκήσει έφεση ενάντια στην απόφαση σε ένα πιο υψηλό επίπεδο έγκρισης υπό τον όρο ότι η απόφαση δεν λήφθηκε από το πιο υψηλό επίπεδο έγκρισης Μια πιστωτική πρόταση δεν μπορεί να απευθυνθεί δύο φορές.

5.Παρουσίαση των πιστωτικών εφαρμογών

- Οι πιστωτικές εφαρμογές πρέπει να είναι αιτιολογημένες κατάλληλα και να περιλάβουν τα στοιχεία απαραίτητα στο χαρακτηρισμό τους, ιδιαίτερα: α. λεπτομέρειες των μερών ενδιαφερόμενων, του σκοπού και του τύπου πίστωσης β. το ποσό ή το όριο, ο όρος και το σχέδιο επιστροφής, όπως είναι εφαρμόσιμο

γ. Σχετικά όργανα κίνδυνος-μετριάσμου και άλλοι όροι κατάλληλοι για τον τύπο πίστωσης και πελάτη.

- Στην περίπτωση των εφαρμογών σχετικών με τις επιχειρήσεις ατόμων χωρίς ισολογισμό, οι πληροφορίες εισοδηματικής δήλωσης πρέπει να παρασχεθούν για τα προτερήματα/εισόδημα των συμμετεχόντων στις πιστωτικές συναλλαγές. Αυτές οι πληροφορίες είναι επίσης υποχρεωτικές όταν λαμβάνεται μια προσωπική εγγύηση. Αυτή η υποχρέωση θα μπορούσε να διευκολυνθεί στην περίπτωση της χρησιμοποίησης πιστωτικών διαδικασιών
- Στην περίπτωση των εφαρμογών σχετικών με τις επιχειρήσεις ατόμων που είναι υποχρεωμένες για να παραγάγουν έναν ισολογισμό, που λογαριάζει τις πληροφορίες πρέπει να ενημερωθεί τουλάχιστον: α. μέχρι τις 30 Ιουνίου του τρέχοντος έτους (έτος ν), β. μετά από τις 30 Ιουνίου, ισολογισμός του έτους ν-1. Σε περιπτώσεις επιχειρήσεων που ανήκουν σε μια παγιώνοντας επιχείρηση, οι αντίστοιχες πληροφορίες ισολογισμών παγίωσης. Τα ερωτηματολόγια που απαιτούνται ποιοτικά για την εκτίμηση της επιχείρησης. Στην περίπτωση των ατόμων το χρέος στην εισοδηματική σχέση πρέπει να αναλυθεί και το σύνολο ορίων εσωτερικά ή από τη Τράπεζα της Ελλάδος πρέπει να εφαρμοστεί άμεσα και αμετάκλητα. Οι εξειδικευμένες δανείζοντας συναλλαγές πρέπει να υποστηριχθούν με τη λεπτομερή ανάλυση που απαιτείται για τέτοια πίστωση και τη δικαιολογημένη ταξινόμηση στις κατηγορίες κινδύνου σύμφωνα με τη Βασιλεία ΙΙ (παράρτημα 20)

6. Διαδικασία εκτίμησης πελατών

- Η διαδικασία εκτίμησης αρχίζει με τη συγκέντρωση του πελάτη και σχετικών με των την εφαρμογή πληροφοριών που είναι απαραίτητες για τον υπολογισμό της εκτίμησης πελατών. Για κάθε τμήμα πελατών το κατάλληλες πρότυπο εκτίμησης/η διαδικασία εκτίμησης πρέπει να εφαρμοστεί όπως περιγράφεται στο παράρτημα Μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις η πίστωση θα χορηγηθεί στους

πελάτες χωρίς μια εκτίμηση. Όλες οι εκτιμήσεις πρέπει να ανανεωθούν τουλάχιστον ετησίως. Ο βαθμός κινδύνου κυρίαρχης, μιας υπερεθνικής, και αποζημίωσης τραπεζών πρέπει να οριστεί βάσει των εκτιμήσεων που απονέμονται από μια αναγνωρισμένη εκτιμώντας αντιπροσωπεία και στην αντίστοιχη ισοδυναμία στην κύρια κλίμακα υπό τους όρους που καθορίζονται στο παράρτημα 18. Εάν έχει οι προαναφερθείσες αποζημιώσεις περισσότερες από μια ταξινομήσεις που απονέμονται από τις αναγνωρισμένες εκτιμώντας αντιπροσωπείες η εκτίμηση που αντιστοιχεί στο δεύτερο καλύτερο κίνδυνο θα ληφθεί υπόψη πάντα. Η προκύπτουσα εκτίμηση πρέπει να ελεγχθεί από το διευθυντή ή την εναλλαγή επιχειρησιακής πίστωσης και να παρεμβληθεί στο σύστημα ως χειρωνακτική συμπεριφοριστική συμπληρωματική προμήθεια με μια ημερομηνία λήξης που τίθεται σε 1 έτος 5. Για τις οντότητες που ανήκουν στον κρατικό δημόσιο τομέα και την τοπική κυβέρνηση, ο ακόλουθος οργανισμός που χορηγεί, πολιτική ελέγχου και αποκατάστασης οι κανόνες θα παρατηρηθούν στην ανάθεση του βαθμού κινδύνου: α. υπουργεία, άλλες οντότητες που περιλαμβάνονται στο δημόσιο διοικητικό τομέα, δημόσιες ιδρύματα και δημόσια εταιρείες. Οι επιχειρήσεις τουλάχιστον 75% των οποίων το μετοχικού κεφαλαίου ανήκει στο κράτος ή/και τους δήμους (πρόταση ιδιοκτησίας) - διακινδυνεύουν το βαθμό «3». Σε περιπτώσεις στις οποίες η εταιρική συμμετοχή είναι λιγότερο από 75% αλλά μεγαλύτερος από 50% .Η προκύπτουσα εκτίμηση πρέπει να ελεγχθεί από το διευθυντή ή την εναλλαγή επιχειρησιακής πίστωσης και να παρεμβληθεί στο σύστημα ως χειρωνακτική συμπεριφοριστική συμπληρωματική προμήθεια με μια ημερομηνία λήξης που τίθεται σε 1 έτος, 6. Οι βαθμοί κινδύνου ειδικής χρήσης οχημάτων που δημιουργούνται ειδικά για να υποστηρίξουν τις εξειδικευμένες δανείζοντας συναλλαγές ορίζονται σε δύο βήματα. Πρώτα η κατάλληλη κατηγοριοποίηση στη Βασιλεία ΙΙ κατηγορίες κινδύνου που περιγράφονται στο παράρτημα 19 αναλαμβάνεται σύμφωνα με τα κριτήρια που περιγράφονται στη Βασιλεία ΙΙ τη συμφωνία. Αφετέρου η εσωτερική εκτίμηση υπολογίζεται όπως περιγράφεται στο παράρτημα 20.

Η προκύπτουσα εκτίμηση πρέπει να ελεγχθεί από το διευθυντή ή την εναλλαγή επιχειρησιακής πίστωσης και να παρεμβληθεί στο σύστημα ως χειρωνακτική συμπεριφοριστική συμπληρωματική προμήθεια με μια ημερομηνία λήξης που τίθεται σε 1 έτος. 7. Η ταξινόμηση κινδύνου θα αναληφθεί για όλα τα μέλη μιας οικονομικής ομάδας συγχρόνως και, εάν οι παγιωμένοι απολογισμοί υπάρξουν, ένας βαθμός κινδύνου θα οριστεί επίσης στην οικονομική ομάδα. Όταν ένας παγιωμένος ισολογισμός υπάρχει, ο βαθμός κινδύνου θα οριστεί λαμβάνοντας υπόψη τις εσωτερικές εκτιμήσεις των μεμονωμένων επιχειρήσεων που ζυγίζονται από το αντίστοιχο μέγεθος προτερημάτων τους. Η προκύπτουσα εκτίμηση πρέπει να ελεγχθεί από το διευθυντή ή την εναλλαγή επιχειρησιακής πίστωσης και να παρεμβληθεί στο σύστημα ως χειρωνακτική συμπεριφοριστική συμπληρωματική προμήθεια με μια ημερομηνία λήξης που τίθεται σε 1 έτος. 9. Οποιαδήποτε χειρωνακτική συμπληρωματική προμήθεια των συμπεριφοριστικών, διαδικαστικών εκτιμήσεων από αυτές που περιγράφονται ανωτέρω είναι απαγορευμένη.

7. Πιστωτική χορήγηση

- Η πιστωτική ανάλυση και η απόφαση πρέπει να κτιστούν βάσει των διαφορετικών τμημάτων πελατών
- Οι πιστωτικές αποφάσεις πρέπει να ληφθούν από τα αρμόδια όργανα πιστωτικής απόφασης της τράπεζας που λειτουργεί όπως περιγράφονται στο παρόν έγγραφο
- Ο διαχωρισμός των καθηκόντων μεταξύ της αρχικής σύνταξης, της ανάλυσης και της απόφασης και της πίστωσης είναι απαραίτητος, ώστε η διοίκηση να εξασφαλιστεί σε όλες τις περιπτώσεις
- Σε οποιαδήποτε χορήγηση της πίστωσης τα λογικά μέτρα θα ληφθούν έτσι για να εξασφαλίσουν τον προσδιορισμό οποιωνδήποτε σημαδιών που οδηγούν στον περιορισμό της πίστωσης που περιγράφεται στο παράρτημα 11

8. Πιστωτικός έλεγχος

- Ο γενικός στόχος της διαδικασίας πιστωτικού ελέγχου είναι έγκαιρη ανίχνευση των σημάδιών της επιδείνωσης της πιστωτικής αξίας των πελατών και της αναζήτησης των μέτρων κατάλληλων να μεγιστοποιήσουν τα αποτελέσματα αποκατάστασης και να ελαχιστοποιήσουν τις απαιτήσεις πιστωτικών παροχών.
- Ο πιστωτικός έλεγχος πρέπει να λάβει υπόψη α. Απόδοση συναλλαγών πελάτη β. Ποιοτικά σημάδια της εξασθένησης που προέρχονται από τις εμπορικές περιοχές ή τις εξειδικευμένες μονάδες πιστωτικού ελέγχου (π.χ. ισχυρές καταχωρήσεις Γραφείων Πίστης, ακάλυπτες επιταγές του πελάτη, υποτίμηση της επιβοηθητικής εγγύησης που κρατιέται, επιταγές που κρατιούνται όπως παράλληλες υπό μορφή εισπρακτέων) γ. Σήματα που προέρχονται από το αυτοματοποιημένο σύστημα έγκαιρης προειδοποίησης
- Οι διαδικαστικές εκτιμήσεις θα οριστούν όπως περιγράφονται στο παράρτημα 5.
- Για κάθε ένα από τα σήματα έγκαιρης προειδοποίησης που προέρχονται είτε από το αυτοματοποιημένο σύστημα έγκαιρης προειδοποίησης είτε βασισμένος στα ποιοτικά σημάδια ένα σχέδιο δράσης πρέπει να προκαθοριστεί όταν πιθανά είτε να αποφασιστεί σε εκείνο το σημείο από το αρμόδιο όργανο πιστωτικής απόφασης.

9. Πιστωτική αποκατάσταση

- Για να μεγιστοποιήσει την αποτελεσματικότητα της πιστωτικής αποκατάστασης ο χρόνος και οι όροι για να μεταφέρουν κάθε τύπο μη-εκτέλεσης της πίστωσης από τις εμπορικές περιοχές στις εξειδικευμένες μονάδες πιστωτικής αποκατάστασης ορίζονται ως επόμενοι: α. Άτομα και επιχειρήσεις μικροϋπολογιστών: Από τη 1^η ημέρα της εγκληματικότητας ορίζεται στο τμήμα συλλογών. β. ΜΜΕ και εταιρικός: Οι πελάτες πρέπει να διοριστούν στο τμήμα συλλογών σε οποιοδήποτε από τους ακόλουθους όρους: I. Ανάθεση της διαδικαστικής εκτίμησης II. Γνώση ύπαρξης των ισχυρών καταχωρήσεων Γραφείων Πίστης (δηλ. δημοπρασία/κατάσχεση/επιβεβλημένη προ-ειδοποίηση)

III. Χαρακτηρισμένη υποτίμηση των εισπρακτέων που κρατιούνται (έλλειψη κάλυψης τουλάχιστον 20% που συγκρίνεται με τους όρους εγκεκριμένους ή σε περίπτωση οποιασδήποτε σχετικής νομικής δράσης) IV. Επάνω στην πρόταση της περιοχής επιχειρησιακής πίστωσης επάνω στον προσδιορισμό των σημαδιών που δείχνουν τη σημαντική επιδείνωση της πιστωτικής αξίας του πελάτη. V. Εμπορική πρόταση περιοχής για την εκκαθάριση που αποφασίζεται από το επίπεδο 1 απόφασης αποκατάστασης επιχειρησιακής πίστωσης.

- Αγνοεί στην ανάθεση των πελατών στις μονάδες αποκατάστασης υπό αυτούς τους όρους μπορεί να προταθεί από το αντίστοιχο εμπορικό δίκτυο για την έγκριση από το επίπεδο 2 απόφασης πιστωτικής αποκατάστασης.
- Μετά από την ανάθεση του πελάτη στο τμήμα συλλογών το τελευταίο είναι αρμόδιο για τη διαχείριση της σχέσης με τον πελάτη, καθορίζοντας την κατάλληλη στρατηγική πιστωτικής αποκατάστασης ανά πελάτη - κατά προτίμηση σύμφωνα με τα προκαθορισμένα σχέδια δράσης, μεταφέροντας τις περιπτώσεις στους εξωτερικούς συνεταιίρους και εξακολουθώντας σε οποιαδήποτε μέτρα που λαμβάνονται από τους.
- Το τμήμα συλλογών είναι επίσης αρμόδιο από αυτό το σημείο για να διατηρήσει και μετά όλες τις πληροφορίες σχετικές με την αποκατάσταση τουλάχιστον στο επίπεδο λεπτομέρειας που απαιτείται για λόγους ελέγχου ρυθμιστικού και πιστωτικού κινδύνου.
- Σε κάθε στάδιο της αποκατάστασης της πίστωσης στους πελάτες επιχείρησης, οι πληροφορίες πρέπει να αρθρωθούν μεταξύ του τμήματος συλλογών και της εμπορικής περιοχής. Η εμπορική περιοχή αφ' ενός είναι αρμόδια για να παρέχει τις ποιοτικές πληροφορίες που να έχουν πρόσβαση (δηλ. προβληματική λειτουργία, απεργίες, αποτυχία να πληρωθούν στους μισθούς άλλες πληροφορίες που προέρχονται από την αγορά).

- Οι νομικές διαδικασίες πρέπει να αρχίσουν επάνω στην πρόταση του τμήματος συλλογών και της απόφασης του αντίστοιχου επιπέδου απόφασης πιστωτικής αποκατάστασης, απευθυνόμενος στη μεγιστοποίηση των προσδοκιών αποκατάστασης.
- Σε γενικές γραμμές οι νομικές διαδικασίες πρέπει να αρχίσουν τουλάχιστον στις ακόλουθες περιπτώσεις: I. Τη 180η ημέρα της εγκληματικότητας II. Σε περιπτώσεις ότι η αποκατάσταση χωρίς νομικές ενέργειες είναι ιδιαίτερα απίθανη (π.χ. θάνατος, πτώχευση) III. Γνώση ύπαρξης των ισχυρών καταχωρήσεων Γραφείων Πίστης (δηλ. δημοπρασία/κατάσχεση/επιβεβλημένη προ-ειδοποίηση) IV. Χαρακτηρισμένη υποτίμηση των εισπρακτέων που κρατιούνται (έλλειψη κάλυψης τουλάχιστον 40% που συγκρίνεται με τους όρους εγκεκριμένους ή σε περίπτωση οποιασδήποτε σχετικής νομικής δράσης)
- Η αναδόμηση μπορεί μόνο να πραγματοποιηθεί υπό μορφή συναλλαγής που αντικαθιστά έναν ή περισσότερους που εκτελούν τις πιστωτικές συναλλαγές, πληρώνοντας τους, που καθιερώνουν ένα νέο σχέδιο επιστροφής, νέους όρους πληρωμής ενδιαφέροντος ή/και την αύξηση των εγγυήσεων και της επιβοηθητικής εγγύησης.
- Η αντιπροσώπευση πράξεων αναδιάταξης στα συστήματα πρέπει να καλύπτει όλες τις απαιτήσεις για τις κύριες απαιτήσεις, τον υπολογισμό εξασθένησης και άλλους εσωτερικούς και εξωτερικούς λόγους κανονισμών.
- Οι πελάτες με μια πράξη αναδιάταξης ή διακανονισμού πρέπει να διατηρήσουν τη διαδικαστική εκτίμησή τους. Μόνο μετά από τη μετάβαση της περιόδου δέσμευσης (12 μήνες), κατά τη διάρκεια της οποίας πρέπει να παραμείνουν τρέχοντες, οι διαδικαστικές εκτιμήσεις καταργούνται.

- Το τμήμα συλλογών είναι η μονάδα αρμόδια για την υποβολή των αναδιαρθρωτικών προτάσεων για την απόφαση από το κατάλληλο επίπεδο απόφασης πιστωτικής αποκατάστασης.
- Οι αντίστοιχες προτάσεις πρέπει σε ένα ελάχιστο να περιγράφουν τα εξής: α. Η παρούσα κατάσταση των προσπαθειών αποκατάστασης και των λόγων που κάνουν την αναδόμηση τη βέλτιστη στρατηγική πιστωτικής αποκατάστασης στη συγκεκριμένη περίπτωση β. Οι όροι του νέου προγράμματος επιστροφής συμπεριλαμβανομένου: I. Η απώλεια του κεφαλαίου, του τόκου, των αμοιβών ή των δαπανών II. Η ωριμότητα III. Το πρόγραμμα χρεολυσίας IV. Η τιμολόγηση V. Περίοδος χάριτος που χορηγείται οποιοσδήποτε γ. Τα collaterals/οι εγγυήσεις αποκτηθέντα Δ. Τα δάνεια που αναδομούνται

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

6.1 Συμπεράσματα

Η Επιτροπή της Βασιλείας συστάθηκε το 1974 με μέλη της τις κεντρικές Τράπεζες και άλλες εποπτικές αρχές από τα κράτη – μέλη του "Group of Ten" την Ελβετία, το Λουξεμβούργο και την Ισπανία. Στην πραγματικότητα συμμετέχουν 10 κράτη μέλη της ΕΕ και οι Καναδάς, ΗΠΑ και Ιαπωνία. Δεν είναι διεθνής οργανισμός αλλά μια de facto οργάνωση χωρίς νομική προσωπικότητα που λειτουργεί με την υποστήριξη της γραμματείας της Τράπεζας Διεθνών Διακανονισμών (Bank of International Settlements).

Οι κανόνες που περιέχονται στις εκθέσεις της δεν έχουν νομική δεσμευτικότητα αλλά αποτελούν "γενικές κατευθυντήριες γραμμές καλής πρακτικής". Οι διακηρυγμένοι στόχοι της Επιτροπής της Βασιλείας είναι:

- * Η διασφάλιση της σταθερότητας του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος
- * Η διαμόρφωση ισοδυνάμων όρων ανταγωνισμού κυρίως σε διεθνές επίπεδο
- * Μεταξύ των διεθνώς δραστηριοποιημένων τραπεζών και
- * Μεταξύ των τραπεζών και των επενδυτικών εταιρειών.

Το σύμφωνο για την κεφαλαιακή επάρκεια τραπεζών υπογράφηκε αρχικά το 1988, τροποποιήθηκε το 1996 (οπότε και συμπεριλήφθηκαν οι κίνδυνοι αγοράς) και τον Ιούνιο 2006 ολοκληρώθηκε η διαδικασία έκδοσης του νέου Συμφώνου Κεφαλαιακής Επάρκειας (Basel II).

Έχουν ήδη εκδοθεί:

Οι οδηγίες 2006/48/EK και 2006/49/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της ΕΕ της 14ης Ιουνίου 2006, σχετικά με την ανάληψη και την άσκηση δραστηριότητας πιστωτικών ιδρυμάτων και την επάρκεια των ιδίων κεφαλαίων των επιχειρήσεων επενδύσεων και των πιστωτικών ιδρυμάτων αντίστοιχα.

Το σχέδιο του νέου Νόμου σε αντικατάσταση του Ν. 2076/92, που θα εισαχθεί για ψήφιση στη Βουλή και στοχεύει στην ενσωμάτωση στην Ελληνική Νομοθεσία των διατάξεων των παραπάνω Οδηγιών. Το νέο σχέδιο Νόμου έχει κάποιες διαφορές από τον προηγούμενο κυρίως στην παύση εκτοκισμού, στην παροχή αυξημένων εξουσιοδοτήσεων και αρμοδιοτήτων στην Τράπεζα της Ελλάδος, στην επιβολή προστίμων σε περιπτώσεις μη συμμόρφωσης και στην υποχρέωση γνωστοποίησης πρόθεσης μεταβολής μεγαλύτερης του 5 % του ποσοστού συμμετοχής μιας τράπεζας. Θεωρείται ότι το νέο καθεστώς είναι αυστηρότερο και περιέχει περιοριστικούς όρους.

Γενικά η δομή του νέου συμφώνου της Επιτροπής της Βασιλείας περιλαμβάνει 3 θεματικές ενότητες (πυλώνες):

Πίνακας 6:

Δομή νέου Συμφώνου		
Πυλώνας I	Πυλώνας II	Πυλώνας III
Τροποποίηση πλαισίου υπολογισμού ελάχιστων κεφαλαιακών υποχρεώσεων έναντι του πιστωτικού κινδύνου με την προσθήκη απαιτήσεων για την κάλυψη και του λειτουργικού κινδύνου	Διαδικασίες για τον έλεγχο σε μόνιμη βάση της επάρκειας των ιδίων κεφαλαίων των τραπεζών	Γνωστοποίηση πληροφοριών με σκοπό την ενδυνάμωση της πειθαρχίας που επιβάλλει η αγορά στις τράπεζες.

Ο δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας των Τραπεζών αντιπροσωπεύει την αναλογία μεταξύ των Ιδίων Κεφαλαίων της Τράπεζας και των στοιχείων του Ενεργητικού (εντός και εκτός Ισολογισμού), τα οποία έχουν σταθμιστεί ανάλογα με τον κίνδυνο που έχει αποφασιστεί. Δηλαδή ο δείκτης αυτός υπολογίζεται με τα σημερινά δεδομένα ως εξής:

$$\frac{\text{Εποπτικά κεφάλαια}}{\text{Πιστωτικός κίνδυνος + Κίνδυνος Αγοράς}}$$

(Με δεδομένους συντελεστές στάθμισης κινδύνων)

Και πρέπει να είναι > 8 %

Ο ίδιος δείκτης μετά την εφαρμογή του νέου συμφώνου υπολογίζεται ως εξής:

$$\frac{\text{Εποπτικά κεφάλαια}}{\text{Πιστωτικός + Κίνδυνος Αγοράς + Λειτουργικός}}$$

Και θα πρέπει να είναι $> 8 \%$

Οι αλλαγές αφορούν:

Για τον πυλώνα I:

Προστίθεται η επιβάρυνση του λειτουργικού κινδύνου και ο πιστωτικός κίνδυνος υπολογίζεται με πολύπλοκες μεθοδολογίες που οδηγούν σε ατομικές αξιολογήσεις της πιστοληπτικής ικανότητας των πελατών των Τραπεζών.

Για τον πυλώνα II:

Η Τράπεζα της Ελλάδος θέτει νέα διαδικασία εποπτείας σε μόνιμη βάση, διαθέτει απεριόριστη εξουσία στην παρέμβαση και επιβολή ποινών σε περίπτωση μη συμμόρφωσης, απαιτεί διεξαγωγή stress testing.

Για τον πυλώνα III:

Λεπτομερείς υποχρεωτικές ποιοτικές και ποσοτικές δημοσιοποιήσεις στοιχείων.

6.2 Εκτιμήσεις για τις συνέπειες

Ο τρόπος υπολογισμού της κεφαλαιακής επάρκειας παραπέμπει σε αύξηση των κεφαλαιακών απαιτήσεων των Τραπεζών (περίπου 6 %) σύμφωνα με τα φαινόμενα και με τις μέχρι σήμερα ασκήσεις (QIS) που έχουν διεξαχθεί στην ΕΕ και αυτό οφείλεται κυρίως στην επιβάρυνση του λειτουργικού κινδύνου. Οι μικρού μεγέθους τράπεζες με μικρού ύψους μετοχικό κεφάλαιο αποδυναμώνονται. Όπως είναι φανερό στον τραπεζικό χώρο τα τελευταία χρόνια μετά την έκδοση του πρώτου σχεδίου της κοινοτικής οδηγίας που περιέχει το σύμφωνο της Βασιλείας έγιναν πολλές εξαγορές και συγχωνεύσεις μικρών τραπεζών. Δεν είναι απαραίτητο να συνεχιστούν επειδή ήδη υπάρχει διαμορφωμένη κατάσταση. Στην πραγματικότητα όμως γενικότερος στόχος των τραπεζιτών είναι η μείωση των κεφαλαιακών απαιτήσεων, και αυτό θα γίνει ως εξής:

Εισάγεται η έννοια της αποτελεσματικότερης διαχείρισης των κινδύνων που οδηγεί σε:

- * Ορθολογικότερη κατανομή των διαθέσιμων κεφαλαίων
- * Απελευθέρωση εποπτικών κεφαλαίων και ευκαιρία για πιστωτική επέκταση σε νέες δραστηριότητες
- * Τιμολόγηση των δανείων ανάλογα με το επίπεδο του πραγματικού κινδύνου που έχει, με συνέπεια την ενίσχυση του ανταγωνισμού.

Όλα τα παραπάνω στοχεύουν να οδηγήσουν σε μικρότερες κεφαλαιακές απαιτήσεις μέχρι του σημείου οι τραπεζίτες να διαθέτουν μηδαμινά κεφάλαια και να διαχειρίζονται τον όγκο των καταθέσεων των πελατών τους με τελικό αποτέλεσμα την αύξηση της κερδοφορίας και της εταιρικής αξίας των Τραπεζών.

Ο υπολογισμός των ελαχίστων υποχρεώσεων έναντι του πιστωτικού κινδύνου είναι δυνατόν να γίνεται με τρεις μεθοδολογίες, είτε με την τυποποιημένη μέθοδο, είτε με τη μέθοδο των εσωτερικών διαβαθμίσεων (βασική ή προηγμένη).

Συμπεραίνεται από την οδηγία, αλλά και από τα έγγραφα διαβούλευσης της ΤτΕ, ότι προωθούνται από την Επιτροπή της Βασιλείας οι μεθοδολογίες, που βασίζονται σε εσωτερικά συστήματα διαβαθμίσεων επειδή θεωρείται ότι γίνεται αντικειμενική και ακριβής απεικόνιση του αναλαμβανομένου κινδύνου με βάση τα στοιχεία των ίδιων των πιστωτικών ιδρυμάτων και κατά συνέπεια υπάρχει η δυνατότητα αποτελεσματικότερης διαχείρισης του πιστωτικού κινδύνου, ή επιλογής τοποθετήσεων χαμηλότερου κινδύνου. Δίδονται λύσεις και κατευθύνσεις για αύξηση της κερδοφορίας των τραπεζών αφού παραπέμπουν σε επιλογή τοποθετήσεων και αποκλείονται παραγωγικοί τομείς με μόνο κριτήριο το επίπεδο του κινδύνου που ενέχουν. Για παράδειγμα ο πρωτογενής τομέας (αγροτικός) επειδή θεωρείται επικίνδυνος δεν είναι μέσα στις επιλογές τοποθετήσεων των τραπεζών. Αντίθετα τα στεγαστικά δάνεια και τα διασφαλισμένα με υποθήκες (ενυπόθηκα) θεωρούνται καλές επιλογές για πιστωτική επέκταση.

Επιπρόσθετα οι τράπεζες έμμεσα κατευθύνονται να αναζητήσουν λύσεις για εγκατάσταση:

* Συστημάτων εσωτερικών διαβαθμίσεων είτε ετοιμών από διεθνώς αναγνωρισμένους οίκους αξιολόγησης πιστοληπτικής ικανότητας δανειοληπτών, είτε μετά από δικό τους σχεδιασμό.

* Λογισμικών συστημάτων διαχείρισης κινδύνων τα οποία θα πρέπει να προσαρμόζονται συνεχώς με τα νέα δεδομένα που επιβάλλονται από τις εποπτικές αρχές.

* Μηχανογραφικών συστημάτων της Τράπεζας προσαρμοσμένων κατάλληλα έτσι ώστε να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις απεικόνισης των νέων στοιχείων.

* Νέων συστημάτων π.χ. MIS (management information system ή σύστημα εσωτερικής πληροφόρησης), για να ανταποκριθούν οι τράπεζες στις απαιτήσεις για συνεχή εποπτικό έλεγχο σύμφωνα με τον πυλώνα ΙΙ.

Ποιες είναι οι μεγάλες αλλαγές:

Α)Στις Τράπεζες

Η διαβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας (rating) είναι πλέον ο σημαντικότερος παράγοντας :

* Στη λήψη αποφάσεων χορήγησης

* Στην τιμολόγηση των προϊόντων χορήγησης

* Στον υπολογισμό της κεφαλαιακής επάρκειας

* Παράλληλα οι τράπεζες δεσμεύονται στον καθορισμό επιτοκίων από τις έμμεσες οδηγίες που υπάρχουν μέσα στις κατευθύνσεις του συμφώνου. Συγκεκριμένα είναι υποχρεωμένες να αποδεικνύουν ότι το επιτόκιο που καθορίζουν για κάθε πιστοδοτικό προϊόν (κατηγορία δανείου) καλύπτει τουλάχιστον τον πιστωτικό κίνδυνο που ενέχει το προϊόν.

B) Στους πελάτες

Αρχικά φαίνεται ότι δυσκολεύουν οι όροι χορήγησης τραπεζικών δανείων. Σε ένα άρθρο αναφερόταν ότι ο τραπεζικός δανεισμός είναι σαν να παρακολουθείς το "Μετέωρο βήμα του Πελαργού". Δηλαδή δεν είναι ούτε εύκολη ούτε φθηνή υπόθεση. Μετά από ατομική αξιολόγηση και με κριτήρια που επιλέγει η κάθε τράπεζα με το δικό της τρόπο χωρίς βέβαια να κοινοποιούνται. Οι τράπεζες είναι υποχρεωμένες να ενημερώνουν τους πελάτες τους αλλά χωρίς να αναφέρουν ακριβώς τον τρόπο αξιολόγησης.

Στη συνέχεια αυξάνεται το κόστος δανεισμού στους πελάτες με χαμηλή πιστοληπτική ικανότητα. Οι πελάτες θα υποχρεωθούν να τηρούν και να κοινοποιούν στις δανείστριες τράπεζες τα στοιχεία τους έτσι ώστε να διευκολύνουν τις ατομικές αξιολογήσεις της πιστοληπτικής τους ικανότητας.

Συνοπτικά οι συνέπειες για τους δανειολήπτες είναι:

- * Δυσκολία στις χορηγήσεις δανείων λόγω της ατομικής αξιολόγησης της πιστοληπτικής ικανότητας των πελατών
- * Περιορισμός στη διαθεσιμότητα των δανειακών κεφαλαίων για μικρές επιχειρήσεις χωρίς αρκετές διασφαλίσεις
- * Αύξηση των δαπανών των επιχειρήσεων επειδή θα υποχρεωθούν να τηρούν και να υποβάλουν περισσότερα στοιχεία της οικονομικής τους κατάστασης στις τράπεζες και αν δεν έχουν υψηλή πιστοληπτική ικανότητα να χρεώνονται με υψηλότερα επιτόκια
- * Υπερβολικές εμπράγματα διασφαλίσεις.

* Παράλληλα επειδή λαμβάνονται υπόψη οι διαβαθμίσεις των διεθνώς αναγνωρισμένων οίκων αξιολόγησης (βλέπε Moody's, Standard & Poor's, Fitch κ.λ.π.) θα αυξηθεί το κύρος αυτών των οργανισμών και προβλέπεται ότι θα ξεφυτρώσουν και άλλες. Υπενθυμίζεται ότι στο διεθνές σκάνδαλο της Enron είχαν αναμειχθεί οι Moody's, Standard & Poor's, καθώς επίσης και η Morgan Stanley και City Group. Για την ιστορία, αυτές οι εταιρείες, 2 – 3 μήνες πριν την πτώχευση, είχαν αξιολογήσει την Enron με καλή κατάταξη και μόλις μια εβδομάδα πριν την κατάρρευση άλλαξαν τη βαθμολογία κατά 4 με 5 βαθμίδες πιο κάτω (δυσμενής μετάπτωση).

Τέλος, παρακολουθώντας τις διεθνείς αντιδράσεις των τραπεζικών και επιχειρηματικών στελεχών φαίνεται ότι τονίζεται ιδιαίτερα ο τρίτος πυλώνας του συμφώνου που αφορά τη γνωστοποίηση των πληροφοριών με σκοπό την ενδυνάμωση της πειθαρχίας της αγοράς. Ουσιαστικά προβλέπεται πλήρης διαφάνεια στην πληροφόρηση. Λεπτομερείς υποχρεωτικές ποιοτικές και ποσοτικές δημοσιοποιήσεις στοιχείων, που η υποχρεωτικότητα καθορίζεται --ενισχύει την κερδοσκοπία.

Γ) Στους τραπεζοϋπαλλήλους

Ανησυχούμε για πολύ μεγάλες αλλαγές στο τοπίο των Τραπεζών, ως συνέπεια των υποχρεώσεων που δημιουργεί η Βασιλεία ΙΙ, με συγχωνεύσεις, εξαγορές, συνεργασίες, που θα έχουν επιπτώσεις:

α) Στην απασχόληση β) Στον Προσανατολισμό της επενδύσεις των κεφαλαίων που διαθέτουν οι τράπεζες.

Το νέο σύμφωνο απαιτεί εξειδικευμένες γνώσεις στη Διαχείριση Κινδύνων. Ήδη πολλές Τράπεζες έχουν ενισχύσει το ανθρώπινο δυναμικό της μονάδας Διαχείρισης Κινδύνων με απευθείας προσλήψεις από την αγορά ή και με εξασφάλιση συμβούλων σε θέματα χειρισμού συστημάτων Διαχείρισης Κινδύνων. Η στελέχωση με εξειδικευμένα στελέχη προωθείται και από την Τράπεζα της Ελλάδος και μάλιστα με πιστοποίηση αξιολογητών.

Δημιουργούνται ερωτήματα όσον αφορά τον τρόπο που κάθε Τράπεζα θα αποκτήσει τα ικανά εξειδικευμένα στελέχη που απαιτούνται. Από την Ελεύθερη Αγορά ή με εκπαίδευση των υπαλλήλων της; Ποιος τρόπος είναι ο φθηνότερος και αποτελεσματικότερος; Σύμφωνα με τα μέχρι σήμερα δεδομένα θα προσληφθούν εξειδικευμένοι Risk Managers αλλά θα γίνουν και εκπαιδεύσεις νέων στελεχών των Τραπεζών. Επειδή όμως οι πρακτικές αυτές χρησιμοποιούν σύγχρονες μεθόδους και χρήση λογισμικών, θα επιλέγονται σε κάθε περίπτωση νέοι που μπορούν να λειτουργήσουν τα συστήματα αυτά. Η χειρότερη εκδοχή είναι η εξωτερική μέρους ή του συνόλου αυτών των εργασιών με χρησιμοποίηση ελληνικών ή ξένων εξειδικευμένων εταιρειών.

Η διαμόρφωση στρατηγικής για την πορεία ενός Τραπεζικού Οργανισμού, αλλά και η καθημερινή του λειτουργία, έχουν καταστεί τα τελευταία χρόνια μια περίπλοκη διαδικασία, δεδομένης της παγκοσμιοποίησης των χρηματοοικονομικών αγορών. Γενικότερα, η διεθνοποίηση των εργασιών και η ελεύθερη κίνηση κεφαλαίων δεν συνεπάγονται μόνο οφέλη, αλλά και κινδύνους που απορρέουν από την αυξανόμενη αλληλεξάρτηση των χρηματαγορών, η οποία διευκολύνει την επέκταση των τραπεζικών κρίσεων, καθώς και την ενίσχυση των διακυμάνσεων των επιτοκίων και των συναλλαγματικών ισοτιμιών.

Οι ελληνικές τράπεζες, και κυρίως όσες επιδιώκουν τη διεθνοποίηση των εργασιών τους, πρέπει να επιταχύνουν τις διαδικασίες πλήρους εναρμόνισής τους με τους κανόνες της Βασιλείας ΙΙ, ιδιαίτερα στον ευαίσθητο τομέα της διαχείρισης των κινδύνων. Η Βασιλεία ΙΙ δίνει την ευκαιρία στις τράπεζες να προχωρήσουν σε σημαντικές οργανωτικές αλλαγές, ενισχύοντας τους τομείς διαχείρισης κινδύνων και εσωτερικής εποπτείας, τόσο σε υλικοτεχνική υποδομή όσο και σε εξειδικευμένο στελεχιακό προσωπικό. Η ανάπτυξη συστημάτων και μεθοδολογιών για την αξιολόγηση και παρακολούθηση του συνόλου των κινδύνων αναμένεται να έχει ιδιαίτερη βαρύτητα σε επίπεδο λήψης αποφάσεων από τις διοικήσεις των τραπεζών.

Για τον λόγο αυτό θα πρέπει να υπάρχει ευθυγράμμιση των διαδικασιών διαχείρισης κινδύνων με τα επιχειρηματικά σχέδια των τραπεζών, σύγκλιση απόψεων των υπηρεσιών marketing με τις αντίστοιχες της διαχείρισης κινδύνων, με σκοπό την κατανόηση του ρόλου της εποπτείας και την επίδρασή τους στον στρατηγικό σχεδιασμό. Αυτό προϋποθέτει τη δημιουργία κατάλληλης εταιρικής κουλτούρας, με σκοπό τη διαμόρφωση ευαισθητοποιημένων και συνειδητοποιημένων στελεχών και υπαλλήλων απέναντι στον μεγάλο αριθμό κινδύνων που αντιμετωπίζουν οι τράπεζες, τόσο σε επίπεδο τραπεζικών εργασιών, όσο και σε διαχειριστικό επίπεδο.

Οι περισσότερες ελληνικές τράπεζες ενσωματώνουν σταδιακά τις οδηγίες της Κεντρικής Τράπεζας, δίνοντας αρχικά μεγαλύτερο βάρος στις διατάξεις που αφορούν τον Πυλώνα I, δηλαδή τον υπολογισμό της κεφαλαιακής επάρκειας που πρέπει να διαθέτουν, ώστε να καλύπτονται επαρκώς έναντι του πιστωτικού κινδύνου, του κινδύνου αγοράς και του λειτουργικού κινδύνου που αναλαμβάνουν.

Η αντίληψη ότι το αυστηρό πλαίσιο της Βασιλείας II θα αποτελέσει τροχοπέδη στις προσπάθειες ανάπτυξης και μεγέθυνσης των τραπεζών και θα οδηγήσει τους πελάτες στον ανταγωνισμό, δεν φαίνεται να ευσταθεί. Αντίθετα, θα διευκολύνει τη δημιουργία χαρτοφυλακίων υψηλής ποιότητας και θα προσελκύσει υγιείς οικονομικά πελάτες, οι οποίοι θα μπορούν να τιμολογούνται πλέον, σε ατομική βάση (risk based pricing), ανάλογα με τη διαβάθμιση του κινδύνου που μπορεί να υπολογίζει η τράπεζα, με τη χρήση εξελιγμένων μοντέλων αξιολόγησης του πιστωτικού κινδύνου. Ενώ ζημιωμένοι αναμένονται να είναι οι πελάτες υψηλού πιστωτικού κινδύνου και αυτοί που δεν διαθέτουν ακριβή και αξιόπιστα στοιχεία αξιολόγησης. Η διαχείριση του δανειακού χαρτοφυλακίου βασίζεται σήμερα στη συστηματική παρακολούθηση και αξιολόγηση της πιστοληπτικής ικανότητας των πελατών και της αξίας των παρεχόμενων εξασφαλίσεων, στην έγκαιρη αναγνώριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων και στον καθορισμό των παραμέτρων κινδύνου για κάθε κατηγορία δανειοληπτών.

Σε μεσοπρόθεσμο ορίζοντα, τα οφέλη που θα αποκομίσουν οι τράπεζες από την πλήρη εφαρμογή του κανονιστικού πλαισίου θα προέλθουν από τη θωράκισή τους έναντι των συστημικών κινδύνων, τον περιορισμό των ζημιών από τον πιστωτικό και λειτουργικό κίνδυνο, τη δημιουργία καλυμμένων/αντισταθμισμένων θέσεων και τη δυνατότητα πρόσβασης σε διεθνή κεφάλαια και αγορές.

Από την άλλη πλευρά, οι αυξημένες κεφαλαιακές απαιτήσεις που επιβάλλει το σύμφωνο της Βασιλείας ΙΙ, η πρόσφατη κρίση στις αγορές, η αύξηση του κόστους χρήματος και γενικά το κλίμα αβεβαιότητας, ενδέχεται να οδηγήσουν τις μικρότερες τράπεζες στην αναζήτηση ισχυρών συμμάχων εντός ή εκτός της ελληνικής αγοράς. Με την εφαρμογή της Βασιλείας ΙΙ αναμένεται βελτίωση της χρηματοοικονομικής σταθερότητας και αποτελεσματικότητας, διαφάνεια των συναλλαγών και προστασία της φήμης και της αξιοπιστίας του τραπεζικού συστήματος. Η αυξανόμενη αναγνώριση ότι οι προχωρημένες πρακτικές διαχείρισης κινδύνων που αναπτύσσονται σταδιακά είναι πλέον κρίσιμος παράγοντας για την επιτυχία μιας τράπεζας, επιβεβαιώνεται από τις προσπάθειες των διοικήσεων πολλών τραπεζών να προηγηθούν του ανταγωνισμού, επενδύοντας σημαντικούς πόρους στον συγκεκριμένο τομέα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ-ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ-ΠΗΓΕΣ

- I. Bank for International Settlements, September 2008, 'Principles for Sound Liquidity Risk Management and Supervision'
- II. Millennium Bank, February 2008, 'Credit Granting, Monitoring and Recovery Policy'
- III. M.Hashem Pesaran, September 2003, 'Market Efficiency and Stock Market Predictability'
- IV. Marno Verbeek, February 2003, 'The empirics of Financial Markets I: Market efficiency and predictability of stock returns'
- V. Fisher Stanley, 2003, 'Implications of Basel II for emerging market countries'
- VI. Danielsson Jon, Embrechts Paul, Goodhart Charles, Keating Con, 2001, ' An Academic response to Basel II''
- VII. Hoffman Douglas, 2002, 'Managing Operational Risk 20 Firmwide Best Practice Strategies', John Wiley & Sons
- VIII. Crouhy Michel, Galai Dan, Mark Robert,2001, 'Risk Management',Mc Graw Hill
- IX. BIS, August 1999, ' Reports on the International Financial Architecture'
- X. BIS, October 1998, 'Reports on Transparency and Accountability, Strengthening Financial Systems and International Financial Crises'
- XI. BIS, October 1996, ' Implications for central banks of the development of electronic money'

- XII. Yoshiura G.V.,1994, 'The Basel Committee and its work on international cooperation on banking regulation : Substantive and formal legal aspects'
- XIII. Basel Committee on Banking Supervision, November 2008, 'Comprehensive strategy to address the lessons of the banking crisis'
- XIV. Basel Committee on Banking Supervision, April 2003, ' The new Basel Capital Accord'
- XV. Basel Committee on Banking Supervision, 2003, ' The standardized approach to credit risk'
- XVI. Basel Committee on Banking Supervision, September 1998, 'The Basel committee issues guidance on bank transparency'
- XVII. Έκθεση Διοικητή Τράπεζας της Ελλάδος,2007
- XVIII. Αράπογλου Τάκης, 2004, 'The impact of the new Basel Capital Accord the banking system'
- XIX. Προβόπουλος Γεώργιος, Νοέμβριος 2008,Αναφορά του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος
- XX. Κούρτη Α, Ένωση Ελληνικών Τραπεζών, 2001, 'Υπολογισμός Κεφαλαιακών Απαιτήσεων για τον πιστωτικό κίνδυνο βάσει εσωτερικών συστημάτων διαβάθμισης '
- XXI. Παντελιάς Σπ. 1996, 'Value at Risk Models :Υπολογισμός Κεφαλαιακής Επάρκειας και Αποδοτικότητας Τραπεζών'
- XXII. Γκίκας Α. Χαρδούβελης, Πειραιάς 2007, ' Πιστωτικά Ιδρύματα'

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1:

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 2:

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 3:

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 4:

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 5:

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 6:

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ